

ทบรับรองปัญหาพิเศษ

ภาควิชาบริหารธุรกิจเกษตร

คณะ เทคโนโลยีการ เกษตร สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เรื่อง

สินเชื่อเพื่อการส่งออก : ศึกษาเฉพาะกรณี ให้ความช่วยเหลือทางการเงิน
เพื่อการส่งออกสินค้าเกษตรของธนาคารพาณิชย์ไทย

ของ

นายณรงค์ สิตตะไพโรจน์

ได้รับการตรวจสอบและอนุมัติให้ เป็นส่วนหนึ่ง ของการศึกษาหลักสูตร

วท.บ. (บริหารธุรกิจเกษตร)

เมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2533

อาจารย์ที่ปรึกษาปัญหาพิเศษ

AC

, 2 / 20 / 33

(อาจารย์ เสาวคนธ์ เลือดกาญจนะ)

กรรมการปัญหาพิเศษ

กต

, 7 / 20 / 33

(อาจารย์ กลกัญญา ณ ป้อมเพ็ชร)

กรรมการปัญหาพิเศษ

อภ

, 7 / 20 / 33

(อาจารย์ อภิลิทธิ์ แก้วฉา)

หัวหน้าภาควิชา

อช

, 7 / 20 / 33

(อาจารย์ อำนวย แสงนรี)

รฟ.
๓๒๒๘๓

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น 13954 นำไปใช้ประโยชน์ 2533 การค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึง 18 S.A. 254 ทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

ปัญหาพิเศษ

เรื่อง

สินเชื่อเพื่อการส่งออก : ศึกษาเฉพาะกรณี ให้ความช่วยเหลือทางการเงิน
เพื่อการส่งออกสินค้าเกษตรของธนาคารพาณิชย์ไทย

Export Credit : A Case Study of Thai Commercial Bank's Financial
Assistance to Agricultural Export Sector

โดย

นายมงคล สัตตะไพโรจน์

ปพ.

ณ 2286

2533

เสนอ

ภาควิชาบริหารธุรกิจเกษตร

T097639

เลขหมู่.....

เลขทะเบียน 97639

วัน,เดือน,ปี.....

คณะเทคโนโลยีการเกษตร สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต (บริหารธุรกิจเกษตร)

พ.ศ. 2533

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่อง : สินเชื่อเพื่อการส่งออก: ศึกษาเฉพาะกรณีให้ความช่วยเหลือทางการเงินเพื่อ

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่อง : สินเชื่อเพื่อการส่งออก: ศึกษาเฉพาะกรณีให้ความช่วยเหลือทางการเงินเพื่อ
การส่งออกสินค้าเกษตรของธนาคารพาณิชย์ไทย

โดย : นายฉรงพล สิตตะไพโรจน์

ชื่อปริญญา : วิทยาศาสตรบัณฑิต (บริหารธุรกิจเกษตร)

สาขาวิชาเอก : บริหารธุรกิจเกษตร

อาจารย์ที่ปรึกษาปัญหาพิเศษ :

-----, 2, ๒๕๓๓
(อาจารย์เสาวคนธ์ เลือดกาญจนะ)

ในการพัฒนาระบบเศรษฐกิจแบบเปิด การค้าระหว่างประเทศมีผลต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่สำคัญ 2 ประการ คือ 1.ก่อให้เกิดการขยายกำลังการผลิตภายในประเทศ 2. ทำให้ความได้เปรียบในการผลิตสินค้าของประเทศที่ได้เปรียบเปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากมีการแลกเปลี่ยนสินค้าและบริการตลอดจนเทคโนโลยีที่ได้รับการถ่ายทอดบทบาทการค้าระหว่างประเทศได้มีความสำคัญมาเรื่อยๆ จากอดีตถึงปัจจุบันจากสินค้าหลักของไทยในอดีต คือสินค้าเกษตรได้กลายมาเป็นสินค้าอุตสาหกรรม ซึ่งมีต้นทุนจากวัตถุดิบและเครื่องจักรมากจึงต้องเร่งพัฒนาในการส่งออกให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด เพื่อที่จะแข่งขันกับต่างประเทศได้และจากโครงสร้างการส่งออกได้พิจารณาถึง 1.แนวโน้มการส่งออกปี 2502-2531 มีอัตราการขยายตัวในการส่งออกเฉลี่ยร้อยละ 15.1 ต่อปีเปรียบเทียบกับอัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (GDP) เฉลี่ยเพียงร้อยละ 8.5 ต่อปีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการส่งออกมีการเพิ่มกลุ่มสินค้าออกที่สำคัญมากขึ้นเมื่อแบ่งสินค้าตามหมวด หมวดอาหาร เป็นหมวดที่สำคัญที่สุดรองลงมาเป็นสินค้าหัตถอุตสาหกรรม 2.แบ่งตามลักษณะทางเศรษฐกิจก็เป็นสินค้าอุตสาหกรรมอันดับหนึ่งรองลงมาเป็นผลิตภัณฑ์ประมง 3.ตลาดของสินค้าออกของไทยตลาดที่สำคัญคือกลุ่มประเทศอุตสาหกรรมที่สำคัญใน 3 อันดับแรกคือ อเมริกา ญี่ปุ่น เนเธอร์แลนด์การเงิน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพื่อการส่งออกมีบทบาทสำคัญต่อการส่งออก ตั้งแต่การเตรียมการผลิตเพื่อการส่งออกจนถึง
เครดิตที่ให้แก่ผู้ซื้อก่อนครบกำหนดชำระค่าสินค้า สินเชื่อเหล่านี้ได้แก่ ขายเป็นเงินสด เงินกู้
แบบมีกำหนดชำระเวลา เบิกเกินบัญชี ซึ่งผู้ส่งออกมีการใช้ควบคู่กันไปวิธีที่ติดต่อการค้า
ระหว่างประเทศมี 2 แบบคือการไม่เปิดเลตเตอร์ออฟเครดิต ดินแห่งสะดวกในการจัดเตรียม
เอกสารแต่ต้องเป็นบริษัทส่งออกที่ตั้งมานาน และน่าเชื่อถือทำให้การติดต่อกับเป็นไปในวงแคบ
ส่วนการเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิตแม้จะต้องมีการจัดเตรียมเอกสาร เครดิตมากแต่ก็มั่นใจได้ว่า
จะได้รับการชำระ เงินหรือสินค้าแน่นอนทำให้การค้าดำเนินอย่างคล่องตัว และเป็นไปในวง-
กว้าง

การอำนวยความสะดวกเพื่อการส่งออกของธนาคารพาณิชย์แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ
1. สินเชื่อก่อนการส่งออก เป็นการเตรียมวัตถุดิบ ค่าใช้จ่าย ค่าแรงในการเตรียมพร้อมเพื่อ
การส่งออกสินเชื่อเหล่านี้ได้แก่ PACKING CREDIT สินเชื่อพรีเมียมข้าวส่งออก
2. สินเชื่อหลังการส่งออก เป็นสินเชื่อที่ให้ความสนับสนุนให้แก่ผู้ส่งออกมีเงินทุนใช้หมุนเวียนอยู่
ตลอดเวลาได้แก่ให้เงินล่วงหน้าการส่งสินค้า ให้เงินล่วงหน้าตามตัวเรียก สำหรับธนาคาร
แห่งประเทศไทยแบ่งการให้สินเชื่อเป็น 3 ประเภท 1. การรับซื้อตั๋วสัญญาใช้เงินที่มีเลตเตอร์
ออฟเครดิตสัญญาซื้อสินค้าหรือสัญญาซื้อขายเป็นเอกสารประกอบ 2. การรับซื้อตั๋วสัญญาใช้เงินที่
มีตั๋วแลกเงินเป็นเอกสารประกอบ 3. การรับซื้อตั๋วสัญญาใช้เงินที่มีใบรับฝากสินค้าเป็นเอกสาร
ประกอบ สำหรับแหล่งเงินทุนจะแบ่งเป็นระยะสั้นและระยะยาวโดยแหล่งเงินทุนในประเทศจะ
เป็นแหล่งเงินทุนหลักที่ผู้ส่งออกใช้ จากผลการศึกษาปรากฏว่าการให้สินเชื่อของธนาคาร
พาณิชย์ไทยที่ให้แก่การส่งออกสินค้าเกษตร โดยส่วนรวมแล้วนับได้ว่าการปล่อยเงินสู่ระบบ
เป็นไปอย่างมีระบบมีเหตุผล โดยสินค้าที่นำมาวิเคราะห์ 4 ชนิดเป็นสินค้าหลักได้แก่ข้าว
ข้าวโพด ผลผลิตมันสำปะหลัง น้ำตาลโดยข้าวมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 99 %
ข้าวโพดมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 99 % ผลผลิตมันสำปะหลังมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับความเชื่อมั่น 99 % มีเพียงน้ำตาลตัวเดียวที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติอันนี้มีความสัมพันธ์
ระหว่างการให้สินเชื่อเพื่อการส่งออกกับมูลค่าการส่งสินค้าออก และจากการจัดตั้งสถาบันประ-
กันสินเชื่อเพื่อการส่งออกก็คาดกันได้ว่า เป็นปัจจัยตัวหนึ่งที่ทำให้การส่งออกมีมูลค่ามากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งนี้ควรที่จะผลักดันสินค้าเกษตรอื่นๆ ให้มีความสำคัญ
มากขึ้นเช่น กุ้งสดแช่แข็ง ไก่สดแช่แข็ง มาผสมผสานกับวิธีทางอุตสาหกรรมเพื่อลดความเสี่ยง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในแง่ผลผลิต และให้ตลาดรองรับที่แน่นอนอันจะจูงใจให้ธนาคารพาณิชย์หันมาสนใจเครดิตด้านการเกษตรมากขึ้น ทำให้เศรษฐกิจเกิดการขยายตัวการกระจายรายได้สู่เกษตรกรได้มากขึ้น โดยธนาคารพาณิชย์ควรเพิ่มหรือขยายระยะเวลาในการให้สินเชื่อในการส่งออกให้ยาวนานขึ้น และให้ความสำคัญแก่สินค้าเกษตรให้พอๆ กับการคิดเรื่องกำไรและถ้าการวิเคราะห์ครั้งต่อไปควรจะใช้ตัวแปรตั้งแต่ 2 ตัวขึ้นไปนำมาวิเคราะห์เพื่อให้ใกล้เคียงสถานการณ์จริงมากที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คำนิยม

ปัญหาพิเศษฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เนื่องจากความช่วยเหลือและคำแนะนำของอาจารย์เสาวคนธ์ เลือดกาญจนะ อาจารย์อภิสิทธิ์ แก้วฉา และอาจารย์กุลกัญญา ณ ป้อมเพ็ชร ที่ช่วยบอกข้อบกพร่องต่างๆเพื่อแก้ไขให้สมบูรณ์ขึ้น ขอขอบพระคุณอย่างสูงในความเอื้อเฟื้อของเจ้าหน้าที่ธนาคารแห่งประเทศไทยที่กรุณาให้ข้อมูลอย่างครบถ้วน ที่ลิ้มไม่ได้ คือนายมนุศักดิ์ สุธีวัฒนานนท์ ที่กรุณาช่วยพิมพ์และให้ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์โดยตลอด และยังมีอีกหลายท่านที่ไม่ได้กล่าวไว้ ณ. ที่นี้ก็ขอขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ. ที่นี้ด้วย

กรรพล สิตตะไพโรจน์

23 กุมภาพันธ์ 2533

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

		หน้า	
บทที่ 1	บทนำ	1	
	ความสำคัญของการศึกษา	1	
	วัตถุประสงค์ของการศึกษา	3	
	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4	
	ขอบเขตของการศึกษา	4	
	การตรวจเอกสาร	4	
	วิธีการศึกษา	6	
บทที่ 2	นิยามศัพท์	7	
	โครงสร้างการส่งออกของประเทศไทย ในช่วงปี 2502 - 2531	16	
	1. แนวโน้มการส่งออกระหว่างปี 2502 - 2531	16	
	1.1 มูลค่าและอัตราเพิ่ม	16	
	1.2 การส่งออกเมื่อเทียบกับผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ	22	
	1.3 การส่งออกของไทยและการส่งออกของโลก	25	
	2. การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการส่งออกระหว่างปี 2502 - 2531	25	
	2.1 กลุ่มสินค้าสำคัญและสินค้าอื่นๆ	27	
	2.2 กลุ่มสินค้าตามหมวด SITC	30	
	2.3 กลุ่มสินค้าตามลักษณะทาง เศรษฐกิจ	31	
	3. ตลาดของสินค้าออกของไทย	34	
	บทที่ 3	บทบาทของสถาบันการเงินในการอำนวยความสะดวกเพื่อการส่งออก	43
		การค้าระหว่างประเทศ	43
1 การส่งสินค้าออกโดยผู้ซื้อไม่เปิด L/C เพื่อการสั่งซื้อสินค้า		43	
วิธีการชำระเงินโดยผู้ซื้อไม่เปิด L/C		44	
1.1 การชำระเงินล่วงหน้า		44	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

	1.2 การลงบัญชีไว้ก่อน	44
	1.3 การสั่งซื้อเพื่อเรียกเก็บ	46
	1.4 การรับซื้อลดตั๋วแลกเงิน	47
	1.5 การขอสินเชื่อก่อนการส่งออก	47
	2. การส่งสินค้าออกโดยผู้ซื้อเปิด L/C	48
	การอำนวยความสะดวกเพื่อการส่งออกของธนาคารพาณิชย์ไทย	50
	- สินเชื่อก่อนการส่งออก	50
	- สินเชื่อหลังการส่งออก	53
	แหล่งเงินทุนของสินเชื่อเพื่อการส่งออก	54
บทที่ 4	ผลการวิเคราะห์	58
	การวิเคราะห์ข้อมูล	58
	สรุปผลการวิเคราะห์	61
	สินเชื่อในการส่งออกข้าว	61
	สินเชื่อในการส่งออกข้าวโพด	63
	สินเชื่อในการส่งออกผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง	64
	สินเชื่อในการส่งออกน้ำตาล	66
บทที่ 5	สรุปและข้อเสนอแนะ	68
	ข้อเสนอแนะ	73
เอกสารอ้างอิง		75
ภาคผนวก		78

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1. โครงสร้าง เศรษฐกิจไทยที่สำคัญบางประการ	2
2. สินค้าเข้าและสินค้าออก และการเปลี่ยนแปลง	17
3. เครื่องชี้ภาวะ เศรษฐกิจที่สำคัญของไทยระหว่างปี พ.ศ.2523-2530	19
4. อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ สินค้าเข้าและสินค้าออก	20
5. อัตราส่วนของตัวแปรทางการค้าเมื่อเปรียบเทียบกับผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ	23
6. การส่งออกของโลกและของประเทศไทย	26
7. โครงสร้างสินค้าออกที่สำคัญปี พ.ศ.2501-2531	28
8. โครงสร้างการส่งออกตามหมวด SITC	32
9. โครงสร้างการส่งออกแยกตามลักษณะทางเศรษฐกิจปี พ.ศ.2502-2526	33
10. ตลาดสินค้าออกที่สำคัญของไทยปี พ.ศ.2501-2531	35
11. ตลาดสำคัญสำหรับสินค้า 10 ชนิด ในปี พ.ศ.2531	37
12. แหล่งเงินทุนของผู้ส่งออก	57

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1. วงจรการส่งสินค้าออกโดยไม่ได้เปิด L/C	45
2. ผังแสดงขั้นตอนตัวแลกเปลี่ยนเพื่อการเรียกเก็บ	46
3. วงจรการส่งสินค้าออกโดยการเปิด L/C เพื่อการส่งสินค้าเข้า	49

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและปัญหาของการศึกษา

ในการพัฒนาระบบเศรษฐกิจแบบเปิด บทบาทของการค้าระหว่างประเทศได้มีผลต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจ คือ ก่อให้เกิดการขยายกำลังการผลิตภายในประเทศ โดยสินค้าจะถูกจัดสรรไปสู่การผลิตที่มีความชำนาญเฉพาะอย่างมากขึ้น และทำให้ความได้เปรียบในการผลิตสินค้าของประเทศที่สูงกว่าเปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากการแลกเปลี่ยน สินค้าและบริการ ทรัพยากรและการถ่ายทอดเทคโนโลยี จากความสำคัญดังกล่าว นักเศรษฐศาสตร์ได้ให้ความสนใจถึงปัจจัยมูลฐานในการก่อให้เกิดการค้าระหว่างประเทศ โดยจะเป็นพื้นฐานสำคัญในการกำหนดแนวทางการค้าให้สอดคล้องกับการพัฒนาประเทศ ปัจจัยที่มีผลสำคัญในการกำหนดแนวทางการค้าระหว่างประเทศ ประกอบด้วย ปัจจัยความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากร ปัจจัยประสิทธิภาพแรงงานปัจจัยเทคโนโลยี การลงทุนจากต่างประเทศ ตลอดจนนโยบายการพัฒนาประเทศของรัฐบาลและเสถียรภาพทางการเมือง (วรพันธ์ กิตติอัมพพันธ์, 2530: 42-53) บทบาทการค้าระหว่างประเทศ ของระบบเศรษฐกิจไทยได้ทวีความสำคัญเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ โดยพิจารณาจากสัดส่วนมูลค่าสินค้าเข้าและออก ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ ได้เพิ่มจากร้อยละ 33.8 ในปี 2503 เป็นร้อยละ 51.8 ในปี พ.ศ. 2530 (ดูตารางที่ 2) องค์ประกอบของสินค้าเข้าและออกได้เปลี่ยนแปลงเด่นชัดตามการปรับตัวของโครงสร้างเศรษฐกิจไทย การผลิตภาคอุตสาหกรรมได้ขยายตัวเทียบเท่าภาคเกษตรกรรมอันเป็นภาคเศรษฐกิจที่มีความสำคัญตั้งแต่ดั้งเดิม การนำเข้า จึงเป็นพวกเครื่องจักรกล วัตถุดิบ น้ำมันเชื้อเพลิงที่จำเป็นในการพัฒนาประเทศอย่างต่อเนื่อง เป็นระยะเวลายาวนาน เพื่อแก้ไขภาวะการขาดดุลการค้าและเพื่อให้เศรษฐกิจสามารถปรับตัวเข้ากับ การเปลี่ยนแปลงของการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์เศรษฐกิจโลกอันเป็นผลที่การค้าระหว่างประเทศได้เข้ามามีบทบาทและอิทธิพลต่อเศรษฐกิจของประเทศมากขึ้น จึงมีการปรับโครงสร้าง และเพิ่มประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจในหลายด้าน โดยเฉพาะการส่งออกนั้น ได้เพิ่มขีดความสามารถให้เพิ่มมากขึ้น การจ้างแรงงานในประเทศก็จะสูงขึ้นตลอดจนการใช้เทคโนโลยีและการบริการสมัยใหม่เพื่อแข่งขันในตลาดต่างประเทศได้ รัฐบาลได้กำหนดนโยบายและมาตรการในการส่งเสริม

ตารางที่ 1 โครงสร้างเศรษฐกิจไทยที่สำคัญบางประการ

หน่วย : ล้านบาท

	2503	2515	2523	2526	2530
ผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ	53,984	164,626	684,930	928,548	1,223,218
สัดส่วนภาคเกษตรกรรม	40.2	30.3	25.4	21.8	15.95
มูลค่านำเข้าและส่งออก	18,236	53,366	321,883	383,081	634,193
สัดส่วนต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ	33.8	32.4	47.0	41.2	51.85
มูลค่านำเข้า	9,622	30,875	188,686	236,609	334,340
สัดส่วนต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ	17.8	18.7	27.5	25.5	27.3
มูลค่าส่งออก	8,614	22,491	133,197	146,472	299,853
สัดส่วนต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ	15.9	13.7	19.4	15.8	24.5
มูลค่าส่งออกสินค้าเกษตรกรรม	7,742	12,994	62,506	66,484	152,161
สัดส่วนต่อมูลค่าส่งออกทั้งหมด	80.0	57.9	46.9	45.4	50.7
มูลค่าส่งออกสินค้าอุตสาหกรรม	416	4,057	43,065	61,358	131,155
สัดส่วนต่อมูลค่าส่งออกทั้งหมด	4.3	18.0	32.3	41.9	43.7

(ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และธนาคารแห่งประเทศไทย, 2531: 35)

เสริมการส่งออก ตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (2515-2519) จนถึงปัจจุบันนโยบายและมาตรการของรัฐบาลประกอบด้วย การยกเว้นและการลดภาษี การส่งเสริมการลงทุน เพื่อการส่งออก การกำหนดเขตอุตสาหกรรมส่งออก และคลังสินค้าทัณฑ์บน การกำหนดมาตรฐานสินค้าส่งออก การให้ความช่วยเหลือทางการเงินเพื่อการส่งออก ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5-6 ได้ให้ความสำคัญในการขยายสินเชื่อในการส่งออกให้เพิ่มมากขึ้น และให้ธนาคารแห่งประเทศไทยปรับปรุงอัตราดอกเบี้ยและวงเงินในการรับช่วงซื้อลดตั๋วสัญญาใช้เงิน ให้ผู้ส่งออก และใช้บริการด้านนี้ผ่านธนาคารพาณิชย์ ให้กว้างขวางขึ้น สินเชื่อเพื่อการส่งออกได้เข้ามามีบทบาทในการพัฒนาการส่งออกตั้งแต่ การเตรียมการผลิตเพื่อส่งออก การหาลูกค้าและตลาด การให้เครดิตผู้ซื้อในต่างประเทศ เพื่อจูงใจ หรือขยายปริมาณการส่งออก ในปัจจุบันสถาบันการเงินที่สำคัญในการอำนวยความสะดวกเพื่อการส่งออก รวม 3 สถาบัน ได้แก่ ธนาคารพาณิชย์ บริษัทเงินทุน และธนาคารแห่งประเทศไทย มีบทบาทสนับสนุนการส่งออกในด้านรับช่วงซื้อลดตั๋วสัญญาใช้เงินด้วย

จากการที่การส่งออกของประเทศไทยได้ทวีความสำคัญมากขึ้นโดยเฉพาะการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรม ได้ขยายตัวอย่างรวดเร็วจนมีมูลค่าส่งออกมากกว่าสินค้าเกษตร ที่มีลักษณะการขยายตัวน้อยมาก ดังนั้นสถาบันการเงินที่อำนวยความสะดวกเพื่อการส่งออก และธนาคารแห่งประเทศไทยได้สนับสนุนการส่งออกในด้านใดบ้าง ที่จะสามารถเร่งรัด และเพื่อประสิทธิภาพในตัวผลิตภัณฑ์ สินค้าเกษตรให้มีผลผลิตเพื่อการส่งออกมากขึ้น เนื่องจากที่สินค้าเกษตรใช้เวลาในการเก็บเกี่ยวผลผลิตนาน

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

- 1 ศึกษาบทบาทของสถาบันการเงินในการอำนวยความสะดวกเพื่อการส่งออก ได้แก่ ธนาคารพาณิชย์ บริษัทเงินทุน และธนาคารแห่งประเทศไทย
- 2 ศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อปริมาณการส่งออก เพื่อที่จะดูแนวโน้มว่าสินเชื่อเพื่อการส่งออกเป็นไปในทิศทางใด
- 3 เสนอแนวทางการแก้ไขทางการเงินเพื่อการส่งออก ทั้งธนาคารพาณิชย์และ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ธนาคารแห่งประเทศไทย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1 ทำให้เข้าใจเกี่ยวกับเรื่องการเงินเพื่อการส่งออกในแง่ของบทบาทของธนาคารพาณิชย์ที่อำนวยความสะดวกเพื่อการส่งออก ตลอดจนบทบาทของธนาคารแห่งประเทศไทยในการให้ความช่วยเหลือทางการเงินในการส่งออก

2 เพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐาน ในด้านการเงินโดยเฉพาะการส่งเสริมการส่งออก ควรจะมีการจัดสรรเงินทุนให้มี ประสิทธิภาพในการส่งออกมากขึ้น

3 เพื่อรองรับปัญหาการขยายตัวด้านการส่งออกในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ขอบเขตของการศึกษา

มุ่งศึกษาบทบาทของธนาคารพาณิชย์ ในการอำนวยความสะดวกเพื่อการส่งออก ทั้งในแง่ เป็นเครื่องมือกลไกของรัฐบาลในการให้ความช่วยเหลือ และในแง่ของการดำเนินงานตามปกติของธนาคารพาณิชย์ และมุ่งศึกษานโยบายของรัฐบาลในการสนับสนุนทางการเงินเพื่อการส่งออก โดยผ่านธนาคารแห่งประเทศไทย และศึกษาความสัมพันธ์ของสินเชื่อกับมูลค่าสินค้าเกษตรส่งออก เพื่อความสมเหตุสมผลในการให้สินเชื่อกับมูลค่าสินค้าเกษตรของธนาคารพาณิชย์หรือไม่

การตรวจเอกสาร

ชัยพฤกษ์ ตั้งศิริชัยพงศ์ (2523) ได้ศึกษาเรื่องอัตราการส่งเสริมการส่งออกที่แท้จริง (Effective rate of promotion: ERP) ซึ่งเป็นการวัดเปอร์เซ็นต์ความแตกต่างระหว่างมูลค่าเพิ่ม (Value add) ของสินค้าที่ผลิตในประเทศไทย โดยได้รับความช่วยเหลือจากรัฐบาลกับมูลค่าเพิ่มของสินค้าในตลาดโลก โดยทำการศึกษาจาก 58 อุตสาหกรรม ในปี 2507 และ 2517 ในปี 2507 อุตสาหกรรมส่วนใหญ่มีอัตราการส่งเสริมการส่งออกที่แท้จริง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เป็นบวก ยกเว้นอุตสาหกรรมแช่เย็นนั้นเป็นลบ และอุตสาหกรรมที่ผลิตเพื่อการส่งออกมีค่า ERP ต่ำสุด ถัดขึ้นมาคือ อุตสาหกรรมที่ไม่ได้ผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้า ในปี 2514 ค่า ERP ต่ำกว่า 2507 เนื่องจากการเพิ่มภาษีศุลกากร ในปี 2517 ค่า ERP สูงกว่า ปี 2514 แต่ต่ำกว่า ปี 2507 เนื่องจากลดภาษีศุลกากร สำหรับวัตถุดิบและสินค้าบริโภคที่จำเป็นและการให้ความช่วยเหลือ กับผู้ส่งออกอย่างจริงจัง อีกวิธีการหนึ่งคือ ขนาดของการกีดกันต่อการส่งออก เป็นการเปรียบเทียบการคุ้มครองกับการส่งออก โดยคำนวณเป็นเปอร์เซ็นต์ของผลต่างของมูลค่าเพิ่มของสินค้าที่ผลิตภายในประเทศโดยได้รับการคุ้มครองจากรัฐบาล กับมูลค่าเพิ่มของสินค้าที่ผลิตภายในประเทศโดยได้รับการส่งเสริมการส่งออกจากรัฐบาล ผลการศึกษา โดยทั่วไปอุตสาหกรรมส่วนใหญ่มีขนาดของการกีดกันต่อการส่งออกเป็นบวกโดยปี 2514 มีขนาดการกีดกันต่อการส่งออกเป็นบวกมากที่สุด และปี 2517 ,2507 เป็นบวกลดลงตามลำดับ ยกเว้นกลุ่มอุตสาหกรรมที่ผลิตเพื่อการส่งออกมีมูลค่าเป็นลบมากที่สุด ในปี 2507,2517,2514 ตามลำดับ

วารินทร์ กัญจนาทิพย์ (2523) ผู้ศึกษาชีวิตเดียวกับ ชัยพดกษ์ ตั้งศิริชัยพงศ์ คือ อัตราการส่งเสริมการส่งออกที่แท้จริง (ERP) แต่ศึกษาปี 2518 โดยได้ศึกษาเรื่อง RATE OF RETURN DISTORTION, PURCHASING POWER PARITY ADJUSTED EFFECTIVE EXCHANGE RATE จากการศึกษา ERP จากอุตสาหกรรมส่งออกที่สำคัญ 24 ประเภท(จำแนกตาม I/O CODE) มีอัตราการส่งเสริมการส่งออกส่วนใหญ่ มีค่าเป็นลบ โดยข้าวและน้ำตาลมีค่าลบสูงสุด และมีเพียง 3 ประเภทที่เป็นบวก คือ เส้นใยประดิษฐ์ ผลิตภัณฑ์แป้ง วิทยุ โทรทัศน์ และอุปกรณ์โทรคมนาคม สำหรับเรื่อง RATE OF RETURN DISTORTION เป็นเครื่องมือที่ใช้ผลบวกของการให้สิ่งจูงใจเพื่อการส่งออก พบว่า อุตสาหกรรมส่งออกที่สำคัญ 24ชนิด มีเพียงอุตสาหกรรมเส้นใยประดิษฐ์มีค่าเป็นบวก นอกนั้นเป็นลบหมด โดยพลาสติกติดลบสูงสุด รองลงมาได้แก่ เคมีภัณฑ์ ข้าวน้ำตาล และแป้งตามลำดับ และเรื่อง PURCHASING POWER PARITY ADJUSTED EFFECTIVE EXCHANGE คืออัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริงของผู้ส่งออกที่เผชิญ EER_x ซึ่งมาจากอัตราแลกเปลี่ยนทางการกับมาตรการส่งเสริมการส่งออกเช่นยกเว้น และชุดภาษีส่งออกหรือการให้ความช่วยเหลือทางการเงินเพื่อการส่งออกเนื่องจากมีอัตราเงินเฟ้อที่แตกต่างกันจึงต้องปรับด้วยค่า PPP INDEX ซึ่งเป็นสัดส่วน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระหว่างดัชนีราคาขายส่งของประเทศคู่ค้าที่สำคัญ กับดัชนีราคาขายส่งของประเทศผู้ส่งออก จากผลการศึกษา พบว่า อุตสาหกรรมส่งออกที่สำคัญ 24 ประเภท ช่วงปี พ.ศ. 2515-2520 มีค่า EER_x สูงกว่า อัตราแลกเปลี่ยนทางการเพราะผลิตภัณฑ์เหล่านี้ไม่ต้องเสียภาษีส่งออก และยังได้รับการชดเชยภาษีอากรอีกด้วย แต่ถ้าพิจารณา EER_x ที่ปรับด้วยค่า PPP INDEX พบว่าต่ำกว่าอัตราแลกเปลี่ยนทางการ เพราะอัตราเงินเฟ้อ ประเทศไทยสูงกว่าประเทศคู่ค้าที่สำคัญ

วิไล วิสนุวิมล (2523) ผู้ศึกษาได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการให้สิ่งจูงใจ เพื่อการส่งออกกับการขยายตัวของการส่งออก โดยใช้สมการถดถอย (ORDINARY LEAST SQUARE) เป็นเครื่องมือวิเคราะห์แบบ CROSS SECTION โดยให้อัตราเพิ่มเฉลี่ยค่านำเข้าของมูลค่าส่งออกผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม 24 ชนิด ช่วงปี พ.ศ. 2515-2521 เป็นตัวแปรตาม และมาตรการชดเชยภาษีอากร TRR ERP ของวรากรณ์ (1980) เป็นตัวแปรอิสระ ในรูปสมการปกติและในรูป LOG ด้วย จากการศึกษาพบว่า อัตราการชดเชยภาษีมีส่วนในการอธิบายการเปลี่ยนแปลงมูลค่าการส่งออกได้ถึงร้อยละ 46 ในรูปสมการปกติ และในรูปของ LOGARITHM ว่าหากรัฐบาลชดเชยภาษีอากรให้สูงขึ้นร้อยละ 10 จะช่วยให้อัตราการขยายตัวของการส่งออกเพิ่มขึ้นอีกร้อยละ 7.249 จากอัตราการส่งเสริมการส่งออกที่แท้จริง ERP สามารถอธิบายได้โดยการเปลี่ยนแปลงมูลค่าการส่งออกได้เพียงร้อยละ 6 แต่จากการที่สเปค. มีค่าเป็นบวก แสดงว่า อัตราการส่งเสริมการส่งออกที่แท้จริง มีผลดีต่อการขยายตัวของการส่งออก

วิธีการศึกษา

- 1 รวบรวมสถิติและข้อมูลเกี่ยวกับโครงสร้างทาง เศรษฐกิจในการส่งออกจากธนาคารแห่งประเทศไทย กรมศุลกากร สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ และจากผลงานที่เคยศึกษามาแล้ว
- 2 รวบรวมสถิติข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการส่งออกจากธนาคารพาณิชย์และธนาคารแห่งประเทศไทย พร้อมสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องด้วย โดยใช้วิธีวิเคราะห์อัตรา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้.

ส่วนสินเชื่อกะทร ต่อสินเชื่อกั้ห้หมด และใช้วิธีวิเคราะห์ SIMPLE REGRESSTION

$$V = f(C)$$

V = มูลค่าการส่งสินค้าออกทางด้านกะทร

C = สินเชื่อกั้ส่งออกสินค้ากะทร

โดยวิเคราะห์สินค้ากะทร ดังนี้ ข้าว มันสำปะหลัง น้ำตาล ข้าวโพด

3 ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาทางด้านการเงินของผู้ส่งออกวารสาร และแบบสอบถามของธนาคารแห่งประเทศไทย

นียมคั้ห้

Remitting Bank (ธนาคารผู้ส่งตัวไปเรียกเก็บ)

กรณีธนาคารของผู้ขายสินค้าในต่างประเทศ ส่งตัวเรียกเก็บไปให้ธนาคารผู้เรียกเก็บเงินตามตัว (Collecting Bank) ช่วยเรียกเก็บเงินจากผู้ซื้อตาม Term of Payment หรือ Tenors ที่ได้ตกลงกันไว้ เมื่อ Collecting Bank เรียกเก็บเงินได้แล้ว ก็จะส่งจำนวนเงินดังกล่าวไปให้ Remiting Bank เพื่อส่งให้ผู้ขายอีกต่อหนึ่ง

Collecting Bank (ธนาคารผู้เรียกเก็บเงินตามตัว)

คือธนาคารผู้ให้ความร่วมมือในการนำบิลหรือตัวแลกเงินที่ทาง Remitting Bank ส่งมาให้ช่วยเรียกเก็บเงินจากผู้ซื้อ เมื่อ Collecting Bank ได้เอกสารการเรียกเก็บเงินหรือตัวแลกเงินพร้อมเอกสารการส่งออก (Shipping Document) จาก Remitting Bank แล้ว ก็จะติดต่อผู้ขายให้นำเงินมาชำระตามจำนวนที่ระบุไว้ในตัวแลกเงิน Collecting Bank เป็นเสมือนคนกลางที่จัดการเรื่องการเก็บเงินให้เท่านั้น Collecting Bank ไม่รับผิดชอบอะไรทั้งสิ้น

Outward Bill for Collecting Bank (ตัวเรียกเก็บเงินธนาคาร)

กรณีผู้ขายในประเทศมีมาก ติดต่อขายสินค้าแก่ผู้ซื้อในประเทศจนเป็นที่คุ้นเคยและ เชื่อกั้ชื่อกั้กันและกัน จึงไม่จำเป็นต้องให้ผู้ซื้อเปิด L/C เพื่อสั่งซื้อสินค้า เมื่อผู้ขายได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รับคำสั่งซื้อแล้ว ก็จัดหาสินค้าไปให้ผู้ซื้อ แล้วส่งตัวแลกเงิน พร้อมเอกสารการส่งสินค้า (Shipping Documents) ไปเรียกเก็บเงินจากผู้ซื้อ โดยผ่านธนาคารช่วยเป็นผู้เรียกเก็บเงินให้ธนาคาร ซึ่งเป็นผู้เรียกเก็บเงินตามตัว (Collecting Bank) จะไม่รับผิดชอบใดๆ ในกรณีที่เรียกเก็บเงินไม่ได้ ธนาคารจะส่งเงินให้ผู้ขายในต่างประเทศ เมื่อตัวได้รับชำระเงินจากผู้ซื้อแล้วเท่านั้น

Issuing Bank or Opening Bank (ธนาคารผู้เปิด L/C)

คือธนาคารผู้ออกหนังสือเครดิต (Letter of Credit) เพื่อการชำระหนี้ให้แก่ผู้ส่งสินค้าออกต่างประเทศ (Exporter) หรือผู้รับประโยชน์ (Beneficiary) ตามเงื่อนไขข้อตกลงที่ได้ระบุไว้ในหนังสือเครดิต แทนผู้สั่งซื้อสินค้าภายในประเทศ (Importer)

Advising Bank (ธนาคารผู้แจ้งการเปิด L/C)

ธนาคารผู้แจ้งการเปิด L/C ได้แก่ธนาคารที่อยู่ในประเทศผู้ขาย ซึ่งเป็นผู้รับ L/C จากธนาคารผู้เปิด L/C (Issuing Bank) ส่งให้แก่ผู้ขายสินค้า (Beneficiary)

Confirming Bank (ธนาคารผู้รับรอง L/C)

ธนาคารผู้รับรอง L/C หมายถึง ในกรณีที่ผู้ขาย (Beneficiary) ได้ทำข้อตกลงกับผู้ซื้อว่าการเปิด L/C เพื่อทำการซื้อขายสินค้านั้น ผู้ซื้อจะต้องขอให้ธนาคารผู้เปิดเครดิต (Issuing Bank) ขอให้ธนาคารที่อยู่ในประเทศของผู้ขายทำการยืนยัน (Confirm) เพื่อรับรองเครดิตฉบับดังกล่าวให้แก่ผู้ขาย เพื่อให้เครดิตฉบับนั้นมีหลักฐานมั่นคงยิ่งขึ้น ธนาคารผู้ยืนยันรับรอง L/C จึงมีชื่อเรียกว่า Confirm Bank ซึ่งย่อมมีภาระผูกพันที่จะต้องจ่ายเงินตามตัวแก่ผู้ขาย เมื่อผู้ขายได้ปฏิบัติตามเงื่อนไข และคำสั่งที่ได้ระบุไว้ในเครดิตทุกประการ

Nostro A/C

Nostro A/C เป็นคำฝรั่งเศส แปลเป็นภาษาอังกฤษว่า 'Our Account with you' หมายความว่าธนาคารพาณิชย์ภายในประเทศ มีบัญชีเงินฝากอยู่กับธนาคารตัว-

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แทนต่างประเทศ

Vostro A/C

Vastro A/C เป็นคำฝรั่งเศส แปลเป็นภาษาอังกฤษว่า 'Your Account with us' หมายความว่าธนาคารตัวแทนต่างประเทศ มีบัญชีเงินฝากอยู่กับธนาคารพาณิชย์ในประเทศ

Commercial Letter of Credit

L/C คือ ตราสารที่ธนาคารหนึ่งซึ่งเรียกว่า Issuing Bank เป็นผู้ออก L/C ตามคำขอของลูกค้า (Accountee) ของตน เพื่อรับรองแก่ผู้ขายว่าจะได้รับเงินค่าสินค้า ถ้าปฏิบัติตามเงื่อนไขข้อตกลง โดยให้ธนาคารในการจ่ายเงินภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดไว้แก่อีกธนาคารหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่ในประเทศของผู้ขายสินค้า ให้จ่ายเงินให้แก่ผู้ขายนำตัวแลกเงิน (Draft) พร้อมด้วยเอกสารประกอบการส่งสินค้าต่างๆ ที่เครื่อคต้องการ (Shipping Documents) มายื่น Negotiate โดย L/C เป็นหลักประกันในการจ่ายเงินให้แก่ผู้ขายสินค้า ทั้งในขณะเดียวกันป้องกันมิให้ผู้ซื้อสินค้าปฏิเสธหรือว่าในการชำระมูลค่าของสินค้าให้แก่ผู้ขาย และควบคุมผู้ขายสินค้าให้ปฏิบัติตามข้อตกลง และเงื่อนไขตามที่ระบุตกลงซื้อขายกันไว้ในเครดิตทุกประการ L/C ใช้ได้ในกิจการค้าระหว่างประเทศ ซึ่งเรียกว่า Foreign Letter of Credit อันเป็นเครดิตที่สร้างขึ้นเพื่อการซื้อขายสินค้านานาชาติตามสกุลเงินตราของประเทศผู้ขาย หรือสกุลเงินตราต่างประเทศใดๆ แล้วแต่จะตกลงกัน และ L/C ที่ใช้ในกิจการค้าภายในประเทศ ซึ่งเรียกว่า Domestic L/C ซึ่งเป็นเครดิตที่สร้างขึ้นเพื่อการซื้อขายสินค้าภายในประเทศตามสกุลเงินของประเทศตนเองนั้นๆ

Bid Bond

เป็นการออกหนังสือเพื่อค้ำประกันบริษัทใดบริษัทหนึ่งที่ประสงค์จะยื่นซองประมูลราคา เพื่อเป็นการประกันว่า ถ้าบริษัทใดประมูลได้แล้ว จะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขต่างๆ ตามรายละเอียดที่เกี่ยวกับการประกวดราคานี้ๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Performance Bond

เป็นการออกหนังสือเพื่อค้ำประกัน บริษัทใดบริษัทหนึ่งต่ออีกบริษัทหนึ่ง หรือส่วนราชการซึ่งเป็นผู้รับประโยชน์ เพื่อเป็นการรับรองการจ่ายเงิน การส่งสินค้าหรือการปฏิบัติตามเงื่อนไขต่างๆ ตามที่ได้ทำสัญญาไว้ซึ่งในการออกหนังสือค้ำประกันสัญญานี้ก็เพื่อว่าในกรณีที่มิเคยขัดข้อง หรือไม่ปฏิบัติตามสัญญาที่ได้ตกลงไว้ ธนาคารก็จะรับผิดชอบและจะชดเชยค่าเสียหาย อันสืบเนื่องมาจากการผิดสัญญาในเงื่อนไขต่างๆ ที่ได้ระบุไว้ในหนังสือสัญญาค้ำประกัน

Sight Bill Rates เป็นอัตรารับซื้อเงินตราต่างประเทศประเภทต่อไปนี้

ตัวสินค้าขาออกที่จ่ายเมื่อเห็น

เป็นตัวเงินค่าส่งสินค้าขาออกที่มีเอกสารประกอบเช่น เลตเตอร์ออฟเครดิต เพื่อสินค้าออก(Export Letter of Credit) และตัวเรียกเก็บขาออก(Outward B/C) โดยมีผู้ขายสินค้าในประเทศไทยเป็นผู้ส่งจ่าย และผู้สั่งซื้อในต่างประเทศเป็นผู้จ่ายเงิน เมื่อเห็นตัว ธนาคารจะรับซื้อเงินดังกล่าวด้วยอัตรา Sight Bill Rates นี้แล้ว จะส่งตัวเงินและ เอกสารประกอบไปให้สาขา หรือธนาคารตัวแทนในต่างประเทศทำการเรียกเก็บเงินจาก ผู้สั่งซื้อสินค้าต่อไป

กรณีที่เป็นตัวเงินที่จ่ายเมื่อเห็น ซึ่งส่งไปเรียกเก็บในยุโรป (ยกเว้นอังกฤษ) หรืออาฟริกาหรือที่อื่นๆ ซึ่งต้องเสียเวลาส่งไปเรียกเก็บเป็นระยะอันยาวนาน ธนาคารจะรับซื้อในราคาที่ต่ำกว่า อัตรารับซื้อตัวสินค้าขาออกที่จ่ายเมื่อเห็นธรรมดา(Sight Bill Rates) ซึ่งไม่ต้องเสียเวลาในการส่งไปเรียกเก็บนานนัก ส่วนจะรับซื้อในอัตราต่ำกว่าเท่าใดนั้นดูได้ จากอัตราส่วนลด ที่ระบุไว้ในอัตราแลกเปลี่ยนประจำวัน

ตราสารแทนตัวเงินประเภทต่างๆ ได้แก่ ดราฟท์(Demand Draft-D/D) เช็ค(Cheque) เช็คเดินทาง(Traveller's Cheque /T/C) เลตเตอร์ออฟเครดิตเพื่อการเดินทาง(Traveller's L/C-T-L/C) คำสั่งจ่ายเงินทางไปรษณีย์(Mail Transfer-M/T) เป็นต้น

Time or Usance Bill Rates (อัตรารับซื้อตัวสินค้าขาออกที่มีกำหนดเวลา)

เป็นอัตรารับซื้อตัวเงินค่าส่งสินค้าขาออกที่มีเอกสารประกอบ ซึ่งมีกำหนดเวลา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การชำระเงินสำหรับตัวชนิดนี้ธนาคารจะรับซื้อในราคาต่ำกว่าอัตราซื้อตั๋วที่จ่ายเมื่อเห็น
 ธรรมดา หรือ Sight Bill Rate เพราะเมื่อธนาคารได้จ่ายเงินบาทไปเพื่อซื้อตั๋วเงิน
 ดังกล่าวแล้วธนาคารจะใช้ประโยชน์เงินตราต่างประเทศจำนวนนั้นทันทีไม่ได้จนกว่าตั๋วเงิน
 จะถึงกำหนดเวลาจ่ายเงินส่วนการที่ธนาคารจะรับซื้อในราคาต่ำกว่าอัตราซื้อตั๋วเงินที่จ่าย
 เมื่อเห็นธรรมดา หรือ Sight Bill Rate เท่าใดนั้น คุ้ได้จากอัตราส่วนลด(Discount
 Rate) ซึ่งปรากฏอยู่ในอัตราแลกเปลี่ยนประจำวัน

Revocable Credit (เครดิตชนิดที่เพิกถอนได้)

เป็นเครดิตที่ธนาคารผู้ออกเครดิต (Issuing Bank) สงวนสิทธิ์ที่จะยกเลิกหรือ
 เปลี่ยนแปลงแก้ไขต่างๆ ในเครดิต เมื่อใดก็ได้ โดยไม่ต้องแจ้งให้ผู้ขายสินค้าหรือผู้รับ
 ประโยชน์ (Beneficiary) ทราบล่วงหน้า เครดิตชนิดนี้ไม่ก่อให้เกิดความผูกพันทาง
 กฎหมายระหว่างธนาคารกับผู้รับประโยชน์ (Beneficiary) แต่อย่างใดเพราะอาจถูกแก้ไข
 ยกเลิกเสียเมื่อไรก็ได้โดยไม่ต้องแจ้งให้ผู้รับประโยชน์ (Beneficiary) ทราบล่วงหน้า
 ใดๆก็ตาม ถ้าหากมีการแจ้งเครดิตผ่านสาขาหรือธนาคารตัวแทนอื่นแล้ว การแก้ไขหรือ
 ยกเลิกจะมีผลใช้ได้ ต่อเมื่อสาขา/หรือธนาคารตัวแทน (Correspondent Bank) นั้น
 ได้รับแจ้งการแก้ไข หรือยกเลิกแล้วเท่านั้น

แต่ถ้าสาขา/หรือธนาคารตัวแทน (Correspondent Bank) นั้นๆ ได้จ่ายเงิน
 หรือรับรองตั๋วหรือรับ Negotiate ก่อนได้รับแจ้ง ก็ถือว่าการกระทำนั้นๆ มีผลใช้ได้และมี
 สิทธิเรียกเงินที่จ่ายไปคืนมาได้

จะเห็นได้ว่า เครดิตชนิดนี้ ได้เจาะจงธนาคารผู้จ่ายเงินไว้ให้เป็นธนาคารเดียว
 กับ ธนาคารผู้แจ้งการเป็นเครดิต Advising Bank เพื่อที่จะส่งค่าเพิกถอนไปได้ โดยตรง
 และในขณะเดียวกัน ก็ได้จำกัดการเพิกถอน หรือการแก้ไขของ Issuing Bank ด้วย เพื่อ
 ไม่ให้กระทบกระเทือนต่อธนาคาร ผู้จ่ายเงิน ผู้กระทำการโดยสุจริต ในการที่ได้จ่ายเงินแลก
 ตั๋วหรือรับรองตั๋ว ซึ่งได้กระทำไปก่อนที่จะได้รับคำบอกในการยกเลิกหรือแก้ไขเครดิต

ธนาคารอเมริกันส่วนมากไม่ค่อยยอมเปิด Revocable Credit นี้เพราะการ
 เพิกถอนเครดิตเกี่ยวกับชื่อเสียงของธนาคาร (Issuing Bank) อยู่มาก และถ้ามีผู้อื่นเปิดมา
 ก็น่าจะมีความเห็นว่าจะควรรู้ชื่อว่า Credit จึงนิยมเรียกเสียใหม่ว่า "Authority to Pay"

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โดยถือว่าตนได้รับเพียงการมอบอำนาจ (ซึ่งอาจเพิกถอนได้) ให้จ่ายเงินตามตัวเงินฯ

Irrevocable Credit (เครดิตชนิดที่เพิกถอนไม่ได้)

เครดิตชนิดนี้เมื่อเปิดไปแล้วจะผูกพันธนาคารผู้เปิด (Issuing Bank) ต่อผู้รับประโยชน์ (Beneficiary) คือเครดิตมีการรับรองของ Issuing Bank ที่จะแก้ไขเพิ่มเติม หรือยกเลิกโดยปราศจากความยินยอมของคู่สัญญาที่เกี่ยวข้องไม่ได้ ส่วนธนาคารผู้แจ้ง (Advising Bank) นั้น จะจำกัดความรับผิดชอบของตนต่อผู้รับประโยชน์ว่า เป็นเพียงการแจ้ง (Advise) ไม่ได้ผูกพันในการจ่ายเงินตามตัวที่ Drawn Under L/C นั้นๆ

Irrevocable Credit ไม่ผูกพันกับ Advising Bank แต่อย่างใด เว้นแต่กรณีที่ Issuing Bank ได้ขอให้ Advising Bank นั้นทำการ Confirm Credit ต่อผู้รับประโยชน์ (Advising Bank จะคิด Commission ในการนี้ด้วย) และเมื่อ Advising Bank ได้ทำการ Confirmed ให้แล้วก็จะเปลี่ยนสภาพตนเองเป็น Confirming Bank ซึ่งมีการผูกพันในการจ่ายเงินหรือรับรองตัว หรือถ้าในเครดิตกำหนดให้รับ Negotiate ด้วย ก็จะต้องรับ Negotiate ตามที่ระบุไว้ด้วยอย่างใดอย่างหนึ่ง การเปลี่ยนแปลงแก้ไข หรือยกเลิก จะต้องได้รับความยินยอมจากทุกๆ ฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งหมดเสียก่อน

Fix L/C

เป็น L/C ที่กำหนดแน่นอนทั้งจำนวนเงินและอายุ เมื่อให้จนครบกำหนดแล้วก็ เป็นอันสิ้นสุดจะนำไปใช้หมุนเวียนต่อไปอีกไม่ได้

Revolving L/C or Self-continuting L/C

เป็นเครดิตที่ใช้หมุนเวียนต่อไปเรื่อยๆ ตามจำนวนเงินและเงื่อนไขที่ระบุไว้ในเครดิต โดยไม่ต้องเปิดเครดิตฉบับใหม่อีก หลังจากผู้รับประโยชน์ (Beneficiary) ได้ส่งสินค้า และทำเอกสารเบิกเงินไปแล้วแต่ละคราว

Sight L/C

เป็นเครดิตชนิดเพิกถอนไม่ได้ (Irrevocable Credit) ที่ธนาคารกำหนดให้ ผู้รับประโยชน์ (Beneficiary) หรือผู้ขายสินค้า (Exporter) ออกตั๋วแลกเงิน (Bill of Exchange or Draft) ชนิดจ่ายเงินเมื่อเห็น (At Sight) สั่งจ่ายเอาจากผู้ขอเปิด L/C (Importer of Applicant) ทันที

Time L/C or Deferred Payment L/C

เป็นเครดิตชนิดเพิกถอนไม่ได้ (Irrevocable Credit) กำหนดให้ผู้รับ ประโยชน์ (Beneficiary) หรือผู้ขายสินค้า (Exporter) ออกตั๋วแลกเงิน (Bill of Exchange or Draft) ชนิดกำหนดระยะเวลาในการจ่ายเงินหลังจากเมื่อเห็น (After Sight) หรือจากวันส่งของลงเรือ หลังจากเรือบรรทุกสินค้ามาถึงท่าเรือกรุงเทพฯ แล้ว อาจเป็น 60 วัน 90 วัน หรือ 120 วัน หรืออาจเป็นระยะเวลา 3 ปีถึง 5 ปี ซึ่งเป็นการ ผ่อนชำระค่าสินค้า ที่มีมูลค่าสูงในระยะยาว

Negotiating Bank

หมายถึง ธนาคารผู้ตกลงรับซื้อตั๋วและ เอกสารเพื่อการชำระเงิน คือ สำนักงาน สาขาหรือธนาคารตัวแทนต่างประเทศ ผู้รับภาระชำระเงินแทนธนาคารผู้เปิด L/C (Issuing Bank) ในกรณีที่ผู้รับประโยชน์หรือผู้ส่งสินค้าออก (Exporter) ได้ปฏิบัติตาม เงื่อนไขที่ได้ระบุไว้ในหนังสือ เครดิตซึ่งพร้อมที่จะมาขอรับเงินจากสำนักงานสาขาหรือธนาคาร ตัวแทนต่างประเทศที่เปิดเครดิตผ่าน ธนาคารดังกล่าวก็จะตรวจสอบเอกสารที่ผู้รับประโยชน์ หมายยืนยัน ว่าถูกต้องตามเงื่อนไขที่ได้ระบุไว้ในหนังสือ เครดิตทุกประเภทหรือไม่ หากเอกสารที่หมายยืนถูกต้อง ธนาคารดังกล่าวจะปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้ให้ไว้ เช่นจ่ายเงินให้ทันทีหรือ จัดส่งตั๋วมา เพื่อให้ผู้จ่ายรับรองตั๋ว วิธีการดังกล่าวเรียกว่า Negotiation

ดังนั้น สำนักงานสาขาหรือธนาคารตัวแทนต่างประเทศของธนาคารที่หน้านี้ที่ Negotiate จึงเรียกว่า "Negotiating Bank"

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Restricted Bank

หมายถึง ธนาคารผู้ถูกเจาะจงให้รับซื้อตั๋วตาม L/C ที่เปิดมาโดยเฉพาะคือ ธนาคารที่ผู้เปิด Letter of Credit เจาะจงให้ผู้รับประโยชน์นำเอกสารมาขึ้นขอรับเงิน จากธนาคารหนึ่งโดยเฉพาะ เช่น L/C ที่มีข้อความระบุว่า This Credit is Restricted at Chartered Bank Ltd., (Chartered Bank Ltd ในที่นี้คือ Restricted Bank) ตามกรณีนี้หากผู้รับประโยชน์ได้มีบัญชีอยู่กับ Chartered Bank Ltd., แต่กลับมีบัญชีอยู่กับธนาคารเรา ตามหลักการปฏิบัติแล้ว ธนาคารจะส่งเอกสารตาม Letter of Credit ไปให้ธนาคารผู้รับซื้อตั๋วโดยตรงคือ Chartered Bank Ltd., หลังจากนั้นธนาคารผู้รับซื้อตั๋วก็จะส่งเงินมาให้ธนาคารเรา ซึ่งจะส่งโดยทางใดก็ได้ เมื่อธนาคาร ได้รับเงินแล้ว จึงจะ เข้าบัญชีให้แก่ลูกค้าเราในการนี้ธนาคารจึงทำหน้าที่เป็นเพียงผู้ดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องของเอกสารตาม Letter of Credit (Processing Bank) เพื่อส่งให้ธนาคารผู้รับซื้อตั๋วโดยตรง (Restricted Bank)

Processing Bank

หมายถึงธนาคารผู้ดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องของ เอกสารที่เปิดตาม L/C ให้แก่ Restricted Bank

ERP = Effective Rate of Production (อัตราการผลิตเสริมการส่งออกที่แท้จริง)

EER = Effective Exchange Rate (อัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริง)

PPP-index = เป็นสัดส่วนระหว่างดัชนีราคาขายส่งของประเทศคู่ค้าที่สำคัญกับดัชนีราคาขายส่งของประเทศผู้ส่งออก

PPP-EER = Purchasing Power Parity Adjusted Effective Exchange Rate (อัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริงปรับค่า)

Rate of Return Distortion = อัตราผลตอบแทนที่ถูกบิดเบือน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

SITC = Standard International Trade Classification (ระบบการจำแนก
หมวดสินค้าสากล)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

โครงสร้างการส่งออกของประเทศไทย ระหว่างปี พ.ศ. 2502-2531

เนื้อหาของบทนี้เป็นการวิเคราะห์ถึงโครงสร้างการส่งออกของประเทศไทยระหว่างปี พ.ศ. 2502 ถึงปี พ.ศ. 2531 โดยพิจารณาแนวโน้มการส่งออกในช่วงระยะเวลาดังกล่าว การวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างส่งออก ส่วนหัวข้อสุดท้ายเป็นการวิเคราะห์ถึงตลาดของสินค้าไทยซึ่งเป็นวิธีวิเคราะห์เชิงสถิติ ที่รวบรวมไว้

1 แนวโน้มการส่งออกระหว่างปี 2502-2531

1.1 มูลค่าและอัตราเพิ่ม

จากข้อมูลการส่งออกรายปี (ตารางที่ 2) จะเห็นได้ว่าการส่งออกของไทยในช่วง 30 ปี จากปี พ.ศ. 2502 ถึงปี พ.ศ. 2531 มีมูลค่าเพิ่มขึ้นประมาณ 53 เท่าแต่การส่งออกจากปี พ.ศ. 2502 ถึงปี พ.ศ. 2529 มีมูลค่าเพิ่มประมาณ 31 เท่า ซึ่งในระยะเวลาเพียง 1 ปี มูลค่าส่งออกเพิ่มสูงขึ้นถึงประมาณร้อยละ 35 ในช่วงปี พ.ศ. 2529-2531เป็นการขยับตัวสูงขึ้นอย่างรวดเร็วมาก ซึ่งเป็นช่วงที่สอดคล้องกับแผนฯ 6 ที่เริ่มต้นในปี พ.ศ. 2530 และช่วงปี พ.ศ. 2529 เป็นช่วงสอดคล้องกับแผนฯ 5 จากการเผชิญกับปัญหาด้านเสถียรภาพทางเศรษฐกิจไทยในระหว่างปี พ.ศ. 2523-2528 โดยเฉพาะการขาดเสถียรภาพทางด้านการเงินระหว่างประเทศ(ตารางที่ 3) ปัญหาทางด้านการเงินระหว่างประเทศนี้ทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ จนถึงจุดรุนแรงที่สุดในปี พ.ศ. เมื่อการขาดดุลบัญชีเดินสะพัดมีมูลค่าสูงถึงร้อยละ 7 ของรายได้ประชาชาติ มูลค่าเงินสำรองทางการลดลงเหลือเพียงเท่ากับมูลค่าการนำเข้าสินค้า 3 เดือน และหันต่างประเทศมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วสาเหตุที่ทำให้ประเทศไทยต้องประสบปัญหาเสถียรภาพทางการเงินระหว่างประเทศนั้นนอกจากเป็นเพราะภาวะภายนอกไม่เอื้ออำนวยแล้ว ยังเป็นเพราะมีการใช้จ่ายเกินตัวภายในประเทศเป็นปัจจัยเสริมอีกทางหนึ่งด้วย ในระบบเศรษฐกิจแบบเปิดเช่นประเทศไทย เมื่อมีการใช้จ่ายเกินตัวหรือมีอุปสงค์ส่วนเกินเกิดขึ้น ก็จะเป็นแรงกดดันต่อเสถียรภาพทางการเงินระหว่างประเทศ มากกว่าเป็นแรงกดดันต่อระดับราคาภายในประเทศ ในด้านอัตราเงินเฟ้อของประเทศไทยนั้น ส่วนใหญ่เป็นผลมาจากปัจจัยทางด้านต้นทุนมากกว่าด้านอุปสงค์ ดังจะเห็น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในระยะปี พ.ศ. 2525-2527 ที่ราคาน้ำมันเริ่มทรงตัว และราคาสินค้าในตลาดโลกตกต่ำ ทำให้อัตราเงินเฟ้อของไทย เพิ่มในอัตราค่าเฉลี่ยร้อยละ 3 ต่อปีเท่านั้น ในขณะที่การขาดดุลการค้าต่างประเทศและฐานะการเงินระหว่างประเทศเลวลงอย่างมาก นโยบายการเงินการคลังในระยะนี้จึงมีจุดมุ่งหมายหลักที่จะแก้ไขปัญหาทางการเงินระหว่างประเทศเพื่อเป็นการรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของไทยให้มั่นคง ผลของนโยบายดังกล่าวประกอบกับภาวะเศรษฐกิจโลกได้ชะลอตัวลง ทำให้เศรษฐกิจไทยขยายตัว ในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี โดยเฉลี่ยในระหว่างปี พ.ศ. 2525-2527 ซึ่งเป็นอัตรารายขยายตัวที่ต่ำกว่าในอดีต เนื่องจากนโยบายที่จะชะลอการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเพื่อรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ อันจะช่วยรองรับการเจริญเติบโต อย่างมีเสถียรภาพได้ในเวลาต่อมา โดยในระหว่างปี พ.ศ. 2528 ถึงปี พ.ศ. 2529 ภาวะเศรษฐกิจไทย มีแนวโน้มดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ฐานะเศรษฐกิจระหว่างประเทศ เริ่มมีความสมดุลมากขึ้นโดยมีการขาดดุลบัญชีเดินสะพัด ลดลงเหลือเพียงร้อยละ 4 ของรายได้ประชาชาติในปี 2528 และดุลบัญชีเดินสะพัดเกินดุล ในปี 2529 (ซึ่งนับเป็นการพิเศษ อันเนื่องจากราคา

ตารางที่ 2 สินค้าเข้าและสินค้าออก และการเปลี่ยนแปลง

หน่วย : ล้านบาท

	สินค้าออก	อัตรการขยายตัว	สินค้าเข้า	อัตรการขยายตัว	ดุลการค้า
2502	7,560	17.3	8,988	9.1	-1,428
2503	8,614	13.9	9,622	7.1	-1,008
2504	9,997	16.1	10,287	6.9	-290
2505	9,529	-4.7	11,506	11.8	-1,975
2506	9,676	1.5	12,803	11.3	-3,127
2507	12,334	27.5	14,253	11.3	-1,916
2508	12,941	4.9	15,433	8.3	-2,492
2509	14,099	8.9	18,504	19.4	-4,403

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัด **97639** และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 2 (ต่อ)

หน่วย : ล้านบาท

	สินค้าออก	อัตราการขยายตัว	สินค้าเข้า	อัตราการขยายตัว	ดุลการค้า
2510	14,166	0.5	22,188	19.9	-8,022
2511	13,679	-3.4	24,103	8.6	-10,424
2512	14,709	7.5	25,966	7.7	-11,257
2513	14,772	0.4	27,009	4.0	-12,237
2514	17,275	16.4	26,794	-0.8	-9,514
2515	22,491	30.2	30,875	15.2	-8,384
2516	32,226	43.3	42,184	36.6	-9,958
2517	49,799	54.5	64,044	51.8	-14,245
2518	45,007	-9.6	66,835	4.4	-21,828
2519	60,797	35.1	72,877	9.0	-12,080
2520	71,198	17.1	94,177	29.2	-22,979
2521	83,065	16.7	108,899	15.6	-25,834
2522	108,174	30.2	146,161	34.2	-37,982
2523	133,197	23.1	188,686	29.1	-55,484
2524	153,001	14.9	216,946	14.9	-63,745
2525	159,728	4.4	196,616	-9.3	-36,888
2526	146,472	-8.3	236,609	20.3	-90,137
2527	175,237	19.6	245,155	3.6	-69,918
2528	193,366	10.3	251,169	2.4	-57,823
2529	233,383	20.7	241,358	-3.9	-7,975
2530	299,853	28.5	334,340	38.5	-34,487
2531	403,570	34.6	513,114	53.4	-109,544

ที่มา : (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2523-2532)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

น้ำมัน ในตลาดโลกลดลงอย่างมาก) เงินสำรองระหว่างประเทศมีระดับสูงขึ้นเทียบเป็นมูลค่าการนำเข้าได้ 4.8 เดือน ในปี พ.ศ. 2529 นี้สัดส่วนภาระหนี้ต่างประเทศต่อรายได้จากการส่งออกซึ่งเคยสูงที่สุดถึงร้อยละ 22 ในปี พ.ศ. 2528 ได้เริ่มมีแนวโน้มลดลงอัตราเงินเฟ้อระหว่างปีพ.ศ.2528-2529 ยังทรงตัวในอัตราร้อยละ 2 อย่างไรก็ดี ตามขณะที่เสถียรภาพทางเศรษฐกิจทั้งภายในและภายนอกมีความมั่นคงขึ้น อัตราการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจได้ชะลอลง โดยในระยะ 2 ปีนี้อัตราการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจสูงกว่าร้อยละ 3 เพียงเล็กน้อยเท่านั้นแนวนโยบายเศรษฐกิจของทางการในระยะนี้ จึงได้หันมามุ่งในส่วนการกระตุ้นเศรษฐกิจมากขึ้น ในปี พ.ศ.2530 เศรษฐกิจจึงได้ฟื้นตัวขึ้น โดยขยายตัวมากกว่า ร้อยละ 6 ขณะที่อัตราเงินเฟ้อยังทรงตัวอยู่ในระดับต่ำ โดยเพิ่มขึ้นในอัตราเพียงร้อยละ 2.5 การขาดดุลบัญชีเดินสะพัดยังคงไม่มาก คือประมาณร้อยละ 1 ของรายได้ประชาชาติ ในขณะที่เงินสำรองต่างประเทศมีแนวโน้มดีขึ้นกว่าก่อน ในช่วงปี พ.ศ. 2502-2531 เป็นเวลา 30 ปีนี้อัตราการขยาย

ตารางที่ 3 เครื่องชี้ภาวะเศรษฐกิจที่สำคัญของไทยระหว่างปี 2523-2530

หน่วย : ร้อยละ

	2523	2524	2525	2526	2527	2528	2529	2530
1 อัตราการเจริญเติบโต (% เพิ่มของรายได้ประชาชาติ)	5.8	6.3	4.1	5.9	5.5	3.2	3.5	6.5
2 อัตราเงินเฟ้อ (% เพิ่มของดัชนีราคาผู้บริโภค)	19.7	12.7	5.2	3.8	0.9	2.4	1.9	2.5
3 ฐานะเศรษฐกิจระหว่างประเทศ								
3.1 ดุลบัญชีเดินสะพัด (% ของรายได้ประชาชาติ)	-6.2	-7.0	-2.7	-7.2	-5.0	-4.0	0.6	-1.1
3.2 เงินสำรองทางการ (เทียบเท่าจำนวนเดือนการนำเข้า)	3.9	3.3	3.7	3.0	3.1	3.9	4.8	5.2
3.3 ภาระหนี้ (เทียบเป็น%ของรายได้ส่งออก)	14.8	14.8	16.6	19.5	19.9	21.9	20.1	17.0

ที่มา : (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2531)

ตัวของการส่งออกในแต่ละปีเฉลี่ยร้อยละ 15.1 ต่อปี ซึ่งจัดว่าเป็นอัตราที่ค่อนข้างสูง หากเปรียบเทียบกับอัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ(GDP) มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยเพียงร้อยละ 8.25 ต่อปีเท่านั้น (ดูตารางที่ 4) อาจจะพิจารณาแนวโน้มการขยายตัว การส่งออกเป็นช่วงเวลาต่างๆ ดังนี้

ตารางที่ 4 อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ สินค้าเข้าและสินค้าออก

หน่วย : ร้อยละ

	GDP	สินค้าเข้า	สินค้าออก
2502-2506	7.2	9.2	6.4
2507-2511	10.8	14.0	2.6
2512-2516	8.4	12.9	21.7
2517-2521	9.7	14.2	13.6
2522-2526	7.0	12.8	7.9
2527-2531	9.8	21.8	26.0
2502-2531	8.8	14.1	13.0

ที่มา : (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2523-2532)

ก. พิจารณาที่ละช่วง 5 ปี ช่วงปี พ.ศ. 2502 ถึงปี พ.ศ. 2506 อัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 6.4 ต่อปี โดยมีอัตราเพิ่มสูงใน 3 ปีแรก และต่ำมากใน 2 ปีหลัง ในช่วง 5 ปีต่อมา(2506-2511) อัตราการขยายตัวได้ลดลงเป็นร้อยละ 2.6 ต่อปีโดยเฉลี่ย ในช่วงปี พ.ศ. 2511-2516 เฉลี่ยร้อยละ 21.7 ต่อปีและกลับลดลงในช่วงปี 2514-2521 เฉลี่ยร้อยละ 13.6 ต่อปี ในช่วงปี พ.ศ. 2522-2526 อัตราขยายตัวลดลงร้อยละ 4.0 ต่อปี และพิจารณาในช่วง 5 ปี สุดท้าย ปี พ.ศ. 2527-2531 มีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้น 13.04

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข. หากแยกกันพิจารณาตามอัตราการขยายตัวปรากฏว่าในช่วงปี พ.ศ. 2502 - 2504 มูลค่าการส่งออกขยายตัวในอัตราร้อยละ 14-17 ต่อปี ในปี 2505 อัตราการขยายตัวมีค่าติดลบ(ร้อยละ -4.7 ต่อปี) เพราะส่งออกข้าวได้ลดลงประกอบกับราคาขายพาราอินตลาดโลกตกต่ำลงมาก (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 2527: 7) ในช่วงปี พ.ศ. 2505-2513 รวม 9 ปี การส่งออกของไทยอยู่ในภาวะซบเซามากโดยอัตราเพิ่มเฉลี่ยร้อยละ 5.6 ต่อปี ช่วงเวลาที่มีการส่งออกต่ำที่สุดคือช่วงปี พ.ศ. 2510-2513 ซึ่งการส่งออกแทบไม่ขยายตัวเลย ทั้งนี้เพราะสินค้าออกที่สำคัญของไทยยังจำกัดอยู่เพียงสินค้าเกษตรไม่กี่ชนิด เมื่อปริมาณการส่งออกลดลงหรือราคาสินค้าเกษตรตกต่ำ มูลค่าการส่งออกจึงลดลงซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าวไทยเผชิญทั้งปัญหาด้านปริมาณและราคา อย่างไรก็ตามหลังจากปี พ.ศ. 2514 เป็นต้นมา การส่งออกของไทยได้กลับเข้าสู่ภาวะการขยายตัวมากอีกครั้งหนึ่ง ในช่วง 8 ปีระหว่างปี พ.ศ. 2514-2521 อัตราการขยายตัวเฉลี่ยสูงถึงร้อยละ 30 ต่อปี โดยมีปี พ.ศ. 2518 เพียงปีเดียวที่มูลค่าการส่งออกลดลงจากปีก่อน (สาเหตุเศรษฐกิจของโลกอยู่ในภาวะเศรษฐกิจตกต่ำอย่างรุนแรง อันเนื่องมาจากวิกฤตการณ์น้ำมันในปี พ.ศ. 2516-2517 ในช่วงเวลาดังกล่าวมีช่วงที่น่าสังเกตคือ ประเทศไทยได้ประโยชน์จากภาวะสินค้าขึ้นปรุมนในตลาดโลกมีราคาสูงมาก การส่งออกของไทยจึงขยายตัวในอัตราร้อยละ 30 ต่อปีแม้ว่าในช่วงปี พ.ศ. 2518 มูลค่าการส่งออกลดลงแต่กลับฟื้นตัวอย่างรวดเร็วในปี พ.ศ. 2519 และมูลค่าการส่งออกเพิ่มขึ้นร้อยละ 35.1 ต่อปี ทั้งนี้เพราะนอกจากว่าราคาสินค้าขึ้นปรุมนสูงขึ้นแล้วสินค้าออกของไทยชนิดใหม่ๆ ได้เพิ่มบทบาทในด้านการส่งออกมากขึ้น การส่งออกในช่วงปี พ.ศ. 2520-2524 เป็นอีกช่วงเวลาหนึ่งที่ประสบความสำเร็จมาก อัตราการขยายตัวในช่วงนี้ประมาณร้อยละ 15-30 ต่อปีและเป็นช่วงที่มีการส่งออกมีอัตราเพิ่มขึ้นสม่ำเสมอกับปริมาณการส่งออกสินค้าเกษตรสำคัญๆ ได้เพิ่มสูงขึ้นประกอบกับสินค้าอุตสาหกรรมได้มีบทบาทมากขึ้นสำหรับการส่งออกในปี พ.ศ. 2525 กลับมีอัตรารายขยายตัวลดลงเหลือเพียงร้อยละ 4.4 ต่อปีในปี พ.ศ. 2526 มีค่าติดลบถึงร้อยละ 8.3 เนื่องจากการกีดกันทางการค้าระหว่างประเทศรุนแรงเพิ่มมากขึ้นและเนื่องจากความต้องการในตลาดโลกลดลงในปี พ.ศ. 2527-2531 อัตราการขยายตัวของการส่งออกเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 26 เนื่องจากการดำเนินนโยบายการค้าเสรีที่ถือการลดค่าพรีเมียมข้าว การยกเลิกภาษีส่งออกสินค้าเกษตรอื่นๆ ด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับจัดพิมพ์และเพื่อจัดพิมพ์เท่านั้น ไม่สามารถให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามทำซ้ำหรือเผยแพร่และหรือใช้เชิงพาณิชย์ของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ต้องสมัคคณะมนตรี เป็น การเกษตร
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าลาดกระบัง

1.2 การส่งออกเมื่อเทียบกับผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ

การส่งออกเมื่อเปรียบเทียบกับผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ เป็นเครื่องชี้ถึงความสำเร็จของการส่งออกต่อเศรษฐกิจ โดยส่วนรวมของประเทศอย่างหนึ่ง (ดังตารางที่ 5) สัดส่วนการส่งออกเมื่อเทียบกับผลิตภัณฑ์ประชาชาติมีระดับสูงกว่าร้อยละ 10 ตลอดช่วงเวลา 21 ปีที่ผ่านมา ในระยะแรกคือ ปี พ.ศ. 2502-2504 สัดส่วนระหว่างตัวแปรทั้งสองอยู่ในระดับประมาณร้อยละ 16.33 แต่ในช่วงที่ส่งออกขบเซาในปี พ.ศ. 2504-2513 สัดส่วนนี้ได้มีแนวโน้มลดลง เป็นลำดับจนถึงจุดต่ำสุดคือ ร้อยละ 10.8 ในปี พ.ศ. 2513 หลังจากนั้นเมื่อภาวะการส่งออกกลับสู่ยุคขยายตัวมากอีกครั้ง สัดส่วนนี้จึงเริ่มมีแนวโน้มสูงขึ้น ในช่วงปี พ.ศ. 2517-2521 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 18 และในช่วงปี พ.ศ. 2522-2525 มีสัดส่วนราวร้อยละ 19.5 แต่ปี พ.ศ. 2526 ลดลง เหลือร้อยละ 15.8 และมีการเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จากช่วงปี พ.ศ. 2524-2531 และจากช่วงปี พ.ศ. 2529-2531 สังเกตได้ว่าสัดส่วนการส่งออกต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติสูงขึ้นถึงร้อยละ 24.51 และ 27.53 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาทางการนำเข้า จะพบว่าสัดส่วนการนำเข้าเมื่อเปรียบเทียบกับผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติในช่วงปี พ.ศ. 2503-2516 จะอยู่ในระดับร้อยละ 18-20 ต่อปี แต่หลังจากวิกฤตการณ์น้ำมันปี พ.ศ. 2516 สัดส่วนนี้ได้เพิ่มขึ้นอยู่ในระดับร้อยละ 23-25 และหลังวิกฤตการณ์น้ำมันครั้งที่ 2 เมื่อปี พ.ศ. 2521 สัดส่วนนี้ได้เพิ่มขึ้นถึงระดับร้อยละ 26-27 อันเนื่องจากการขาดดุลการค้าใน ช่วงที่ภาวะการส่งออกขบเซา ระดับการขาดดุลการค้าเมื่อเปรียบเทียบกับผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ ได้มีแนวโน้มสูงขึ้นจากระดับร้อยละ 3-5 ในช่วงปี พ.ศ. 2505-2509 เป็นร้อยละ 9 ในช่วงปี พ.ศ. 2511-2513 ซึ่งการส่งออกลดลงมากเพื่อการส่งออกเริ่มมีการขยายตัวสูงขึ้น ทำให้ลดการขาดดุลการค้าในปี พ.ศ. 2516-2517 เหลือร้อยละ 5 แต่ช่วงหลังวิกฤตการณ์น้ำมัน แม้ว่าจะมีการส่งออกขยายตัวมาก แต่ในการนำเข้าก็ขยายตัว ในอัตราสูงเช่นกัน จึงทำให้สัดส่วนการขาดดุลการค้า ในปี พ.ศ. 2522-2524 สูงขึ้นมาอยู่ในระดับร้อยละ 7-8 ในช่วงปี พ.ศ. 2526-2527 สัดส่วนอยู่ในระดับร้อยละ 7 อันเนื่องมาจากการนำเข้ายังมีอัตราสูงว่าการส่งออกอยู่มากทำให้แสดงว่าการขยายตัวของการส่งออกในภาวะที่ประเทศยังต้องพึ่งพาการนำเข้าในอัตราที่สูงเช่นกัน ในช่วงปี พ.ศ. 2528-2531 เริ่มมีการขยายตัวในสัดส่วนการส่งออกต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติดีขึ้น

ตารางที่ 5 อัตราส่วนของตัวแปรทางการค้าเมื่อเปรียบเทียบกับผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ
หน่วย : ร้อยละ

ปี พ.ศ.	สินค้าออก	สินค้าเข้า	สินค้าเข้าและออก	การขาดดุลการค้า
2502	15.0	17.8	32.8	2.8
2503	16.0	17.8	33.8	1.9
2504	17.0	17.4	34.4	0.5
2505	14.9	18.0	33.0	3.1
2506	14.2	18.8	33.0	4.6
2507	16.5	19.1	35.6	2.6
2508	15.4	18.3	33.7	3.0
2509	13.9	18.2	32.2	4.3
2510	13.1	20.5	33.6	7.4
2511	11.7	20.6	32.4	8.9
2512	11.4	20.2	31.6	8.8
2513	10.8	19.8	30.7	9.0
2514	11.9	18.5	30.5	6.6
2515	13.7	18.7	32.4	5.1
2516	14.9	19.5	34.4	4.6
2517	18.4	23.6	41.9	5.2
2518	15.1	22.4	37.4	7.3
2519	18.0	21.6	39.6	3.6
2520	18.1	24.0	42.1	5.8
2521	17.7	23.2	40.8	5.4
2522	19.4	26.3	45.7	6.8

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 5 (ต่อ)

หน่วย : ร้อยละ

ปี พ.ศ.	สินค้าออก	สินค้าเข้า	สินค้าเข้าและออก	การขาดดุลการค้า
2523	19.4	27.9	47.0	8.1
2524	19.5	27.6	47.0	8.1
2525	18.9	23.2	42.1	4.4
2526	15.8	25.5	41.3	9.7
2527	18.0	25.1	43.1	7.1
2528	19.0	24.7	43.8	5.7
2529	21.2	21.9	43.1	0.7
2530	24.5	27.3	51.8	2.8
2531	27.5	35.0	62.5	7.4

ที่มา : (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2523-2532)

เรื่อยๆ แต่ทำให้การส่งสินค้าเข้าต่อผลิตภัณฑ์เพิ่มขึ้นมากกว่าสินค้าออก จนทำให้ขาดดุลการค้าเพิ่มขึ้นร้อยละ 7.47 แต่การส่งออกก็ยังมีแนวโน้มที่สดใสในอนาคตอันใกล้

เมื่อพิจารณาแง่มูลค่าของการค้าระหว่างประเทศ(รวมสินค้าเข้าและออก)จะพบว่าสัดส่วนของการค้าระหว่างประเทศกับผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ จะอยู่ในระดับร้อยละ 31-33 ในช่วงปี พ.ศ. 2502-2515 แต่หลังจากวิกฤติการณ์น้ำมันครั้งแรกในปี พ.ศ.2517 สัดส่วนดังกล่าวได้เพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 42 และจากหลังวิกฤติการณ์น้ำมันครั้งที่ 2 สัดส่วนนี้ได้เพิ่มเป็นร้อยละ 46-47 ในปี พ.ศ.2522-2524 และในปี พ.ศ.2525-2531 มีสัดส่วนเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 42-62.5 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าขนาดของการเปิดประเทศ(Degree of Openness) มีมากขึ้นซึ่งชี้ให้เห็นว่าภาคเศรษฐกิจระหว่างประเทศมีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจมากขึ้นเรื่อยๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.3 การส่งออกของไทยและการส่งออกของโลก

เมื่อพิจารณาแนวโน้มการส่งออกของไทยกับการส่งออกของโลก (ตารางที่ 6) จะเห็นว่า ประเทศไทยยังคง เป็นเพียงผู้ส่งออกรายย่อยรายหนึ่งของตลาดโลกเท่านั้น และเมื่อพิจารณาแนวโน้มจะปรากฏว่าสัดส่วนผู้ส่งประมาณร้อยละ 0.36-0.40 ในช่วงปีพ.ศ. 2502-2510 แต่ในช่วงที่การส่งออกของไทยซบเซา สัดส่วนนี้ได้ลดลงเป็นร้อยละ 0.25 ในปี พ.ศ. 2513-2514 แต่สัดส่วนนี้ได้ขยายตัวเพิ่มมากขึ้นเมื่อสัดส่วนการส่งออกได้เพิ่มมากขึ้น ซึ่งอัตราการขยายตัวของการส่งออกของไทยได้สูงกว่าอัตราการขยายตัวของตลาดโลก ซึ่งในปี พ.ศ. 2525 สัดส่วนการส่งออกของไทยอยู่ในระดับร้อยละ 0.41 และได้เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 0.66 ในปี พ.ศ. 2531 แสดงให้เห็นว่า ความสำคัญของประเทศไทยในตลาดโลกเพิ่มมากขึ้น เมื่อเปรียบเทียบกับ 28 ปีที่ผ่านมา แต่สัดส่วนดังกล่าวก็ยังต่ำมาก แต่หากพิจารณาถึงความสำคัญของไทยในตลาดโลกเป็นรายสินค้าแล้วจะพบว่าไทยเป็นผู้ส่งออกรายใหญ่ในตลาดโลกของสินค้าขั้นปฐมหลายชนิดด้วยกัน

2 การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการส่งออกระหว่างปี พ.ศ. 2502-2531

ในการพิจารณาการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการส่งออกของประเทศไทยในระยะ 30 ปีที่ผ่านมา จะแบ่งกลุ่มสินค้าออกเป็น 3 วิธี ดังนี้

- ก กลุ่มสินค้าออกสำคัญและสินค้าอื่นๆ
- ข กลุ่มสินค้าตามหมวด SITC (Standard International Trade Classification)
- ค กลุ่มสินค้าตามลักษณะทางเศรษฐกิจ (Economic Classification)
- ง โครงสร้างสินค้าออกที่สำคัญ

ตารางที่ 6 การส่งออกของโลกและของประเทศไทย

หน่วย : ล้านดอลลาร์
ร้อยละ

ปี พ.ศ.	การส่งออกของโลก	การส่งออกของไทย	สัดส่วนการส่งออก
2502	100,300	359	0.36
2503	112,300	408	0.36
2504	118,600	477	0.40
2505	124,800	458	0.37
2506	140,800	462	0.33
2507	157,100	593	0.38
2508	170,500	622	0.36
2509	187,200	678	0.36
2510	195,800	681	0.35
2511	218,500	658	0.30
2512	249,900	707	0.28
2513	286,800	710	0.25
2514	321,800	831	0.26
2515	383,400	1,081	0.28
2516	534,600	1,564	0.29
2517	791,300	2,444	0.31
2518	812,400	2,208	0.27
2519	923,100	2,980	0.32
2520	1,048,800	3,490	0.33
2521	1,206,300	4,085	0.34
2522	1,531,100	5,298	0.35

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 6 (ต่อ)

หน่วย : ล้านดอลลาร์
ร้อยละ

ปี พ.ศ.	การส่งออกของโลก	การส่งออกของไทย	สัดส่วนการส่งออก
2523	1,878,400	6,505	0.35
2524	1,850,500	7,031	0.38
2525	1,707,900	6,945	0.41
2526	1,660,600	6,368	0.38
2527	1,783,500	9,237	0.51
2528	1,808,100	8,218	0.45
2529	1,990,600	8,218	0.40
2530	2,342,100	11,950	0.51
2531	2,694,400	17,959	0.66

ที่มา : DIRECTION OF TRADE STATISTICS YEAR BOOK 1989

สินค้าออกที่สำคัญในที่นี้หมายถึง สินค้าที่มีมูลค่าการส่งออก ที่มีสัดส่วนเกินกว่า ร้อยละ 1 ของมูลค่าส่งออกทั้งสิ้นในปีนั้น ตารางที่ 7 แสดงถึงการเปลี่ยนแปลงสัดส่วนของ สินค้าเหล่านี้ทุกช่วง 5 ปี จากปี พ.ศ.2501-2531 มีลักษณะดังนี้คือ

(1) โครงสร้างสินค้าออกของไทยได้มีการขยายสู่สินค้าใหม่ๆ ตลอดเวลาตั้งแต่ เห็นได้ว่าจำนวนสินค้าออกที่สำคัญได้มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอยู่เสมอ จากจำนวน 7-8 ชนิด ในช่วงปี พ.ศ.2501-2511 เพิ่มขึ้นเป็น 12 ชนิด ในปี พ.ศ.2516 เป็น 16 ชนิด ในปี พ.ศ. 2521 และ 17ชนิด ในปี พ.ศ.2531 เมื่อพิจารณาถึงประเภทของสินค้า จะพบว่ามีแนวโน้มที่ น่าสังเกตคือ ในอดีตจนถึงต้นทศวรรษ 2500 สินค้าออกสำคัญของไทยมีแต่ข้าว ยาง ดีบุก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

และไม้สัก ซึ่งเป็นสินค้าประเภทเกษตรกรรมและแร่ทั้งสิน ในช่วงปี พ.ศ.2511 ได้มีสินค้าออกที่มีความสำคัญมากขึ้น คือข้าวโพด ปอ และมันสำปะหลัง ซึ่งยังคงเป็นสินค้าเกษตรกรรม ในปี พ.ศ.2516 สินค้าออกที่เป็นสินค้าสำคัญชนิดใหม่มีทั้งสินค้าเกษตร (กุ้งสด ถั่วเขียว) และสินค้าอุตสาหกรรม(สิ่งทอ อัญมณีและน้ำตาล) ต่อมาในปี พ.ศ.2521 สินค้าอุตสาหกรรมส่งออกได้มากขึ้น เช่นยาสูบ วงจรทรานซิสเตอร์ และสับปะรดกระป๋อง ในปี พ.ศ.2526 แม้ว่าสินค้าออกดั้งเดิม เช่น ไม้สักและปอได้ลดความสำคัญลงมากแต่ก็มีสินค้าเกษตรชนิดใหม่ที่มีความสำคัญเพิ่มขึ้นคือ ปลาหมึกสด และสินค้าอุตสาหกรรม ส่งออกคือ ปลากระป๋อง อาหารทะเลกระป๋อง และรองเท้า ในปี พ.ศ.2531สัดส่วนสินค้าส่งออกหลักคือ ข้าวโพด ตีบुक ผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง น้ำตาลได้ลดลง อย่างมากรวมทั้งข้าว แต่เพิ่มขึ้นในอุตสาหกรรมสิ่งทอมาก และสินค้าประเภท ปลากระป๋อง กุ้งสด รองเท้าวงจรทรานซิสเตอร์ มีความสำคัญเพิ่มขึ้นมาเรื่อยๆ

ตารางที่ 7 โครงสร้างสินค้าออกที่สำคัญ ปี พ.ศ.2501-2531

หน่วย : ร้อยละ
ล้านบาท

สินค้าออก	สัดส่วนของสินค้าในการส่งออกทั้งสิ้น(%)							มูลค่าการส่งออก
	2501	2506	2511	2516	2521	2526	2531	
1.ข้าว	46.0	35.4	27.6	11.2	12.5	13.5	8.6	34,676
2.ยาง	20.6	19.7	13.3	14.2	9.6	8.0	6.7	27,189
3.ข้าว	2.8	8.9	12.0	9.2	5.1	5.8	1.0	3,828
4.ตีบुक	4.0	7.7	11.0	6.3	8.7	3.6	0.5	2,229
5.ผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง	3.0	4.5	5.6	7.9	13.1	10.5	5.4	21,844
6.ปอ	1.1	3.7	4.9	3.3	1.1	-	-	-
7.ไม้สัก	3.7	1.4	1.2	1.3	-	-	-	-
8.น้ำตาล	-	1.3	-	3.6	4.8	4.3	2.3	9,644

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 7 (ต่อ)

หน่วย : ร้อยละ

ล้านบาท

สินค้าออก	สัดส่วนของสินค้าในการส่งออกทั้งสิ้น(%)						มูลค่าการส่งออก	
	2501	2506	2511	2516	2521	2526	2531	2531
9. กุ้งสด	-	-	-	2.5	1.8	2.2	2.4	9,698
10. ถั่วเขียว	-	-	-	1.2	1.4	1.1	-	-
11. สิ่งทอ	-	-	-	2.1	8.2	9.8	14.5	58,627
12. อัญมณี	-	-	-	1.9	2.0	4.2	3.4	13,958
13. พืชสด	-	-	-	-	1.2	-	0.02	89
14. ยาสูบ	1.3	-	-	-	1.4	1.2	-	1,351
15. วงจรรานซิสเตอร์	-	-	-	-	2.6	4.0	4.6	18,854
16. สับประรดกระป๋อง	-	-	-	-	1.4	1.3	1.1	4,675
17. ปลาหมึกสด	-	-	-	-	1.2	1.1	1.0	3,896
18. ปลากระป๋อง	-	-	-	-	-	1.4	3.7	15,041
19. อาหารทะเลกระป๋อง	-	-	-	-	-	1.1	1.4	5,798
20. รองเท้า	-	-	-	-	-	1.2	2.4	9,658
รวมสินค้าออกที่สำคัญ	82.5	82.5	75.7	74.9	74.9	73.3	55.1	
สินค้าอื่นๆ	17.5	17.5	24.3	25.1	25.1	26.7	44.8	
รวมสินค้าออกทั้งสิ้น	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	403,570

ที่มา : (คำนวณจากข้อมูลของธนาคารแห่งประเทศไทย, 2523-2532)

หมายเหตุ : สินค้าออกที่สำคัญหมายถึง สินค้าที่มูลค่าการส่งออกมีสัดส่วนเกินกว่าร้อยละ 1
ของมูลค่าการส่งออกทั้งสิ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(2) การเปลี่ยนแปลง โครงสร้างสินค้าออกดังกล่าวข้างต้น เป็นผลมาจาก ปัจจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศควบคู่กันไป กล่าวคือ ในด้านปัจจัยภายนอกนั้น ความต้องการของตลาดต่างประเทศและแนวโน้มด้านราคาในตลาดโลกที่เพิ่มขึ้นได้กระตุ้นให้ผู้ผลิตในประเทศขยายการผลิตและส่งผลผลิตออกขายในตลาดต่างประเทศมากขึ้นเป็นลำดับ จนสินค้านั้นกลายเป็นสินค้าสำคัญขึ้นมาดังเช่น ในกรณีของข้าวโพด มันสำปะหลัง และปอในระยะแรก และกรณีของปลากระป๋องและสิ่งทอในระยะต่อมา สำหรับสินค้าอุตสาหกรรมนั้น เป็นไปตามความขึ้นคองของกระบวนการพัฒนาอุตสาหกรรมในประเทศคือ ในระยะแรกของการพัฒนาได้เน้นถึงอุตสาหกรรมซึ่งผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้าเป็นหลักจึงมีการส่งออกน้อย ในระยะต่อมา อุตสาหกรรมบางประเภทสามารถส่งไปขายแข่งกับต่างประเทศได้ เช่น สิ่งทอ และ เมื่อนโยบายพัฒนาอุตสาหกรรมได้ให้ความสำคัญกับอุตสาหกรรมส่งออกมากขึ้นชนิดของสินค้าออกใหม่ๆ ก็เพิ่มขึ้นไปด้วย (ณรงค์ชัย, 2527: น. 27)

(3) การที่โครงสร้างการส่งออกได้กระจายสู่สินค้ามากขึ้นย่อมทำให้สัดส่วนของสินค้าหลักในอดีตมีแนวโน้มลดลงอยู่เสมอ เช่นกรณี ข้าว ข้าวโพด ยาง และดีบุก สินค้าสำคัญบางชนิดได้ลดความสำคัญลง เนื่องจากขบวนการผลิตในประเทศมีการเปลี่ยนแปลงไป เช่น กรณีของไม้สัก และปอ ซึ่งระยะหลังการส่งออกได้แปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ไม้ และผลิตภัณฑ์ปอ แทนที่จะส่งออกในรูปแบบของวัตถุดิบ และ ขณะที่มูลค่าการส่งออกเพิ่มมากขึ้นแต่สัดส่วนของสินค้าหลักในอดีตเริ่มลดลง จากร้อยละ 82 ในปี พ.ศ. 2521 ลดลงเหลือร้อยละ 49.7 ในปี พ.ศ. 2531 แสดงว่าสินค้าอื่นๆ ที่นอกเหนือสินค้าหลักมีความสำคัญนั้นเป็นลำดับ เช่น ปลากระป๋อง รองเท้า และมีอัตราขยายตัวสูงกว่ากลุ่มสินค้าสำคัญ เนื่องจากมีสินค้าใหม่ๆ เพิ่มเข้ามาในกลุ่มสินค้าอื่นๆ อยู่เสมอ

2.2 โครงสร้างการส่งออกแยกตามหมวด SITC

โครงสร้างสินค้าออกแยกตามหมวด SITC ซึ่งเป็นระบบการจำแนกหมวดสินค้าที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในการวิเคราะห์ปัญหาการค้าระหว่างประเทศ หมวดสินค้าที่มีความสำคัญมากคือหมวดอาหาร SITC 0 หมวดวัตถุดิบ SITC 2 และหมวดสินค้าที่ตัดอุตสาหกรรม SITC 6 สินค้า 3 หมวดนี้มีความสำคัญรวมกันเท่ากับร้อยละ 94.8 ของสินค้าออกทั้งสิ้นในปี พ.ศ. 2502 และร้อยละ 61.88 ในปี พ.ศ. 2531 ในช่วงเวลาจากปี พ.ศ. 2502-2531 หมวดอาหารมีความสำคัญสูงสุดแต่ก็มีแนวโน้มลดลงเรื่อยๆ จากร้อยละ 45.7 ในปี พ.ศ.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2502 ลดลงเหลือร้อยละ 34.08 ในปี พ.ศ.2531 รวมทั้งหมวดวัตถุดิบก็ลดลงด้วยจากร้อยละ 48.1 ในปี พ.ศ.2502 ลดลงเหลือร้อยละ 8.8 ในปี พ.ศ.2531 อันนี้จะแสดงให้เห็นว่าการแปรรูปในวัตถุดิบมีมากขึ้นกว่าแต่ก่อน ส่วนหมวดสินค้าที่ตกอุตสาหกรรมได้เพิ่มพูนความสำคัญขึ้นเป็นลำดับจากร้อยละ 0.1 เป็นร้อยละ 14 ในปี พ.ศ.2502-2531 การเปลี่ยนแปลงนี้ได้สอดคล้องกับภาวะที่ได้กล่าวไว้แล้วเมื่อพิจารณาโครงสร้างสินค้าที่สำคัญ กล่าวคือ สินค้าออกที่สำคัญ ในอดีตก็ยังเป็นสินค้าหลักที่สำคัญในปัจจุบันคือ สินค้าเกษตร เป็นส่วนมากเช่น ข้าว ข้าวโพด มันสำปะหลัง น้ำตาล อาหารทะเล เป็นต้น สินค้าหมวดอาหารจึงยังมีความสำคัญอยู่สูงอย่างตลอดเวลา สำหรับสินค้าหมวดวัตถุดิบนั้นมีความสำคัญลดลง เนื่องจากบางชนิดมีการแปรรูป ภายในประเทศและจึงส่งออก เช่น ไม้สัก และ ปอ และการขยายตัวของสินค้าบางชนิดก็น้อยกว่าสินค้าชนิดอื่นเช่น ยาง ส่วนสินค้าที่ตกอุตสาหกรรมมีความสำคัญเพิ่มขึ้นตามกระบวนการพัฒนาอุตสาหกรรมในประเทศที่จะใช้เวลาว่างจากการทำไร่นามาเป็นอาชีพเสริมจนเป็นลำดับเป็นอันมากขึ้นดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

ถ้าพิจารณาสินค้าอุตสาหกรรมส่งออกทั้งหมด สามารถดูได้จาก SITC หมวด 5-8 ซึ่งในปี พ.ศ.2502 ต่ำมากเพียงร้อยละ 1.2 และเพิ่มขึ้นในปี พ.ศ.2526 เป็นร้อยละ 34.7 และสัดส่วนนี้ได้เพิ่มขึ้นเป็นลำดับ จนถึงร้อยละ 54.8 ในปี พ.ศ.2531 ซึ่งนับได้ว่าสินค้าอุตสาหกรรมได้มีความสำคัญมากกว่าสินค้าเกษตรในอดีต

2.3 โครงสร้างการส่งออก ตามลักษณะทางเศรษฐกิจ

สินค้าออกอาจแยกประเภทตามภาคการผลิตได้เป็น ผลิตภัณฑ์เกษตร ประมง ป่าไม้ เหมืองแร่ อุตสาหกรรม ในตารางที่ 7 ได้แสดงการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างตามลักษณะนี้ในช่วง 5 ปี ระหว่างปี พ.ศ.2506-2531 มีข้อน่าสังเกตดังนี้คือ

(1) สินค้าออกที่มีความสำคัญมากที่สุดก่อนอดีตคือภาคการเกษตร แต่ในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปเป็นสินค้าอุตสาหกรรมตามนโยบายเร่งรัดภาคอุตสาหกรรมให้ขยายตัวเพิ่ม

ตารางที่ 8 โครงสร้างการส่งออกตามหมวด SITC

หน่วย : ล้านบาท

ร้อยละ

หมวด SITC	สัดส่วนมูลค่าส่งออกทั้งสิ้น (%)							มูลค่าส่งออก ปี 2531
	2502	2506	2511	2516	2521	2526	2531	
0 อาหาร	45.7	54.4	51.3	42.4	48.9	50.3	34.0	137,566
1 เครื่องดื่มและยาสูบ	0.3	0.5	1.5	1.0	1.4	1.3	0.4	1,613
2 วัตถุดิบ	48.1	39.1	26.6	26.1	15.1	11.1	8.8	35,649
3 น้ำมันเชื้อเพลิงและหล่อลื่น	-	-	0.1	1.3	-	-	0.7	3,069
4. น้ำมันจากพืชและสัตว์	0.1	-	-	0.1	-	0.2	0.04	180
5. เคมีภัณฑ์	0.1	0.1	-	0.5	0.5	1.1	1.2	4,838
6. สินค้าตัดอุตสาหกรรม	1.0	1.9	13.2	18.2	21.1	17.	19.0	76,865
7. เครื่องจักรและยานพาหนะ	-	0.1	-	0.2	3.3	5.7	15.8	63,789
8. สินค้าตัดอุตสาหกรรม	0.1	0.3	0.3	2.9	5.1	10.1	18.8	75,950
9. สินค้าเบ็ดเตล็ดอื่นๆ	0.6	0.9	1.9	3.9	2.4	0.9	0.6	2,771
10. สินค้าส่งออกกลับคืน	4.0	2.7	5.1	3.4	2.2	1.5	0.3	1,250
รวมหมวด 5-8	1.2	2.4	13.5	21.8	30.0	34.6	54.8	221,472
รวมมูลค่าการส่งออก	100	100	100	100	100	100	100	403,570

ที่มา : (คำนวณจากข้อมูลธนาคารแห่งประเทศไทย, 2523-2532)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 9 โครงสร้างการส่งออกแยกตามลักษณะทางเศรษฐกิจ ปี พ.ศ.2502-2526

หน่วย : ล้านบาท

	สัดส่วนมูลค่าส่งออกทั้งสิ้น(%)						มูลค่าส่งออก ปี 2531
	2501	2511	2516	2521	2526	2531	
ผลิตผลเกษตร	80.0	71.3	53.4	47.2	45.4	26.3	106,432
ผลิตภัณฑ์ประมง	0.8	2.3	4.9	5.0	5.6	5.1	20,826
ผลิตผลป่าไม้	2.4	1.6	2.1	0.4	0.1	0.2	814
ผลิตผลเหมืองแร่	8.0	13.6	8.6	10.5	4.6	1.8	7,631
ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	4.3	4.0	20.7	22.7	41.9	65.3	253,737
สินค้าออกอื่นๆ	4.5	7.2	10.3	14.2	2.4	1.0	4,130
รวม	100	100	100	100	100	100	403,570

ที่มา : (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2523-2532)

มากขึ้นอยู่ตลอดเวลาเพื่อตอบสนองการค้าระหว่างประเทศ จนทำให้สินค้าการเกษตรไม่ได้รับการพัฒนาในอัตราที่มากกว่าภาคอุตสาหกรรม ทำให้สินค้าเกษตรเรามีการผลิตที่ยังมีประสิทธิภาพน้อยทำให้การตอบสนองการค้าระหว่างประเทศมีน้อย สืบเนื่องจากผลิตผลเกษตรจากปี พ.ศ.2502 ในสัดส่วนร้อยละ 80.6 ลดลงเหลือเพียงร้อยละ 26.31 ในปี พ.ศ. 2531 ซึ่งสัดส่วนภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการมากขึ้นเป็นลำดับ จากประมาณร้อยละ 43 ในปี พ.ศ.2502 เป็นร้อยละ 65.35 ในปี พ.ศ.2531 ดังนั้นสัดส่วนการส่งออกของผลิตผลเกษตรในโครงสร้างการส่งออกจึงลดลง

(2) ผลิตผลอีก 3 ประเภทคือ ประมง ป่าไม้ และแร่ มีการเปลี่ยนแปลงที่นำสังเกตคือผลิตผลทั้ง 3 ชนิดนี้ โยงกับฐานทรัพยากรของประเทศ สำหรับ 2 ชนิดแรกในช่วงปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พ.ศ.2506 ถึง ปี พ.ศ.2531 มีสัดส่วนไม่สูงนัก เนื่องจากขีดจำกัดของทรัพยากร และความต้องการใช้ภายในประเทศเอง อย่างไรก็ตามผลิตภัณฑ์ประมง มีสัดส่วนเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ เนื่องจากการขยายขอบเขตการหาประมง ดังนั้นการลงทุนเพื่อเป็นสินค้าออกจึงมากขึ้น เช่นกึ่ง ปลาหมึก เป็นต้น แต่สัดส่วนนี้ยังคงเพียงร้อยละ 5.16 ในปี พ.ศ.2531 สำหรับผลิตผลป่าไม้ได้ลดความสำคัญลงมาก จากร้อยละ 2.4 ในปี พ.ศ.2502 เหลือเพียงร้อยละ 0.2 ในปี พ.ศ.2531 เพราะการลดลง ของทรัพยากรป่าไม้อย่างรวดเร็ว ในส่วนผลผลิตเหมืองแร่ นั้น ก็ลดความสำคัญลงเรื่อยๆ จากร้อยละ 8 ในปี พ.ศ.2502 เหลือร้อยละ 1.8 ในปี พ.ศ.2531 และผลผลิตที่สำคัญของกลุ่มคือ ดีบุก ทั้งสแตน พลูออไรท์

3. ตลาดของสินค้าออกของไทย

จากตารางที่ 9 แสดงถึง โครงสร้างตลาดสินค้าออกของไทยระหว่างปี พ.ศ. 2501-2531 โดยมีข้อมูลสำหรับประเทศสำคัญและแยกเป็นกลุ่มประเทศ มีข้อสังเกตจากข้อมูลเหล่านี้คือ

1 ตลาดสำคัญของไทยที่ซื้อสินค้าเกินร้อยละ 1 ของการส่งออกทั้งหมดในปีใดปีหนึ่งในช่วงเวลา 31 ปีที่ผ่านมา มีทั้งสิ้น 18 ประเทศ โดยเพิ่มจาก 14 ประเทศในปี พ.ศ. 2501 แต่ลดลงจากปี พ.ศ.2526 คือ 22 ประเทศ โดยสินค้าออกของไทยในปัจจุบันมีแนวโน้มที่จะส่งไปยังตลาดสินค้าออกหลักของไทย เช่น สหรัฐฯ เพิ่มมากขึ้น จึงทำให้การกระจายสัดส่วนไปยังประเทศส่งออกหลักมากขึ้น โดยสัดส่วนที่มากกว่าร้อยละ 1 ในจำนวนประเทศลดลง สัดส่วนการซื้อสินค้าของกลุ่มประเทศที่มากกว่าร้อยละ 1 ตกประมาณร้อยละ 83 ของการส่งออกทั้งหมด แม้ว่าการกระจายสัดส่วนของตลาดจะไม่แตกต่างกันมากนัก ในช่วง 31 ปี แต่ก็มีตลาดใหม่ๆ เพิ่มมากขึ้น

2 กลุ่มประเทศที่เป็นตลาดสำคัญของไทยคือ กลุ่มประเทศอุตสาหกรรม ประเทศในกลุ่มนี้รวม 12 ประเทศ ที่ระบุชื่อในตารางที่ 10 ได้มีความสำคัญมากขึ้นเป็นลำดับ จากสัดส่วนร้อยละ 38.4 ในปี พ.ศ.2501 เพิ่มเป็นร้อยละ 60.4 ในปี พ.ศ.2531 ประเทศที่มีความสำคัญมาก 3 อันดับแรกคือ อเมริกา ญี่ปุ่น เนเธอร์แลนด์ สหรัฐอเมริกา ได้เพิ่มสัดส่วนตลาดจากร้อยละ 18.1 ในปี พ.ศ.2501 มาเป็นร้อยละ 20 ในปี พ.ศ.2531 แม้ว่าจะในช่วงระยะหลังจากปี 2501 เป็นต้นมาแต่ก่อนปี พ.ศ. 2531 สหรัฐอเมริกาจะมีสัดส่วนตลาดอยู่ในระหว่างร้อยละ 7.11 ซึ่งน้อยกว่าปี พ.ศ.2501 แต่ก็ได้ส่งออกมากขึ้นจนตลาดสหรัฐอยู่ใน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อันดับหนึ่งในปี พ.ศ.2531 ญี่ปุ่นเคยมีสัดส่วนตลาดสูงกว่าตลาดสหรัฐแต่ก็น้อยลงมาเรื่อยๆ จนในปี พ.ศ.2531 ก็มาเป็นอันดับสองของตลาดสินค้าออกของไทย ส่วนเนเธอร์แลนด์ ในปี พ.ศ.2501 มีสัดส่วนตลาดเพียงร้อยละ 3.4 และได้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในปี พ.ศ. 2521 ถึงร้อยละ 14.7 และก็ไต่ตกลงมาเรื่อยจากปี 2526 คือ 10.8 และเหลือร้อยละ 5.4 ในปี พ.ศ. 2531แต่ก็ยังเป็นอันดับรองของตลาดสินค้าออกของไทย

3 สำหรับกลุ่มประเทศอื่นๆ นั้น กลุ่มอาเซียนจัดว่าเป็นตลาดสินค้าออกที่สำคัญมากของไทยในช่วงปี พ.ศ.2501-2506 คือสูงเกินร้อยละ 30 แต่ไต่ตกลงมาเรื่อยๆ จนเหลือร้อยละ 11.9 ในปี พ.ศ.2531 เป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มประเทศโอเปคซึ่งมีรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศ

ตารางที่ 10 ตลาดสินค้าออกที่สำคัญของไทย ปี พ.ศ.2501-2531

หน่วย : ล้านบาท

ร้อยละ

กลุ่มประเทศ	สัดส่วนมูลค่าส่งออกทั้งสิ้น (%)							มูลค่าส่งออก ปี 2531
	2501	2506	2511	2516	2521	2526	2531	
1. ประเทศอุตสาหกรรม								
(12 ประเทศ)	38.4	42.0	53.3	55.5	59.5	55.0	60.4	243,722
ญี่ปุ่น	7.5	18.9	21.0	26.1	20.3	15.1	15.9	64,412
สหรัฐอเมริกา	18.1	7.3	13.1	10.1	11.0	14.9	20.	80,865
เนเธอร์แลนด์	3.4	3.2	7.1	9.1	14.7	10.8	5.4	22,015
เยอรมันตะวันตก	2.7	4.8	4.5	2.4	4.1	3.5	4.6	18,635
อังกฤษ	5.3	3.8	3.2	1.9	1.6	2.0	3.6	14,885
ฝรั่งเศส	0.5	0.8	0.9	1.2	1.9	1.9	2.3	9,597
อิตาลี	0.3	2.1	1.4	1.3	1.8	1.4	1.8	7,407

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 10 (ต่อ)

หน่วย : ล้านบาท
ร้อยละ

กลุ่มประเทศ	สัดส่วนมูลค่าส่งออกทั้งสิ้น(%)							มูลค่าส่งออก ปี 2531
	2501	2506	2511	2516	2521	2526	2531	
เบลเยียม	0.5	2.7	2.8	0.7	1.8	1.0	1.3	5,364
สวีตเซอร์แลนด์	0.1	0.2	0.5	0.4	0.9	1.1	1	4,279
ออสเตรเลีย	0.1	0.3	0.4	1.5	0.9	1.5	1.8	7,517
คานาดา	-	-	0.3	0.2	0.3	0.8	1.7	7,203
รัสเซีย	-	-	-	0.3	0.2	1.0	0.3	154
2. ประเทศกำลังพัฒนา								
(11 ประเทศ)	48.9	45.9	30.2	32.8	29.8	31.2	25.4	102,467
(กลุ่มอาเซียน)	(37.1)	(33.7)	(17.8)	(19.8)	(15.4)	(15.6)	(11.5)	(46,587)
อินโดนีเซีย	5.4	1.3	1.3	4.6	1.7	1.9	0.5	2,160
มาเลเซีย	15.7	16.5	7.6	6.1	5.2	4.5	2.9	11,946
ฟิลิปปินส์	1.9	1.9	0.2	0.9	0.5	1.1	0.3	1,500
สิงคโปร์	14.1	7.9	8.6	8.3	8.1	8.1	7.6	30,989
ฮ่องกง	8.9	9.7	6.7	7.3	5.3	5.0	4.4	17,969
ไต้หวัน	0.1	0.6	3.8	4.1	1.4	1.0	1.8	7,339
ซาอุดีอาระเบีย	1.9	1.9	1.9	1.3	1.4	2.9	2.2	9,013
อิหร่าน	-	0.03	0.1	0.3	0.9	1.6	0.5	2,110
ไนจีเรีย	-	-	-	-	4.4	2.0	0.2	1,003
เกาหลีใต้	-	-	0.3	-	0.9	1.4	1.6	6,458
สาธารณรัฐประชาชนจีน	0.9	-	-	-	1.8	1.7	2.9	12,008
รวม 23 ประเทศ	87.3	87.9	83.5	88.3	89.3	86.2	85.7	346,187
3. ประเทศอื่นๆ	12.7	12.1	16.5	11.7	11.7	13.7	14.3	56,692
รวมทั้งสิ้น	100	100	100	100	100	100	100	403,570

ที่มา : (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2523-2532)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประเทศเป็นจำนวนมากหลังวิกฤตการณ์นั้น แต่ยังมีตลาดสินค้าออกที่สำคัญก็แต่มีแนวโน้มมากขึ้นโดยเฉพาะ ซาอุดีอาระเบีย จากสัดส่วนตลาดร้อยละ 1.9 ในปี พ.ศ.2501 เป็นร้อยละ 2.2 ในปี พ.ศ.2531 โดยอีก 2 ประเทศ คืออิหร่าน กับไนจีเรีย ยังมีสัดส่วนน้อยและลดลงเรื่อยๆ ส่วนกลุ่มสุดท้ายที่ควรจะกล่าวถึงคือกลุ่มประเทศสังคมนิยม เนื่องจากความแตกต่างทางด้านระบบการเมืองและการค้า ทำให้มีการค้าขายกับไทยอยู่ในสัดส่วนที่ต่ำราวร้อยละ 2 ในปี พ.ศ.2521 แล้วเพิ่มเป็นร้อยละ 3.2 ในปี พ.ศ.2531 ซึ่งประเทศสำคัญได้แก่ สาธารณรัฐประชาชนจีน และรัสเซีย เพื่อให้เห็นภาพเกี่ยวกับตลาดส่งออกของไทยได้ชัดเจนยิ่งขึ้นตารางที่ 2.10 ได้แสดงถึงตลาดสินค้าสำคัญสำหรับสินค้าออกที่สำคัญของไทยรวม 17 ชนิดในปี พ.ศ.2526 โดยแบ่งตลาดออกเป็น 3 ประเภท ตามสัดส่วนตลาดสำหรับสินค้าแต่ละชนิดคือ เกินกว่าร้อยละ 10 ระหว่างร้อยละ 5-10 และระหว่างร้อยละ 1-4 มีข้อนำสังเกตจากข้อมูลดังนี้คือ

ตารางที่ 11 ตลาดสำคัญสำหรับสินค้า 10 ชนิด ในปี พ.ศ.2531

หน่วย : ร้อยละ

ส่งออกเกินกว่าร้อยละ 10	ส่งออกร้อยละ 5-10	ส่งออกร้อยละ 1-4	รวม
ประเทศ สัดส่วน	ประเทศ สัดส่วน	ประเทศ สัดส่วน	สัดส่วน

ก. สินค้าเกษตรและแร่

1.ข้าว	อินเดีย	12.7	จีน	6.7	ซาอุดี	56
			ฮ่องกง	5.7	อาระเบีย	3.2
			ฮ่องกง	5.7	สหรัฐอาหรับ	
			อิหร่าน	5.9	อิมิเรต	3.5
			มาเลเซีย	6.4	บราซิล	2.3

ตารางที่ 11 (ต่อ)

หน่วย : ร้อยละ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 11 (ต่อ)

หน่วย : ร้อยละ

	ส่งออกเกินกว่า ร้อยละ 10	ส่งออกร้อยละ 5-10	ส่งออกร้อยละ 1-4	รวม
	ประเทศ สัดส่วน	ประเทศ สัดส่วน	ประเทศ สัดส่วน	สัดส่วน
		สิงคโปร์ 6.4	ไคสต์ 2.0	
			จีนิกัล 1.2	
2. ยาง	จีน 13.1	สิงคโปร์ 7.5	เกาหลีใต้ 3.0	89.3
	ญี่ปุ่น 45.6	ไต้หวัน 6.0	มาเลเซีย 1.2	
		สหรัฐ 9.5	เยอรมัน	
			ตะวันตก 3.4	
3. ข้าวโพด	เกาหลีใต้ 39.4	ฮ่องกง 8.2	ซาอุดี	92
	มาเลเซีย 33.3	สิงคโปร์ 6.9	อาระเบีย 4.1	
4. ผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง	เนเธอร์แลนด์ 57.6	เยอรมัน	อินโดนีเซีย 1.7	87.3
		ตะวันตก 9.2	ญี่ปุ่น 4.5	
		รัสเซีย 6.6	เกาหลีใต้ 1.7	
			ไต้หวัน 4.3	
			เบลเยียม 1.6	
5. กุ้งสด	ญี่ปุ่น 60.0	สิงคโปร์ 5.3	ฮ่องกง 1.8	96.3
	สหรัฐ 16.9		ฝรั่งเศส 1.2	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 11 (ต่อ)

หน่วย : ร้อยละ

	ส่งออกเกินกว่า ร้อยละ 10	ส่งออกร้อยละ 5-10	ส่งออกร้อยละ 1-4	รวม
	ประเทศ สัดส่วน	ประเทศ สัดส่วน	ประเทศ สัดส่วน	สัดส่วน
6. ดิบูก	ญี่ปุ่น 42.8 เนเธอร์แลนด์ 27		เยอรมัน ตะวันตก 2.4 อิตาลี 4.1 อังกฤษ 2.3 ออสเตรเลีย 2.2 สหรัฐ 2.3	72
ข. สินค้าอุตสาหกรรม				
7. น้ำตาล	จีน 39.6 ญี่ปุ่น 25.5 เกาหลีใต้ 17.8		อินโดนีเซีย 1.4 มาเลเซีย 1.9 ศรีลังกา 2.1 สหรัฐ 1.8	90.1
8. แผงวงจรไฟฟ้า	สิงคโปร์ 18.8 สหรัฐ 32.3	ฮ่องกง 7.2 มาเลเซีย 8	เยอรมัน ตะวันตก 2.8	71.7
9. สิ่งทอ	สหรัฐ 16.2 อเมริกา 16.2	ญี่ปุ่น 5.4 ซาอุดี	คูเวต 1.8 ฮ่องกง 2.8	74.1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 11 (ต่อ)

หน่วย : ร้อยละ

	ส่งออกเกินกว่า ร้อยละ 10	ส่งออกร้อยละ 5-10	ส่งออกร้อยละ 1-4	รวม
	ประเทศ สัดส่วน	ประเทศ สัดส่วน	ประเทศ สัดส่วน	สัดส่วน
		อาระเบีย 7.8	สหรัฐอเมริกา 4.7	
		สิงคโปร์ 5.4	อิตาลี 4.7	
		เยอรมัน	เดนมาร์ก 1.3	
		ตะวันตก 9.1	ฝรั่งเศส 4.4	
			อิตาลี 3.9	
			เนเธอร์แลนด์ 2.5	
			อังกฤษ 4.6	
			แคนาดา 2.0	
			ออสเตรเลีย 2.1	
10. อัญมณี	ฮ่องกง 15.2	สวีเดน 9.1	สิงคโปร์ 2.6	93.4
	ญี่ปุ่น 30.7	แคนาดา 9.1	เบลเยียม 6.3	
	สหรัฐ 18.1		ฝรั่งเศส 2.8	
			เยอรมัน	
			ตะวันตก 3.2	
			อิตาลี 1	
			อังกฤษ 4.4	

ที่มา : (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2532)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1 ในด้านการกระจายตลาด ถือว่าตลาดที่มีสัดส่วนเกินร้อยละ 10 ของการส่งออกเป็นตลาดขนาดใหญ่ สัดส่วนร้อยละ 5.10 เป็นตลาดขนาดกลาง และสัดส่วนร้อยละ 1-4 เป็นตลาดขนาดเล็ก สินค้าประเภทอาหารและวัตถุดิบหลายประเภทพึ่งตลาดใหญ่เพียงไม่กี่แห่ง กล่าวคือ มันสำปะหลัง มีตลาดเนเธอร์แลนด์เพียงตลาดเดียวซึ่งมีสัดส่วนถึงร้อยละ 57.6 ของการส่งออกมันสำปะหลังทั้งหมด ข้าวมีตลาดขนาดใหญ่คือ อินเดีย ในสัดส่วนร้อยละ 12.7 แสดงว่ามีการกระจายตลาดไปสู่ตลาดขนาดกลางเล็ก และตลาดย่อยอื่นๆ อีกมากกว่าตลาดขนาดใหญ่ ข้าวโพดมีตลาดขนาดใหญ่อยู่ 2 ตลาดคือ เกาหลีใต้และมาเลเซียรวมกันสูงถึงร้อยละ 72.7 สูง ตีบुक น้ำตาล ที่บุนก็ถือว่าเป็นตลาดสินค้าที่สำคัญ แม้ว่าสินค้าอุตสาหกรรมยังพึ่งตลาดส่งออกขนาดใหญ่เพียง 2-3 ตลาด แต่มีการกระจายตลาดมากกว่าสินค้าเกษตร กล่าวคือ วงจรถานซิสเตอร์ น้ำตาล อัญมณี ยังคงพึ่งตลาดขนาดใหญ่เพียง 2-3 ตลาด ซึ่งมีสัดส่วนถึงร้อยละ 50-80 ของทั้งหมด ส่วนสินค้าอุตสาหกรรมอื่นๆ เช่น สิ่งทอ ราวร้อยละ 16.2 มีตลาดขนาดใหญ่เพียงตลาดเดียวคือสหรัฐอเมริกา แต่เพียงร้อยละ 16.2

2 เมื่อพิจารณาถึงประเภทของสินค้าที่ส่งไปยังประเทศอุตสาหกรรมที่สำคัญ 2 ประเทศคือ อเมริกาและญี่ปุ่น จะพบว่า สหรัฐอเมริกากระจายการซื้อสินค้าจากไทย เป็นหลายประเภทด้วยกัน เช่น วัตถุดิบ(ยาง) สินค้า (ตีบुक) ผลิตผลเกษตร (กุ้งสด) และอุตสาหกรรม(สิ่งทอ วงจรถานซิสเตอร์ อัญมณี อาหารกระป๋อง) สำหรับญี่ปุ่นนั้น ซื้อสินค้าประเภทอาหารและวัตถุดิบเป็นส่วนใหญ่ และหลายประเภทจัดว่าเป็นตลาดที่ใหญ่มากสำหรับสินค้าชนิดนั้นๆ เช่นยาง(สัดส่วนตลาดร้อยละ 45.6) กุ้งสด (ร้อยละ 60) ตีบुक(ร้อยละ 42.79) ในด้านสินค้าอุตสาหกรรมสินค้าสำคัญที่ส่งไปยังญี่ปุ่นได้แก่ น้ำตาล(ร้อยละ 40) อัญมณี(ร้อยละ 30.7) นอกจากนี้ได้แก่สิ่งทอ อาหารกระป๋อง

3 เมื่อแยกพิจารณาเป็นตลาดประเทศอุตสาหกรรมและตลาดประเทศกำลังพัฒนา จะพบว่า มีเพียงสินค้าเกษตรบางชนิดเท่านั้น ที่มีตลาดขนาดใหญ่และขนาดกลางอยู่ในประเทศกำลังพัฒนา เช่น ข้าว ยาง ข้าวโพด สินค้าสำคัญอื่น ๆ ส่วนใหญ่ต้องพึ่งตลาดในประเทศอุตสาหกรรมเป็นหลักสำหรับตลาดประเทศกำลังพัฒนานั้นมี 2 กลุ่ม ที่ควรได้รับความสนใจเป็นพิเศษ คือกลุ่มอาเซียน และกลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่(Newly Industrialized Countries) หรือ NICs เช่นประเทศ เกาหลีใต้ ใต้หวัน สิงคโปร์ และฮ่องกง เป็นต้น) ในกลุ่มอาเซียนนั้น มาเลเซียและสิงคโปร์เป็นตลาดสำคัญสำหรับ ข้าวโพด และแผงวงจร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ไฟฟ้า สำหรับตลาดในกลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ขึ้น เนื่องจากประเทศเหล่านี้มีแนวโน้มจะผลิตสินค้าอุตสาหกรรมซับซ้อนขึ้น ตามหลักความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ (Comparative Advantage) ในระยะสั้นประเทศเหล่านี้ก็จะปล่อยตลาดส่งออกที่ตนเคยครองอยู่ให้แก่ประเทศกำลังพัฒนาอื่นๆ รวมทั้งไทย และในระยะยาว ประเทศเหล่านี้อาจกลายเป็นตลาดสำคัญสำหรับสินค้าอุตสาหกรรมเบาของไทยได้ ส่วนตลาดในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจยุโรป สินค้าที่น่าจะมีลูู่ทางในการขยายการค้าได้ดี ได้แก่ สินค้าประเภทที่มีค่าความยืดหยุ่นของอุปสงค์ ต่ำรายได้สูง เช่น อัญมณี สิ่งทอ รองเท้า เนื่องจากการที่เงินยูโรมีค่าสูงขึ้นเทียบกับเงินดอลลาร์ของสหรัฐอเมริกา และการตลาด ของระดับราคาน้ำมันจึงมีผลให้ระดับรายได้ที่แท้จริงของประชากร โดยส่วนรวมเพิ่มขึ้น ทำให้ความต้องการใช้จ่ายเพื่อการบริโภคสูงขึ้นด้วย

บทที่ 3

บทบาทของสถาบันการเงินในการอำนวยความสะดวกเพื่อการส่งออก

เนื้อหาของบทที่ 3 นี้กล่าวถึงสถาบันการเงินในการอำนวยความสะดวกเพื่อการส่งออก อันประกอบด้วยธนาคารพาณิชย์ บริษัทเงินทุน และธนาคารแห่งประเทศไทย การอำนวยความสะดวกเพื่อการส่งออกจะเป็นสินเชื่อเฉพาะการค้าเท่านั้น มิได้รวมถึงสินเชื่อเพื่อการผลิตเพื่อความเข้าใจในการอำนวยความสะดวกเพื่อการส่งออกมากขึ้น จึงได้นำเสนอเกี่ยวกับเรื่องการค้าระหว่างประเทศกับวิธีการชำระเงินและการอำนวยความสะดวกเพื่อการส่งออกก่อนที่จะกล่าวถึงบทบาทของสถาบันการเงินในการอำนวยความสะดวกเพื่อการส่งออก

การค้าระหว่างประเทศ

การค้าระหว่างประเทศนั้นผู้ซื้อและผู้ขายอยู่คนละประเทศ จึงทำให้การติดต่อซื้อขายไม่สะดวกเหมือนอยู่ในประเทศเดียว เพราะแตกต่างทั้งทางด้านภาษา ขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม ตลอดจนหน่วยแลกเปลี่ยนสินค้าหรือเงินตราที่แตกต่างกัน และก็มีปัญหาตามมาคือที่หน่อในการส่งออกและนำเข้าต้องปฏิบัติตามข้อบังคับหรือกฎหมาย มีพิธีการทางด้านศุลกากรและระเบียบข้อบังคับต่างๆในการโอนเงินข้ามประเทศ อุปสรรคที่จะต้องเรียนรู้อันหนึ่งก็คือวิธีการชำระเงินค่าสินค้า ซึ่งผู้ประกอบการส่งออกจะต้องรู้วิธีปฏิบัติในการชำระเงินอย่างเป็นสากล

การส่งสินค้าออกไปต่างประเทศนั้น ผู้ส่งออกสามารถส่งออกได้ 2 รูปแบบคือ การส่งสินค้าออกโดยผู้ซื้อไม่เปิด L/C เพื่อการสั่งซื้อสินค้า และการส่งสินค้าออกโดยผู้ซื้อเปิด L/C เพื่อการสั่งซื้อสินค้า

- 1 การส่งสินค้าออกโดยผู้ซื้อไม่เปิด L/C เพื่อการสั่งซื้อสินค้าโดยสรุป ภาพที่ 1 A ผู้ซื้อ-ผู้ขาย ได้ติดต่อ ซื้อขาย สินค้ากันโดยวิธีที่ผู้ขายอาจเดินทางไปติดต่อเสนอขายสินค้าหรือใช้โทรศัพท์ติดต่อ หรืออาจใช้โทรเลขติดต่อกันก็ได้
- เมื่อผู้ขายเห็นว่าผู้ซื้อพอเชื่อถือได้ ก็จะมีการซื้อขายขึ้นหรือ ผู้ซื้ออาจเป็นตัวแทน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หรือสาขาของบริษัทผู้ขาย ก็ จะ เสนอขายสินค้าโดยไม่เปิด L/C (L/C= Letter of Credit)

B เมื่อผู้ขายได้ตกลงขายสินค้าให้แก่ผู้ซื้อ ซึ่งอยู่คนละประเทศ แล้วจึงเตรียมขายสินค้าเพื่อส่งไปให้ผู้ซื้อ

วิธีการชำระเงินโดยผู้ซื้อไม่เปิด L/C นี้ที่พบบ่อยมีอยู่ 5 ประเภท

1.1 การชำระเงินล่วงหน้า(Advance Payment or Cash with Order)

1.2 การลงบัญชีไว้ก่อน(Open Account)

1.3 การส่งตัวเพื่อเรียกเก็บ(Bill For Collection)

1.4 การรับซื้อลดตัวแลกเงิน(Discount Recieve)

1.5 การขอสินเชื่อก่อนการส่งออก(Pre-Export Financing)

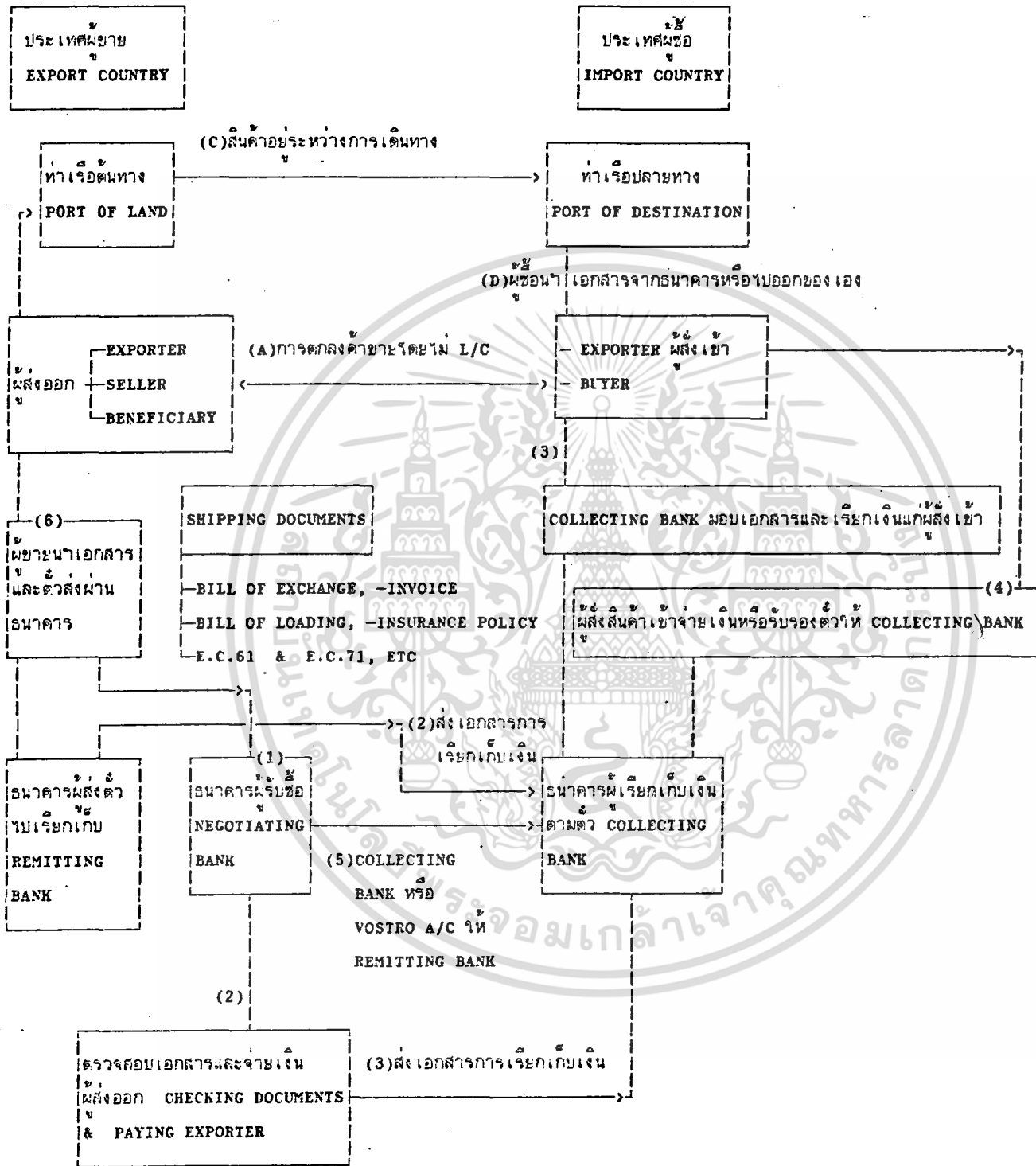
1 หลักปฏิบัติเกี่ยวกับเอกสารเครดิตที่ใช้ในการค้าระหว่างประเทศ จัดทำขึ้นโดยสภาหอการค้าระหว่างประเทศ(International Chamber of Commerce หรือ ICC) เพื่อให้ประเทศสมาชิกยอมรับและนำไปปฏิบัติเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันหลักเกณฑ์นี้คือว่า Uniform Customs and Practice for Documentary Credit หรือ UCP.

1.1 การชำระเงินล่วงหน้า(Adress Payment or Cash with Order)

การที่ผู้ซื้อส่งเงินชำระค่าสินค้าให้แก่ผู้ขายในขณะที่สั่งซื้อสินค้าไปใช้กันมากในวิธีนี้ในการซื้อสินค้ามีมูลค่าไม่มาก เช่น การสั่งซื้อหนังสือ การสั่งซื้อสิ่งของทางไปรษณีย์ การที่สินค้าของบริษัทมีตลาดเป็นของตัวเอง คือสามารถตั้งเงื่อนไขในการสั่งซื้อ การชำระเงิน เช่น การสั่งซื้อทางไปรษณีย์ พร้อมชำระเงินโดยทางเช็ค ตัวแลกเงินหรือตราของธนาคาร เป็นต้น

1.2 การลงบัญชีไว้ก่อน (Open Account)

จะใช้เมื่อผู้ซื้อมีการติดต่อกันอยู่ประจำสม่ำเสมอและเมื่อผู้ขายส่งสินค้าให้แล้วก็จะลงบัญชีไว้ รอให้ผู้ซื้อส่งเงินมาชำระภายหลังโดยส่วนใหญ่มักจะจ่ายเงินรวมกันมาภายหลังหรือบางครั้งก็มีการหักบัญชีกันเนื่องจากต่างฝ่ายต่างซื้อจากกัน การจดบัญชีนี้ผู้ขายจะต้องไว้นใจเชื่อใจผู้ซื้อเป็นอันมาก ส่วนมากจะหาที่ระหว่างบริษัทในเครือหรือรายที่มีการติดต่อจนเชื่อใจแล้ว

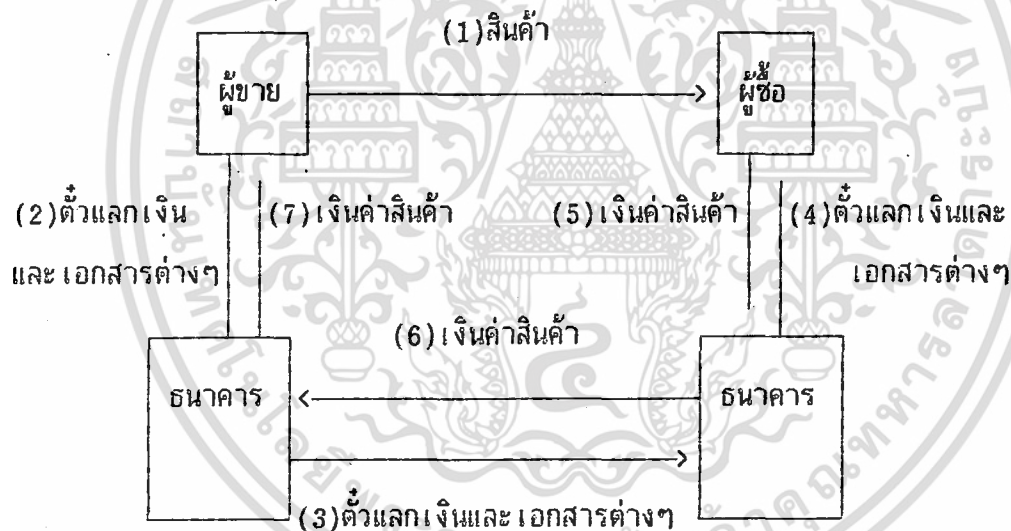
ที่มา : (เอกสารวิชาการส่งออก กรมพาณิชย์สัมพันธ์)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.3 การส่งตั๋วเพื่อการเรียกเก็บ (Bill for Collection)

เมื่อผู้ขายจัดเตรียมสินค้าลงเรือแล้ว (ในกรณีที่ผู้ซื้อสั่งซื้อสินค้าที่ส่งทางเรือ) ก็ จะจัดเตรียมเอกสารการส่งสินค้าออก(Shipping Documents) อาทิเช่น ใบกำกับสินค้า (Invoice) ใบตราส่งสินค้า(Bill of Lading) หลักฐานการประกันภัย(Insurance Policy) รายการบรรจุหีบห่อ เป็นต้น พร้อมทั้งจัดทำตั๋วแลกเงินเพื่อให้นักธนาคารในประเทศ ตนเป็นผู้ส่งตั๋วไปเรียกเก็บ(Remitting Bank) ส่งตั๋วแลกเงินและเอกสารการส่งออกไปเรียกเก็บเงินจากผู้ซื้อ โดยผ่านธนาคารประเทศของผู้ซื้อ เรียกว่าธนาคารผู้เรียกเก็บเงิน ตามตัว(Collecting Bank) โดยธนาคารคิดค่าธรรมเนียมในการเรียกเก็บเงินดังกล่าว

ภาพที่ 2 ผังแสดงขั้นตอนตั๋วแลกเงินเพื่อการเรียกเก็บ

ตั๋วแลกเงินเพื่อการเรียกเก็บมีเงื่อนไขการเก็บ 2 ชนิดคือ

1.31 เงื่อนไขการเรียกเก็บแบบ D/P 1.32 เงื่อนไขการเรียกเก็บแบบ D/A

1.31 เงื่อนไขการเรียกเก็บแบบ D/P (Documents against Payment)

ผู้ซื้อจะรับเอกสารเพื่อนำไปแลกสินค้าได้ก็ต่อเมื่อมีการชำระ เงินค่าสินค้านั้นแล้ว ในการค้าขายระหว่างประเทศ เมื่อผู้ขายส่งสินค้าไปแล้ว ผู้ซื้อยังไม่สามารถรับสินค้าได้ทันที

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ต้องรอใบตราส่ง (Bill of Lading) หรือเรียกทั่วไปว่า "ตั๋วเรือ" ที่ออกโดยบริษัทเรือ โดยได้รับเอกสารนี้จากธนาคารที่หน้าหน้าที่เรียกเก็บเงินเมื่อได้ชำระค่าสินค้าให้แก่ธนาคารดังกล่าวแล้ว การกำหนดเงื่อนไขแบบนี้เป็นการไม่เสี่ยงต่อผู้ขายที่มอบสินค้าแล้ว ผู้ซื้อไม่ยอมชำระเงิน เงื่อนไข D/P นี้ใช้ได้กับตั๋วที่เป็น Sight Bill และ Time Bill

1.32 เงื่อนไขการเรียกเก็บแบบ D/P (Documents against Acceptance)

ผู้ซื้อสามารถนำเอกสารจากธนาคารเพื่อนำไปแลกเปลี่ยนค่าได้ก็ต่อเมื่อ ได้รับรองตั๋วแลกเงินจากผู้ขายแล้ว โดยยังมีต้องชำระเงินเพียงแต่เซ็นชื่อรับรองว่าจะจ่ายเงินจำนวนที่ระบุไว้เมื่อครบกำหนด การที่ผู้ขายกำหนดเงื่อนไขแบบ D/P นี้เท่ากับเป็นการเชื่อถือในฐานะและความซื่อสัตย์เพราะเป็นการให้สินเชื่อ โดยมีการตกลงระยะเวลาในการชำระเงินระหว่างผู้ซื้อกับผู้ขายเงื่อนไขแบบ D/P นี้ จะต้องเป็นตั๋วที่มีกำหนดระยะเวลาการชำระเงิน (Time Bill or Usance Bill) เท่านั้น

1.4 การรับซื้อลดตั๋ว (Bill Receivable หรือ B/R)

เหมือนกับข้อ 3 แตกต่างกันก็เพียงแต่ ธนาคารผู้ส่งตั๋วไปเรียกเก็บ (Remitting Bank) หรือธนาคารอื่น ได้ยินยอมรับซื้อลดตั๋วแลกเงิน พร้อมเอกสารการส่งออกหรือเรียกจำ Remitting Bank รับ Negotiate ตั๋ว ในกรณีธนาคารเห็นว่าผู้ขายเป็นลูกค้าที่ดี ของธนาคารจึงยินยอมรับรองตั๋ว (Negotiate) Remitting Bank จะทำการตรวจสอบเอกสารว่าถูกต้องตามสัญญาซื้อขายหรือไม่ หากไม่มีข้อผิดพลาดใดๆ (Discrepancy) ธนาคารผู้รับซื้อลดค่านั้นเรียกว่า ธนาคารรับซื้อตั๋ว (Negotiate Bank) ก็จ่ายเงินให้ผู้ขายทันที เมื่อธนาคารรับซื้อตั๋ว พร้อมเอกสารการส่งสินค้าออกและจ่ายเงินให้แก่ผู้ขายไปแล้ว ในกรณีตั๋วแลกเงินพร้อมเอกสารการส่งสินค้าออก ไม่มีข้อผิดพลาดใดๆ ธนาคารรับซื้อตั๋วก็จะจัดทำเอกสารเรียกเก็บเงินจากผู้ซื้อ โดยผ่าน Collecting Bank จะช่วยเรียกเก็บเงินให้แก่ผู้ขายอีกต่อหนึ่ง เมื่อ Collecting Bank ได้รับชำระเงินจากผู้ซื้อแล้ว ก็จะเครดิตเข้าบัญชี Nostro A/C หรือ Vostor A/C ให้แก่ Negotiating Bank

1.5 การขอสินเชื่อก่อนการส่งออก (Pre-Export Financeing)

เมื่อผู้ขายได้รับคำสั่งยืนยันสั่งซื้อจากผู้ซื้อในต่างประเทศแล้ว แต่ผู้ขายไม่มีสินค้าครบตามจำนวนการสั่งซื้อ อาจจะ เนื่องจากทุนไม่เพียงพอในการผลิตสินค้าจึงทำการติดต่อ

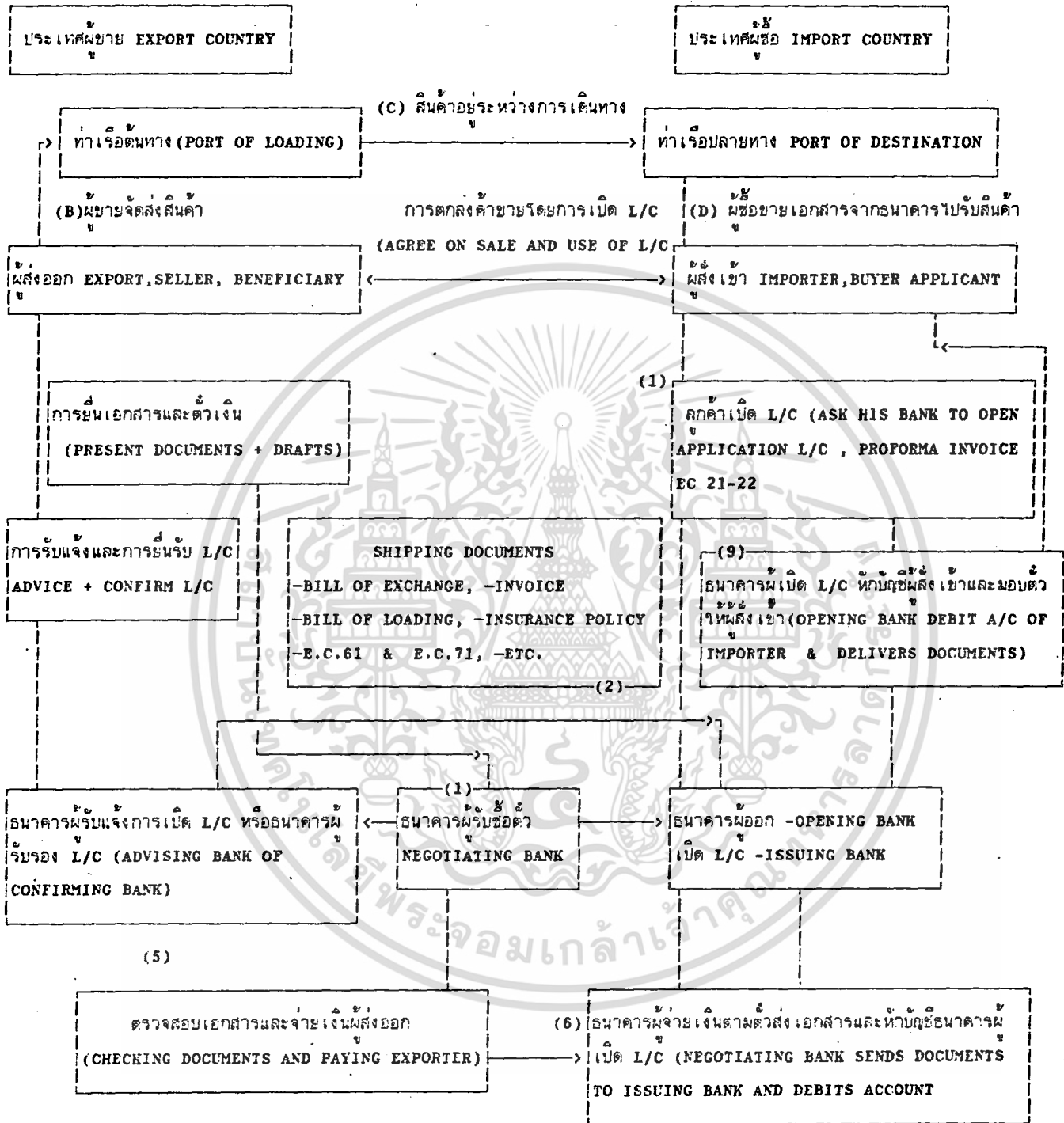
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ธนาคารในประเทศของตน เพื่อขอสินเชื่อก่อนการส่งออกโดยธนาคารจะให้ในรูปการทํา Packing Credit แต่ผู้ส่งสินค้าออกและให้กู้ในรูป Packing Credit ไม่เกิน 70-80% ของจำนวนเงินที่ลูกค้าสั่งซื้อสินค้ามา เมื่อผู้ส่งสินค้าออกได้จัดส่งสินค้าไปเรียบร้อยแล้ว ก็จะทำตัวแลกเงิน พร้อมเอกสารการส่งสินค้าออกไปขายลดให้กับธนาคาร โดยปกติมักจะขายลดตัวกับธนาคารที่ตนเคยทํา Packing Credit ไปแล้ว

2. การส่งสินค้าออกโดยผู้ซื้อเปิด L/C เพื่อการสั่งซื้อสินค้า

การเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิต (Letter of Credit) เป็นวิธีที่ผู้ซื้อขอให้ธนาคารของตนออกตราสารชนิดหนึ่งซึ่งเรียกว่า เลตเตอร์ออฟเครดิต ให้แก่ผู้ขายโดยสัญญากับผู้ขายว่า เมื่อผู้ขายส่งสินค้าและนำหลักฐานหรือเอกสารที่แสดงถึงการส่งสินค้าแล้ว มายื่นต่อธนาคารตามเงื่อนไขในเลตเตอร์ออฟเครดิตภายในเวลาที่กำหนดไว้ ธนาคารจะเป็นผู้จ่ายเงินให้แก่ผู้ขายไม่เกินจำนวนที่กำหนดไว้ การติดต่อซื้อขายโดยการเปิด L/C นี้ เมื่อผู้ขายได้รับ L/C แล้ว ธนาคารก็ตรวจสอบสินค้าไปให้ผู้ซื้อตามจำนวนและธนาคารที่ประเทศผู้เปิด L/C ไว้ (Issuing Bank) จะรับผิดชอบการชำระเงินให้แก่ผู้ขายตามจำนวนที่ตกลงให้ครบโดย Issuing Bank จะเครดิตบัญชี Nostro A/C หรือ Vostro A/C ให้กับธนาคารของประเทศผู้ขาย ซึ่งเรียกว่า Advising Bank หรือ Confirming Bank (ธนาคารผู้แจ้ง L/C หรือธนาคารผู้รับรอง L/C) เมื่อ Advising Bank รับซื้อลดตัวภายใต้ L/C (Bills Receivable Under L/C) ก็กลายสภาพเป็น Negotiating Bank จึงทำให้การเปิด L/C เป็นที่แพร่หลายในการค้าต่างประเทศ

เลตเตอร์ออฟเครดิต มีทั้งประเภทที่เบิกถอนได้ (Revocable L/C) และประเภทที่เบิกถอนไม่ได้ (Irrevocable L/C) ในทางการค้าระหว่างประเทศ มีการใช้เลตเตอร์ออฟเครดิตประเภทเบิกถอนไม่ได้เป็นส่วนใหญ่ เพราะสามารถจัดปัญหาได้หลายประการ เช่นผู้เมื่อส่งสินค้าครบเรียบร้อยแล้วปฏิบัติตามเงื่อนไขในเลตเตอร์ออฟเครดิตครบถ้วนทุกประการ ธนาคารผู้เปิดเครดิตก็จะจ่ายเงินให้ โดยไม่คำนึงถึงฐานะทางการเงินของผู้ซื้อจะเปลี่ยนแปลงอย่างไร ส่วนผู้ซื้อก็ไม่ต้องชำระเงินก่อนจนกว่าจะได้รับสินค้า จึงทําให้เกิดความมั่นใจกันทั้ง 2 ฝ่าย การค้าระหว่างประเทศจึงดำเนินไปได้อย่างสะดวก

ที่มา : (เอกสารวิชาการส่งออก กรมพาณิชย์สัมพันธ์)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การอำนวยความสะดวกเพื่อการส่งออกของธนาคารพาณิชย์

สินเชื่อเพื่อการส่งออกของธนาคารพาณิชย์ เป็นบริการทางการเงินอีกรูปแบบหนึ่ง ที่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ส่งออก ซึ่งหมายถึงการให้สินเชื่อแก่ผู้ส่งออกช่วงก่อนสินค้าลงเรือ (Preshipment) ได้แก่ ค่าใช้จ่ายในการบรรจุหีบห่อ ค่าแรงงาน การออกหนังสือค้ำประกัน แก่ผู้ซื้อเป็นต้น และสินเชื่อแก่ผู้ส่งออกช่วงหลังสินค้าลงเรือ (Post Shipment) คือการให้สินเชื่อไปก่อนแก่ผู้ส่งออกก่อนที่จะได้รับเงินจากผู้ซื้อในต่างประเทศ เช่นตั๋วแลกเงิน (Bill of Exchange) สินเชื่อในการส่งสินค้าออกจึงจำแนกได้ดังต่อไปนี้คือ

1 สินเชื่อก่อนการส่งออก (Pre-Export Financing)

2 สินเชื่อหลังการส่งออก (Post-Export Financing)

1) สินเชื่อก่อนการส่งออก (Pre-Export Financing) เป็นสินเชื่อที่ผู้ส่งออกสามารถที่จะกู้เพื่อไปซื้อสินค้าแล้วนำมาผลิต พร้อมทั้งเอาไว้เป็นค่าใช้จ่ายในการส่งสินค้าออก รวมทั้งค่าแรง สินเชื่อก่อนการส่งออกสามารถจำแนกได้ดังนี้คือ

1.1 สินเชื่อจำนำสินค้า (Packing Stock)

1.2 สินเชื่อ (Packing Credit)

1.3 สินเชื่อพรีเมียมส่งข้าวออก (Rice Premium)

1.4 สินเชื่อพรีเมียมส่งน้ำตาลออก (Sugar Premium)

1.5 สินเชื่อ BID BOND หรือ PERFORMANCE BOND

1.6 สินเชื่อเพื่อยืนยันการชำระเงินตาม L/C

1.1 สินเชื่อจำนำสินค้า (Packing Stock) สินเชื่อประเภทนี้ผู้ส่งออกจะมีสินค้าจำนวนหนึ่งอยู่แล้วซึ่งอาจกำลังรอที่จะสมทบจำนวนหนึ่ง เพื่อให้ครบตามคำสั่งซื้อหรืออาจกำลังรอคอยเรื่องที่จะมารับสินค้าเพื่อจะส่งไปยังประเทศผู้ซื้อ แต่ยังไม่ครบจำนวน ผู้ส่งออกก็มีความประสงค์ที่จะมาขอกู้เงินเพื่อไปซื้อสินค้าเพิ่มเติม หรืออาจเป็นค่าใช้จ่ายในการส่งออกดังกล่าว ก็สามารถมาขอกู้เงินจากธนาคารได้โดยนำสินค้าที่มีอยู่แล้ว มาจำนำกับธนาคารในกรณีนี้ ธนาคารจะให้กู้ได้ไม่เกิน 50% ของราคาสินค้าหรือราคาประเมินพร้อมกับราคาสินค้าในตลาดมาเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา ให้ราคาสินค้าแต่ละประเภท ทั้งนี้ผู้ส่งออกจะต้องมอบสินค้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ให้ธนาคารครอบครอง และทำประกันอสังหาริมทรัพย์ให้ธนาคารเป็นผู้รับประโยชน์ตามกรรมธรรม์
 านวงเงินไม่ต่ำกว่า จำนวนเงินที่ธนาคารให้กู้ยืม ซึ่งสินค้านั้นจะนำมาเก็บไว้ ณ. สถานที่เก็บ
 สินค้าของธนาคาร หรือโกดังสินค้าของลูกค้าเอง แต่ในกรณีผู้ส่งออกได้มีสินค้าจำนวนหนึ่งแล้ว
 แต่ไปฝากไว้กับคลังสินค้า ซึ่งคลังสินค้าแต่ละคลังก็จะออกไปประทวน ในการรับสินค้านั้นไว้ ผู้
 ส่งออกก็สามารถที่จะ เอาไปประทวนนั้นมาจำหน่ายกับธนาคารได้ซึ่งถือว่าเป็นการจำหน่ายสินค้า
 การขอรับสินค้าที่จำหน่ายไว้กับธนาคาร เพื่อทำการส่งออกจะต้องแจ้งให้ธนาคารทราบเป็นลาย-
 ลักษณ์อักษรตามแบบฟอร์มของธนาคารที่ได้ระบุว่าเป็นสินค้าอะไร จำนวนเท่าใด สินค้าจะส่ง
 ออกโดยเรืออะไร และเมื่อใด และอาจจะต้องมอบ Letter of Credit หรือสัญญาซื้อขาย
 เกี่ยวกับ สินค้ารายการที่ขอออกนั้นมาให้ธนาคาร เพื่อประกอบการพิจารณาการส่งจ่ายสินค้า
 ด้วย เมื่อพิจารณารายการถูกต้องแล้วธนาคารก็จะส่งใบสั่งจ่ายสินค้าในครอบครอง เพื่อแจ้งให้
 ผู้คัมสินค้าของธนาคาร หรือผู้ปล่อยสินค้านั้น ไปตามประเภทและปริมาณที่ได้ขอมมา ส่วนใบ
 ประทวนก็เช่นเดียวกัน เมื่อมีการขอย้ายถอนทางธนาคารก็จะแจ้งไปยังคลังสินค้าเพื่อส่งสินค้า
 ให้กับผู้ส่งออกได้ โดยผู้ส่งออกจะต้องชำระเป็นเงินสด หรืออาจจะต้องมอบ Letter of
 Credit เกี่ยวกับการที่เอาสินค้าจำหน่ายไว้กับธนาคารโดยตรง การชำระเงินเมื่อผู้ส่งออกได้
 ขอรับสินค้าที่จำหน่ายไว้กับธนาคาร และส่งสินค้าออกเรียบร้อยแล้ว ธนาคารก็จะติดตามให้ผู้ส่ง
 ออกนำบิล สินค้าออกของสินค้านั้นมาขายให้กับธนาคารทันที เมื่อลูกค้านำบิลมาขายให้กับ
 ธนาคารก่อนที่ธนาคารจะรับซื้อบิล ดังกล่าวก็จะเช็คดูก่อนว่า บิลรายนั้นได้จำหน่ายสินค้าไว้กับ
 ธนาคารเป็นเงินเท่าใด ธนาคารก็จะหักยอดเงินที่ลูกค้าเป็นหนี้กับธนาคารออกพร้อมดอกเบี้ย
 ส่วนจำนวนที่เหลือหลังจากหักชำระหนี้ของธนาคารแล้วจึงจะจ่าย ให้แก่ผู้ส่งออกไป

1.2 สินเชื่อ Packing Credit สำหรับในกรณีที่ผู้ส่งออกส่งสินค้าออกโดยไม่มี
 Letter of Credit เปิดมา แต่ผู้ส่งออกมีความประสงค์ที่จะขอใช้เงินก่อนโดยใช้สัญญาซื้อ
 ขาย หรือใบสั่งซื้อสินค้าตามที่ได้ตกลงไว้กับผู้ซื้อสินค้ามาขอให้ธนาคารออกเงิน หรือให้จ่าย
 เงินล่วงหน้าให้ก่อนธนาคารก็จะพิจารณาให้กู้ได้ไม่เกิน 70% ของจำนวนเงินตามมูลค่าของ
 ราคาสินค้าตามสัญญาซื้อขายนั้นๆ ระยะเวลาจะไม่เกินกับวันที่ส่งมอบสินค้าลงเรือ
 (Shipment Date) บวก 10 วัน สำหรับการเตรียมเอกสารในการส่งออก แต่รวมแล้วจะ
 ต้องไม่เกิน 180 วัน การให้กู้แบบนี้มีหลักเกณฑ์ เดียวกันกับการให้กู้ตาม Letter of
 Credit ต่างกันแต่จำนวนเงินที่ให้กู้คือปกติได้ 80% ของยอดเงินใน L/C และการกู้แบบ

L/C กู้ได้นานเท่ากับวันหมดอายุของ L/C เมื่อมีการส่งสินค้าออกเรียบร้อยแล้ว ก็จะนำเอกสารมายื่นขายกับธนาคาร ก็จะหักลบกลบหนี้ของผู้ส่งออก ที่เป็นหนี้กับธนาคารพร้อมดอกเบี้ยส่วนที่เหลือจะจ่ายให้ผู้ส่งออกไป

หมายเหตุ เมื่อ L/C เปิดมาเพื่อสั่งซื้อสินค้านั้นได้ขอกู้ตามจำนวนสินค้าแล้ว ธนาคารจะไม่ให้ทำ Packing Credit อีกเพราะเป็นการให้เงินซ้ำซ้อน นอกเสียจากเมื่อจะทำ Packing Credit แล้วจะต้องหักการของการจำนวนสินค้านั้นให้หมดไป

1.3 สินเชื่อพรีเมียมส่งออกข้าว (Rice Premium) หมายถึงสินเชื่อที่ผู้ส่งออกทำขึ้นเพื่อเป็นการชำระค่าพรีเมียมมาให้แก่รัฐบาล การชำระค่าพรีเมียมให้แก่รัฐบาลโดยที่ธนาคารออก Promissory Note มีระยะเวลาชำระคืน 45 วันในอัตรา 2% ภายในวงเงินสูงสุดที่เคยได้รับ

1.4 สินเชื่อพรีเมียมส่งออกน้ำตาล (Sugar Premium) หมายถึงสินเชื่อที่ผู้ส่งออกทำขึ้นเพื่อเป็นการชำระค่าพรีเมียมให้แก่รัฐบาลโดยที่ธนาคารออก Promissory Note มีระยะเวลาชำระคืน 45 วันในอัตรา 2% ภายในวงเงินสูงสุดที่เคยได้รับ

1.5 สินเชื่อ BID BOND หรือ PERFORMANCE BOND หมายถึงธนาคารออก BID BOND เพื่อค้ำประกันการประมูลสินค้าที่จะขายให้แก่รัฐบาลในรายใหญ่ๆ ซึ่งในบางประเทศต้องการความมั่นใจในตัวผู้ส่งออกก็จะขอให้ธนาคารพาณิชย์ออกหนังสือ BID BOND เพื่อค้ำประกันการประมูลนั้นๆ และเมื่อผู้ส่งออกประมูลได้แล้วผู้ซื้ออาจจะต้องการให้เกิดความมั่นใจได้ว่าจะได้รับสินค้าตามที่สั่งซื้อ หรือให้แน่ใจว่าผู้ส่งออกสามารถส่งสินค้าออกได้ผู้ซื้ออาจจะขอให้ธนาคารพาณิชย์ออก PERFORMANCE BOND ตามปกติจะออกให้ไม่เกิน 5% ของสินค้าที่ประมูลส่วน PERFORMANCE BOND จะออกให้ 5-10% ของสินค้าที่ประมูลได้แต่ส่วนใหญ่แล้วธนาคารพาณิชย์จะให้ไม่เกิน 5%

1.6 สินเชื่อเพื่อยืนยันการชำระเงินตาม L/C ผู้ส่งออกเกิดความไม่มั่นใจในประเทศผู้สั่งซื้อเกี่ยวกับการชำระเงิน เพราะบางประเทศมีปัญหาทางการเมืองบ้าง ขาดดุลการชำระเงินระหว่างประเทศ และบางประเทศ ก็เกิดภาวะสงครามเช่น ระหว่าง อิหร่าน-อิรัก หรือในบางประเทศที่เศรษฐกิจกำลังเสื่อมโทรม ทำให้ผู้ส่งออกไม่มั่นใจว่าจะได้รับการชำระเงินหรือไม่ต่างๆ ที่ส่งออกภายใต้เงื่อนไข L/C ก็ตาม จึงได้มีข้อแม้ให้ผู้เปิด L/C ชนิดที่มีการยืนยันในการชำระเงิน (Confirm L/C) ดังนั้นธนาคารผู้เปิด L/C มักจะขอร้องให้

ธนาคารพาณิชย์ ในประเทศผู้ส่งออกหรือในประเทศที่สามที่ผู้ส่งออกพึง เชื่อถือให้ทำการยืนยัน ดังนั้นธนาคารพาณิชย์ในประเทศผู้ส่งออกได้มีการยืนยันตามคำขอร้องของธนาคารผู้เปิด L/C (Issuing Bank) ก็นับได้ว่าเป็นสินเชื่ออีกประเภทหนึ่ง ก็จะทำให้ผู้ส่งออก เกิดความมั่นใจว่าเมื่อส่งสินค้าออกแล้ว และได้ปฏิบัติตามเงื่อนไข L/C ทุกประการก็ สามารถที่จะขอเงินค่าสินค้าได้จาก Confirming Bank ทันที

2. สินเชื่อหลังการส่งออก (Post-Export Financing) เป็นสินเชื่อที่ธนาคารพาณิชย์ได้ให้การสนับสนุนผู้ส่งออกให้ได้มีเงินใช้หมุนเวียนอยู่ตลอดเวลา โดยจัดบริการสินเชื่อหลังจากการส่งออกโดยจำแนกได้ดังต่อไปนี้

2.1 ให้เงินล่วงหน้าการส่งสินค้าตาม L/C (Advance Bill Under L/C)

2.2 ให้เงินล่วงหน้าตามตั๋วเรียกเก็บ (Advance Bill Under B/C)

2.3 ให้เงินตามตั๋วแลกเงิน (Advance Bill of Exchange)

2.1 ให้เงินล่วงหน้าการส่งสินค้าตาม L/C (Advance Bill Under L/C)

หมายถึงผู้ส่งออกเมื่อได้มีการส่งสินค้าออกเรียบร้อยแล้ว ก็ได้เอกสารในการส่งออก เช่นใบตราส่ง ใบกำกับสินค้า ใบแหล่งกำเนิดสินค้า เป็นต้น นำมาขายให้กับธนาคารพาณิชย์ไม่ว่า L/C จะเป็นประเภทจ่ายเงินเมื่อเห็นเอกสารหรือประเภทมีระยะเวลาในการชำระเงินก็ตาม ในกรณีที่ไม่มีการยืนยันในการให้ธนาคารใดเป็นผู้ยืนยันในการชำระเงิน นั่นก็หมายความว่าผู้ส่งออกก็ต้องรอการชำระเงินจากธนาคารผู้เปิด L/C เสียก่อนเท่ากับว่าเป็นการที่ได้รับความล่าช้ามาก จึงมีสินเชื่อจากธนาคารพาณิชย์ ที่จะรับซื้อสิทธิ์ในเอกสารของผู้ส่งออก จ่ายเงินล่วงหน้าให้กับผู้ส่งออกแล้ว ธนาคารที่รับซื้อสิทธิ์ในเอกสารของผู้ส่งออกเพื่อไปเรียกเก็บเงิน เอา กับธนาคารผู้เปิด L/C

2.2 ให้เงินล่วงหน้าตามตั๋วเรียกเก็บ (Advanced Bill Under B/C) ผู้ส่งออกได้ส่งสินค้าเรียบร้อยแล้วก็จัดทำเอกสารเพื่อส่งไปเรียกเก็บเงินกับผู้ซื้อสินค้าโดยได้ส่งเอกสารเรียกเก็บผ่านธนาคารพาณิชย์แน่นอนตั๋วเรียกเก็บนี้อาจจะเป็นตั๋ว D/P หรือ D/A ก็ตาม ก็สามารถนำเอกสารดังกล่าวมาขอให้ธนาคารช่วยจ่ายเงินล่วงหน้า ให้ก่อนที่จะเรียกเก็บได้จากผู้ซื้อ ในกรณีที่ตั๋วเรียกเก็บนี้ ธนาคารส่วนใหญ่มักจะรับซื้อตั๋ว D/P มากกว่า เพราะความเสี่ยงน้อยกว่าตั๋ว D/A

ในกรณีที่ธนาคารรับซื้อและส่งเอกสารไปเรียกเก็บเงินแล้ว ถ้าเรียกเก็บได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ช้ากว่า 7 วัน หลังจากที่มีการรับซื้อ ก็จะคิดดอกเบี้ยกับผู้ส่งออก และถ้าเรียกเก็บไม่ได้ ธนาคาร ก็จะขอเงินต้นคืนพร้อมกับดอกเบี้ยกับผู้ส่งออก

2.3 ให้เงินค้ำประกันตัวแลกเงิน (Advance Bill of Exchange) ในกรณีที่ผู้ส่งออกจะกระทำได้อีกเมื่อได้เป็นผู้ส่งออกที่พึง เชื่อถือได้เท่านั้น กล่าวคือผู้ส่งออกจะขอสินเชื่อประเภทนี้กับธนาคารแห่งประเทศไทยผ่านธนาคารพาณิชย์ เพราะผู้ส่งออกจะเสียดอกเบี้ยสูงสุดเพียง 7% เท่านั้น

อนึ่งตัวแลกเงินที่จะนำมาขอสินเชื่อดังกล่าว จะต้องอยู่ภายใต้ตัวเทอมเท่านั้นไม่ว่าจะเป็นตัว B/C หรือตัวตาม L/C ก็ตาม โดยที่ธนาคารแห่งประเทศไทยจะให้เงินล่วงหน้า 40% ของยอดเงินในตัวแลกเงินแต่ละฉบับ ให้กู้ยืมเท่ากับระยะเวลาในตัวแลกเงิน แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นจะต้องไม่เกิน 180 วัน

ในช่วง 3-4 ปีที่ผ่านมาถือว่าเป็นช่วงปีทองของการส่งออกของประเทศไทย โดยได้พัฒนาการผลิต คุณภาพ แรงงาน ให้มีมาตรฐานเทียบเท่าต่างประเทศ และนอกเหนือจากการสนับสนุนการลงทุน การผลิต การตลาด ของรัฐบาลแล้วยังให้สนับสนุนทางการเงิน โดยผู้ส่งออกสามารถกู้เงินในอัตราดอกเบี้ยต่ำ เพื่อเป็นการลดต้นทุนในการแข่งขันด้านราคากับผู้ส่งออกประเทศอื่นๆ โดยให้ธนาคารแห่งประเทศไทย ดูแลการให้กู้เงินผ่านธนาคารพาณิชย์ในรูปแบบสินเชื่อเพื่อการส่งออก

ธนาคารแห่งประเทศไทยได้แบ่งการให้สินเชื่อสำหรับผู้ส่งออกตามความเหมาะสม ไว้ 3 ประเภทใหญ่ๆ ดังนี้

- 1 การรับซื้อตั๋วสัญญาใช้เงินที่มีเลตเตอร์ออฟเครดิต กำลังซื้อสินค้าหรือสัญญาซื้อขายเป็นเอกสารประกอบ
- 2 การรับซื้อตั๋วสัญญาใช้เงินที่มีตัวแลกเงินเป็นเอกสารประกอบ
- 3 การรับซื้อตั๋วสัญญาใช้เงินที่มีใบรับฝากสินค้าเป็นเอกสารประกอบ

แหล่งเงินทุนของสินเชื่อเพื่อการส่งออก

แหล่งเงินทุนภายนอกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆคือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1 แหล่งเงินทุนในประเทศ

แหล่งเงินทุนในประเทศนั้นผู้ส่งออกจะขอสินเชื่อเพื่อการส่งออกในระยะสั้นหรือระยะยาวนั้นขึ้นอยู่กับความจำเป็นที่จะต้องการเงินทุนในระยะสั้นหรือในระยะยาว

1.1 ระยะสั้นผู้ส่งออกอาจใช้สินเชื่อเพื่อการหมุนเวียนเงินในกิจการของตนเป็นการชั่วคราวส่วนมากไม่เกิน 180 วัน อาทิเช่น

- O/D (Over Draft) สินเชื่อเบิกเกินบัญชี
- C.B.D. (Clear Bills Discounted) สินเชื่อขายลดเช็คหรือขายลดตั๋วแลกเงิน
- Short Term Loan เงินกู้ระยะสั้น
- Packing Stock สินเชื่อจำนำสินค้า
- Packing Credit แพลกิ้งเครดิต
- Rice Premium พรีเมียมข้าว
- Sugar Premium พรีเมียมน้ำตาล
- B/R (Bill Receivable) การรับซื้อลดตั๋วตามเอกสารส่งมอบ
- B/RL (Bill Receivable Under L/C) การรับซื้อลดตั๋วตาม L/C

1.2 ระยะยาว ผู้ส่งออกใช้สินเชื่อประเภทไปสั่งซื้อเครื่องจักรเพื่อการผลิตสินค้าในการส่งออก เพราะต้องการเงินทุนในจำนวนสูงจึงจำเป็นต้องใช้สินเชื่อระยะยาว ธนาคารพาณิชย์ในประเทศจะให้สินเชื่อในรูปของเงินกู้ระยะยาวโดยผู้ส่งออกอาจผ่อนส่งเป็นงวดหรือผ่อนส่งเป็นรายเดือนก็ได้

2 แหล่งเงินทุนจากต่างประเทศ

แหล่งเงินทุนจากต่างประเทศนั้น ส่วนมากจะเป็นผู้ส่งออกรายใหญ่ที่ธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินเชื่อเครดิต และมีสถิติการส่งออกสูงผู้ส่งออกเหล่านี้อาจไปติดต่อขอเครดิตจากสถาบันการเงินในต่างประเทศโดยตรง หรือขอให้ธนาคารพาณิชย์ติดต่อให้ซึ่งอาจเป็นสินเชื่อระยะสั้นหรือระยะยาวแล้วแต่ความจำเป็นในความต้องการของผู้ส่งออกที่จะใช้เงินทุนนั้นๆ แหล่งเงินทุนจากต่างประเทศนั้นมีลักษณะในรูปเงินกู้ต่างประเทศ (Off Share

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Loan) ซึ่งมีทั้งระยะสั้นและระยะยาว

2.1 เงินกู้ระยะสั้น (Short Term Loan) คือเงินกู้ระยะเวลายาวไม่เกิน 1 ปี ส่วนมากกู้ไปเพื่อชำระค่าสินค้าหรือเครื่องจักรที่เบ็ด L/C ทบปีค่อปี หากครบปีแล้วยังต้องการใช้ ก็จะต้องอายุสัญญาออกไป

2.2 เงินกู้ระยะยาว (Long Term Loan) คือเงินกู้ระยะเวลายาวเกิน 1 ปี ส่วนมากกู้ไปเพื่อชำระค่าสินค้าหรือเครื่องจักรที่เบ็ด L/C ทบปีค่อปี หากครบปีแล้วยังต้องการใช้ก็จะขอต่ออายุสัญญาออกไป

ทั้งเงินกู้ระยะสั้นและระยะยาวมีให้เลือกกู้เป็น 3 รูปแบบด้วยกันคือ

รูปแบบที่ 1 : เงินกู้ในรูปสกุลเดียว

รูปแบบที่ 2 : เงินกู้ในรูปที่ให้เลือกคือ 1 ใน 4 สกุล (สามารถเลือกเปลี่ยนสกุลเงินได้ใน 4 สกุลที่กำหนด)

รูปแบบที่ 3 : เงินกู้ในรูปที่ให้เลือกคือ 3 ใน 4 สกุล

จากการสำรวจการใช้สินเชื่อเพื่อการส่งออกของธนาคารแห่งประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2526 (ทรรษา ศรีอิทธิวิทยและนิติพิทย์ มาสกุลรัตน์. 2527 : 54-69) พบว่าผู้ส่งออกส่วนใหญ่อาศัยแหล่งเงินทุนในประเทศเป็นหลัก โดยเฉพาะผู้ส่งออกขนาดเล็กและผู้ส่งออกรายใหม่มีการใช้เงินทุนจากในประเทศสูงกว่าร้อยละ 90 ขึ้นไป ส่วนแหล่งเงินทุนจากต่างประเทศมีการใช้ราวร้อยละ 7.10 แหล่งเงินทุนในประเทศที่สถิติที่สุดได้แก่ธนาคารพาณิชย์ที่ผู้ส่งออกใช้ถึงร้อยละ 38.8 รองลงมาได้แก่ทุนของบริษัทเองร้อยละ 33.1 แหล่งอื่นๆอีกร้อยละ 14.8 และสถาบันการเงินอื่นนั้นผู้ส่งออกจะใช้มากขึ้นตามขนาดของการส่งออกและระยะเวลาของการดำเนินงานธุรกิจ

ตารางที่ 12 แหล่งเงินทุนของผู้ส่งออก

หน่วย : ร้อยละ

แหล่งเงินทุน	แยกตามขนาดของผู้ส่งออก				แยกตามระยะเวลา การดำเนินธุรกิจ ไม่เกิน 5 ปี		
	เล็ก	กลาง	ใหญ่	รวม	5 ปี	ขึ้นไป	รวม
1 แหล่งเงินทุนในประเทศ	97.9	92.3	83.6	92.3	95.7	89.8	92.3
ธนาคารพาณิชย์	36.8	39.6	39.8	38.8	40.0	38.0	38.8
สถาบันการเงิน	12.5	13.0	14.8	13.3	13.5	13.1	13.3
ทุนของบริษัทเอง	32.6	31.9	36.1	33.1	29.7	35.4	33.1
แหล่งอื่นๆ	18.1	15.5	9.3	14.8	16.8	13.5	14.8
2 แหล่งเงินทุนจากต่างประเทศ	2.1	7.7	16.4	7.7	4.3	10.2	7.7
ธนาคารพาณิชย์	---	11.1	46.1	30.4	37.5	26.7	30.4
สถาบันการเงิน	100.0	---	23.1	17.4	25.0	13.3	17.4
ทุนของบริษัทเอง	---	33.3	---	13.0	12.5	13.3	13.0
แหล่งอื่นๆ	---	55.6	30.8	39.1	25.0	46.7	39.1
รวม	100.0	100.00	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0

ที่มา: (ธนาคารแห่งประเทศไทย , พรรษา ศรีอิทธยาวิทย์ และ นิตินัย มาสกุลรัตน์,

2527:54-69)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลการวิเคราะห์

ในปัจจุบันประเทศอุตสาหกรรมหลายประเทศกำลังดำเนินนโยบายการให้สินเชื่อเพื่อการส่งออกแก่ประเทศผู้ซื้อ เพื่อเป็นการช่วยเหลือในด้านการเงินเพื่อกระตุ้นการขายสินค้าของประเทศตนโดยที่หลายหลายประเทศมีรัฐบาลช่วยในด้านอัตราดอกเบี้ยพิเศษในการให้กู้ยืมเงินและในบางครั้งถึงแม้ว่าจะไม่ช่วยในด้านอัตราดอกเบี้ยแต่ก็ได้ผ่อนปรนในระยะเวลาการใช้เงินค้ำยาวนานออกไป ทั้งนี้เพื่อจะจูงใจผู้กู้เงินนำเงินมาลงทุนในด้านส่งออกที่เพิ่มมากขึ้น สำหรับอัตราดอกเบี้ยในการกู้ยืมนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการด้วยกัน รวมทั้งความสามารถในการต่อรองของผู้ขอกู้ด้วย โดยปกติแล้วอัตราดอกเบี้ยที่ผู้ขอกู้ยืมเงินจะต้องจ่ายนั้นจะต่ำกว่ากู้ยืมอื่นๆเมื่อเปรียบเทียบกับกันแล้ว ระบบการให้สินเชื่อเพื่อการส่งออกนั้นมีสำนักงานหรือหน่วยงานของรัฐบาลเป็นแกนกลางในการให้ประกันเงินกู้แก่ผู้ขอกู้โดยจะคิดค่าธรรมเนียมจำนวนหนึ่ง โดยทั่วไปแล้วมักจะเข้มงวดในการพิจารณาความมั่นคงในเครดิตของผู้กู้เป็นสำคัญ แต่ในทางปฏิบัติก็ยังมีบางประเทศที่ไม่สู้ความมั่นคงทางเครดิตนักได้รับอนุญาตให้กู้โดยวิธีเช่นนี้ ในด้านการประกันเงินกู้แต่ละประเทศปฏิบัติต่างกันดังนี้ เช่น ในประเทศประเทศที่มุ่งการประกันทำโดยกระทรวงการค้าต่างประเทศและอุตสาหกรรม (MITI) ในสหราชอาณาจักรมีแผนกรับประกันเครดิตเพื่อการส่งออกของกระทรวงการค้า เป็นผู้ดำเนินการในฝรั่งเศสการประกันทำโดยบริษัทรับประกันการค้าต่างประเทศของฝรั่งเศสมีชื่อว่า COFACE สำนักงานตั้งที่กล่าวมาแล้วล้วนเป็นของรัฐบาลหรือเป็นส่วนหนึ่งของรัฐบาล อย่างไรก็ตามในบางประเทศกิจกรรมเช่นนี้อาจทำโดยธนาคารชั้นหนึ่งของประเทศหรือโดยบริษัทประกันภัยดังเช่น เนเธอร์แลนด์ (บริษัท Noderlandsche Credietverzekering Moatschapij) และเยอรมนี (บริษัท Hermes) เป็นต้น ประเทศที่สินเชื่อเพื่อการส่งออกที่สำคัญ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร ฝรั่งเศส เยอรมนี ตะวันตก ญี่ปุ่น แคนาดา และออสเตรเลีย สำหรับในภูมิภาคยุโรปตะวันตกมีประเทศอิตาลีเท่านั้นที่บ่อยครั้งไม่ได้สินเชื่อเพื่อการส่งออกซึ่งเหตุผลสำคัญเหนือเหตุผลอื่นอาจเป็นเพราะประเทศอิตาลีขาดแคลนเงินทุนที่จะให้สินเชื่อดังกล่าว นอกจากประเทศอุตสาหกรรมดังกล่าวแล้วยังมีประเทศที่ไม่เป็นอุตสาหกรรมและกำลังดำเนินการให้สินเชื่อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพื่อการส่งออกอยู่เช่นประเทศเกาหลีใต้ การให้สินเชื่อเพื่อการส่งออกนี้ให้ประโยชน์หลาย
 ด้านทางด้านประเทศผู้ให้กู้เงิน การให้สินเชื่อนี้เป็นการสร้างตลาดเพื่อขายสินค้าของคน
 แทนที่จะให้ผู้ขายรายอื่นได้ไป อีกทั้งยังเปิดโอกาสให้ประเทศผู้กู้ซึ่งขาดแคลนทุน ซึ่งถ้าไม่ได้
 รับเงินกู้ดอกเบี้ยถูกแล้วจะไม่สามารถซื้อหรือก่อสร้างโครงการต่างๆได้ ได้มีเงินมาซื้อ
 สินค้าตน กล่าวโดยสรุปแล้วการให้สินเชื่อเพื่อการส่งออกนี้ให้ประโยชน์ในการช่วยประเทศที่
 ยากจนให้มีการเพิ่มระดับความสามารถในการรับซื้อสินค้า และทุนจากประเทศทางตะวันตก
 เพิ่มขึ้น เป็นการช่วยในการพัฒนาประเทศเพื่อเพิ่มอัตราการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจและ
 มาตรฐานการครองชีพด้วย การให้สินเชื่อในการส่งออกอาจจะจัดขึ้นโดยตรงจากรัฐบาล
 เช่น ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าของสหรัฐอเมริกา (Exim Bank) หรืออาจจะจัดทำ
 โดยผ่านทางธนาคารเอกชนก็ได้โดยรัฐบาลจะรับช่วงซื้อลดจากธนาคารเอกชนอีกชั้นหนึ่ง ใน
 สหราชอาณาจักรการให้เครดิตเพื่อการส่งออกจะผ่านธนาคารใหญ่ที่สำคัญมี 4 แห่งคือ
 ธนาคาร Uoyds, Barclay, National Westminster และ Midland

วิธีการให้สินเชื่อในการส่งออกแบ่งเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือประเภทแรก
 เรียกว่าสินเชื่อที่ให้แก่ผู้ซื้อจากต่างประเทศโดยตรง (buyer credit) อีกประเภทคือ สิน-
 เชื้อที่ให้แก่ผู้ขายสินค้า (supplier credit) โดยผู้ขายสินค้าตัวเป็นผู้หาแหล่งเงินกู้ให้
 กับผู้ซื้อหรือผู้ขอกู้เงิน สินเชื่อที่ให้แก่ผู้ซื้อโดยตรงมีประโยชน์มากในกรณีที่มีลักษณะการซื้อนั้นมิใช่
 กระทำครั้งเดียวเสร็จ แต่ต้องกระจายการซื้อออกภายใน 1-2 ปี โดยผู้ซื้อต้องการความมั่น
 ใจว่าเงื่อนไขของเครดิตนั้นจะต้องคงเดิมตลอดช่วงของการซื้อสินค้า แต่การใช้สินเชื่อประ-
 เภทนี้ค่อนข้างยุ่งยากมาก สำหรับผู้กู้ในการจัดเตรียมเอกสาร ดังนั้นผู้ซื้อชาวต่างประเทศ
 มักจะนิยมให้ผู้ขายหา "supplier credit" ให้มากกว่า เนื่องจากต้องการความสะดวกใน
 การทำเอกสารต่างๆโดยประเทศผู้ส่งออกจะเป็นผู้จัดทำเอกสารเองทั้งหมด แต่ไม่ว่าผู้ซื้อจะ
 ตัดสินใจใช้วิธีใดก็ตาม ผู้ซื้อจากต่างประเทศจะสามารถเจรจาโดยตรงกับหน่วยงานที่กู้
 เพื่อส่งสินค้าออกได้ตลอดเวลาถ้าต้องการ แต่โดยทั่วไปแล้วในกรณีของ supplier
 credit นั้นเท่าที่ปฏิบัติกันผู้ซื้อจะเจรจาดำเนินการโดยตรงกับหน่วยงานที่คือเมื่อเป็นเงินกู้ราย
 ใหญ่เท่านั้น นอกจากนี้ลักษณะที่สำคัญประการหนึ่งของการให้เครดิตเพื่อการส่งออกนั้นก็คือ ผู้
 สามารถเจรจาดำเนินการเงื่อนไขขั้นต้นที่วางไว้ได้ตลอดเวลา และผู้กู้ที่ฉลาดควรกระทำเช่นนั้น
 เพื่อประโยชน์ของตนเองวิธีที่ดีและง่ายที่สุดก็คือผู้ขอกู้ไปขอเจรจาดำเนินการลดหย่อนเงื่อนไขขั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ต้นกับหน่วยงานตัวต่อตัว

ในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมาการส่งออกของไทยเพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้เศรษฐกิจไทยขยายตัวในอัตราร้อยละ 5.6 ในปี พ.ศ. 2530 และขยายตัวเพิ่มมากขึ้นในปี พ.ศ. 2531 และปี พ.ศ. 2532 สำหรับการส่งออกก็ยังคงขยายตัวได้สูงอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้เป็นผลมาจากการเร่งพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ และจากการที่รัฐบาลได้สังเกตเห็นความสำคัญของการส่งออกที่มีส่วนช่วยพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศและช่วยลดปัญหาการขาดดุลการชำระเงิน จึงได้กำหนดให้มีการจัดตั้งสถาบันประกันสินเชื่อเพื่อการส่งออกขึ้นในแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 5 ทั้งนี้เพื่อการสนับสนุนการส่งสินค้าออกและบริการของประเทศ และส่งเสริมให้ผู้ส่งออกของไทยสามารถแข่งขันกับผู้ส่งออกในประเทศอื่นได้ โดยให้สถาบันดังกล่าวทำหน้าที่ให้บริการค้ำประกัน (GUARANTEE) แก่ธนาคารพาณิชย์ในการให้สินเชื่อแก่ผู้ส่งออกให้บริการรับประกัน (INSURANCE) ความเสี่ยงจากการไม่ได้รับชำระค่าสินค้า เนื่องจากสาเหตุทางการค้าและการเมือง รวมทั้งการให้บริการการออกหนังสือรับรองการประมงงานและการปฏิบัติงานก่อสร้างในต่างประเทศแก่บริษัทรับเหมาก่อสร้างของไทย ตลอดจนให้บริการด้านข่าวสารเกี่ยวกับฐานะทางการเงินของผู้ซื้อและข้อมูลอื่นๆ ในต่างประเทศให้แก่ผู้ส่งออกรายใหม่จึงน่าจะถือได้ว่าเป็นหลักประกันอันหนึ่งในการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์แก่ผู้ส่งออกที่คาดว่าจะมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นในอนาคตแต่ก็มีข้อควรพิจารณาว่าการพิจารณาในการขยายตัวในการให้สินเชื่อเกี่ยวกับการขยายตัวในการส่งออกมีความสัมพันธ์กันอย่างไรแท้จริงหรือไม่และเป็นไปในทิศทางใดโดยการวิเคราะห์ของปัญหาพิเศษฉบับนี้เน้นสินค้าเกษตรที่ธนาคารพาณิชย์ให้ความช่วยเหลือโดยยกสินค้าเกษตรที่เป็นสินค้าหลักในอดีตและยังเป็นสินค้าหลักในปัจจุบัน 4 ชนิด คือ ข้าวข้าวโพดมันสำปะหลัง น้ำตาล ซึ่งการขยายตัวการให้สินเชื่ออันจะเป็นแนวทางหนึ่งในการพัฒนาการค้าระหว่างประเทศซึ่งเป็นการนำรายได้ในรูปแบบเงินตราเข้าประเทศอันจะส่งผลถึงการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศในอนาคตอันใกล้นี้ สินเชื่อที่สมาชิการณาในที่นี้ก็คือมูลค่าการรับซื้อตัวสัญญาใช้เงินและการให้กู้ยืมขอธนาคารพาณิชย์ไทยโดยเปรียบเทียบกับมูลค่าการส่งสินค้าเกษตรหลักของไทย

การศึกษาผลการให้ความช่วยเหลือทางการเงินของธนาคารพาณิชย์ในการส่งออกของสินค้าเกษตร บทนี้จะเป็นการวิเคราะห์สินค้าเกษตรที่ประกอบด้วย ข้าว ข้าวโพดผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง น้ำตาล ซึ่งสินค้าเหล่านี้เป็นสินค้าออกหลักที่ตั้งเดิมของไทยและใน

ปัจจุบันสินค้าออกของไทยได้กระจายไปสู่สินค้าใหม่มากขึ้น แต่สินค้าเกษตรหลักเหล่านี้ก็ยังมี ความสำคัญมากในปัจจุบัน การวิเคราะห์ที่นับว่าเป็นข้อมูลอนุกรมเวลาเป็นรายปีตั้งแต่ปี พ.ศ. 2521 ถึงปี พ.ศ.2531 รวมระยะเวลา 10 ปี โดยยใช้วิธีการวิเคราะห์แบบสมการถดถอย และสหสัมพันธ์ (Regression and Correlation Analysis) เพื่อศึกษาถึงความ สัมพันธ์ระหว่าง 2 ตัวแปร คือตัวแปรอิสระ (Independent Variable) และตัวแปรตาม (Dependent Variable) ซึ่งเป็นสมการเหตุและผลง่ายแก่การทำความเข้าใจ

ทฤษฎีของการถดถอยเป็นทฤษฎีที่ว่าด้วยการพยากรณ์ (Predicting) หรือการ กะประมาณ (Estimating) ค่าของตัวแปรตาม (Y) จากค่าการเปลี่ยนแปลงของตัวแปร อิสระ (X) โดยในที่นี้จะต้องการให้ความช่วยเหลือทางการเงินหรือสินเชื่อ เพื่อการส่งออก สินค้าเกษตรของธนาคารพาณิชย์ เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลกระทบต่อมูลค่าการส่งออกของสินค้าเกษตร ว่าเป็นเหตุเป็นผลตามการขยายและหดตัวตามสินเชื่อที่ทำให้โดยธนาคารพาณิชย์อย่างมีนัยสำคัญ หรือไม่มีโดยตั้งสมมติฐานเพื่อทดสอบว่าสมมติฐานที่ตั้งไว้มีความสัมพันธ์หรือไม่ระหว่างตัวแปร อิสระและตัวแปรตาม

การวิเคราะห์มีการกำหนดตัวแปรต่างๆดังนี้

กำหนดให้	V_r	=	มูลค่าการส่งออกข้าว
	C_r	=	สินเชื่อในการส่งออกข้าว
	V_m	=	มูลค่าการส่งออกข้าวโพด
	C_m	=	สินเชื่อในการส่งออกข้าวโพด
	V_s	=	มูลค่าในการส่งออกน้ำตาล
	C_s	=	สินเชื่อในการส่งออกน้ำตาล
	V_t	=	มูลค่าในการส่งออกผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง
	C_t	=	สินเชื่อในการส่งออกผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง

สรุปผลการวิเคราะห์

1. สินเชื่อในการส่งออกข้าว หน่วย:ล้านบาท

$$\text{Model} \quad V_r = f(C_r)$$

$$\text{Regression Equation} \quad V_r = a + bC_r$$

ผลการวิเคราะห์ C_r ได้ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

$$V_r = 12620.37 + 0.88C_r$$

(3.653) **1

S.E. 0.2416

$$R^2 = 0.7728$$

$$F = 13.342$$

$$S_{y \cdot x} = 4279.0672$$

สรุปผลการวิเคราะห์ที่ได้ตั้งนี้

จากสมมติฐานที่ตั้งไว้ $B = 0$

เราต้องปฏิเสธสมมติฐานคือ $B = 0$ แสดงว่าตัวแปร C_r มีความสัมพันธ์กับตัวแปร V_r อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 99 เปอร์เซนต์

จากสมการสามารถอธิบายได้ดังนี้

1) จากรูปแบบของสมการแสดงว่ามูลค่าการส่งออกสินค้าข้าวเป็นไปในทิศทางเดียวกับสินเชื่อนำเข้าการส่งออกข้าว แสดงว่าการให้สินเชื่อนำเข้าการส่งออกข้าวของธนาคารพาณิชย์เป็นตัวแปรหนึ่งในหลายๆตัวที่มีผลกระทบต่อมูลค่าการส่งออกข้าว ซึ่งเมื่อธนาคารได้ขยายหรือลดวงเงินเครดิตแล้วจะมีผลต่อการเพิ่มหรือลดมูลค่าการส่งออกข้าว

2) ถ้าธนาคารไม่มีการให้สินเชื่อนำเข้าการส่งออกข้าวแล้ว มูลค่าการส่งออกข้าวจะอยู่ในระดับ 12620.37 ล้านบาท เนื่องจากสินค้าข้าวยังมีผู้ประกอบการอยู่มากในประเทศไทยทำให้ผู้ประกอบการในประเทศมากเพียงพอที่จะเหลือส่งออกไปยังต่างประเทศได้รวมทั้งแรงกระตุ้นจากราคาภายนอกประเทศประกอบกับนโยบายการสนับสนุนการส่งออก

3) ถ้าสินเชื่อนำเข้าการส่งออกข้าวเพิ่มสูงขึ้น 1 ล้านบาท มูลค่าการส่งออกข้าวจะเพิ่มสูงขึ้น 0.8825 ล้านบาท ทั้งนี้เนื่องมาจากการให้สินเชื่อนำเข้าการส่งออกข้าวมีผลต่อผู้ประกอบการโดยตรง คือทำให้ผู้ประกอบการส่งออกสามารถระดมเงินทุนได้มากขึ้นเพื่อที่จะเพียงพอกับใบ

¹ * หมายถึง พารามิเตอร์ที่ทดสอบมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซนต์

** หมายถึง พารามิเตอร์ที่ทดสอบมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 99 เปอร์เซนต์

สั่งซื้อ (Order) โดยจะขอเครดิตทั้งในรูปช่วงก่อนและหลังลงเรือทำให้การดำเนินการธุรกิจเป็นไปอย่างคล่องตัวที่สามารถจะเผชิญต่อการกีดกันทางการค้าต่างๆของประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

4) ค่าทดสอบทางสถิติ T-value ซึ่งเป็นค่าในวงเล็บที่คำนวณได้เท่ากับ 3.653 แสดงว่ามีความเชื่อมั่นได้ในระดับสูง คือมีความเชื่อมั่นที่ระดับ 99 เปอร์เซนต์ แสดงว่าสินเชื่อในการส่งออกข้าวมีผลอย่างแท้จริงต่อมูลค่าในการส่งออกข้าว ค่าคลาดเคลื่อนของสัมประสิทธิ์ (S.E.)_{C_r} มีค่าเท่ากับ 0.2416

5) ค่า R² = 0.5972 แสดงว่าร้อยละ 59.72 ของการเปลี่ยนแปลงของมูลค่าการส่งออกข้าวได้อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 99 เปอร์เซนต์

7) ค่าความคลาดเคลื่อนของสมการ (S_{y.x}) เท่ากับ 4279.0672 หมายความว่า ค่าความคลาดเคลื่อนของสมการกับค่าจริงเท่ากับ 4279.0672 ล้านบาท

2. สินเชื่อในการส่งออกข้าวโพด หน่วย:ล้านบาท

$$\text{Model } V_m = f(C_m)$$

$$\text{Regression Equation } V_m = a + bC_m$$

ผลการวิเคราะห์ C_m ได้ดังนี้

$$V_m = 4216.98 + 0.8074 C_m$$

$$(3.061)**$$

$$\text{S.E.} = .2637$$

$$R^2 = .5101$$

$$F = 9.387$$

$$S_{y.x} = 1651.57$$

สรุปผลการวิเคราะห์ C_m ได้ดังนี้

จากสมมติฐานที่ตั้งไว้ $B = 0$

ทำให้ต้องปฏิเสธสมมติฐานคือ $B = 0$ แสดงว่าตัวแปร C_m มีความสัมพันธ์กับตัวแปร C_m มีความสัมพันธ์กับตัวแปร V_m อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 99 %

จากสมการสามารถอธิบายได้ดังนี้

1) จากสมการแสดงว่าการเปลี่ยนแปลงมูลค่าในการส่งออกข้าวโพดเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับสินเชื่อในการส่งออกข้าวโพด กล่าวคือเมื่อมีสินเชื่อในการส่งออกข้าวโพดมากขึ้นก็จะทำให้มูลค่าการส่งออกมากขึ้นในภาวะความต้องการข้าวโพดมากขึ้นและในภาวะความต้องการข้าวโพดในประเทศเพื่อเป็นอาหารสัตว์มากขึ้นทุกวัน

2) ถ้าไม่มีการให้สินเชื่อในการส่งออกข้าวโพดแล้วมูลค่าในการส่งออกข้าวโพดมีมูลค่าเท่ากับ 4216.98 ล้านบาท ทั้งนี้เนื่องจากความต้องการทั้งภายในและภายนอกประเทศยังอยู่ในระดับสูงที่มีแนวโน้มจะใช้ข้าวโพดในอุตสาหกรรมอาหารสัตว์มากขึ้น

3) ถ้าสินเชื่อในการส่งออกข้าวโพดเพิ่มสูงขึ้น 1 ล้านบาท มูลค่าการส่งออกข้าวโพดจะเพิ่มสูงขึ้น 0.8074 ล้านบาท ในภาวะการณปัจจุบันจากความพยายามที่จะผลิตข้าวโพดเพื่อให้เพียงพอกับความต้องการภายในประเทศมากขึ้นในปัจจุบันทำให้การส่งออกข้าวโพดมีมูลค่าลดลงดังนั้นมาตรการการให้สินเชื่อจึงนำมาใช้เพื่อกระตุ้นการส่งออกข้าวโพดได้มากขึ้นในอนาคต

4) ค่าทดสอบทางสถิติ T-value ซึ่งเป็นค่าในวงเล็บที่คำนวณได้เท่ากับ 3.061 แสดงว่ามีความเชื่อถือได้ในระดับสูง (ระดับความเชื่อมั่น 99%) แสดงว่าสินเชื่อในการส่งออกข้าวโพดโดยปกติถ้าค่า T-value สูงค่าความคลาดเคลื่อนของสัมประสิทธิ์ (S.E.) C_m จะคงที่ (ในที่นี้ คำนวณได้เท่ากับ 0.2637)

5) ค่า $R^2 = 0.5101$ แสดงว่าสินเชื่อในการส่งออกข้าวโพดสามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของมูลค่าการส่งออกข้าวโพดได้ถึง 51.01 เปอร์เซ็นต์ ที่ระดับความเชื่อมั่น 99 %

6) ค่าทดสอบทางสถิติ F-value เท่ากับ 9.387 หมายความว่าสินเชื่อในการส่งออกข้าวโพดสามารถอธิบายมูลค่าในการส่งออกข้าวโพดได้อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 99 %

7) ค่าคลาดเคลื่อนของสมการ ($S_{y.x}$) เท่ากับ 1651.57 หมายความว่าผลต่างระหว่างค่าที่คำนวณได้จากสมการกับค่าจริง เท่ากับ 1652.2222 ล้านบาท

3. สินเชื่อในการส่งออกผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง หน่วย : ล้านบาท

$$\text{Model} \quad V_t = f(C_t)$$

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Regression Equation $V_t = a + bC_t$

ผลการวิเคราะห์ C_t ต่อ V_t ได้ดังนี้

$$V_t = 5892.0595 + 0.9258 C_t$$

(3.850)**

S.E. = 0.2405

$$R^2 = 0.622$$

$$F = 14.823$$

$$S_{y.x} = 5892.0595$$

สรุปผลการวิเคราะห์ที่ได้ดังนี้

จากสมมติฐานที่ตั้งไว้ $B = 0$

ต้องปฏิเสธสมมติฐานคือ $B = 0$ แสดงว่าตัวแปร C_t มีความสัมพันธ์กับตัวแปร V_t อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 99 %

จากสมการสามารถอธิบายได้ดังนี้

1) จากรูปแบบของสมการแสดงว่ามูลค่าการส่งออกผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง เป็นไปในทิศทางเดียวกันกับสินเชื่อในการส่งออกผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง แสดงว่าเมื่อมีสินเชื่อในการส่งออกผลิตภัณฑ์มันสำปะหลังมากขึ้นก็จะทำให้การส่งออกผลิตภัณฑ์มันสำปะหลังมีมูลค่าในการส่งออกมากขึ้น

2) ถ้าไม่มีการให้สินเชื่อในการส่งออกผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง มูลค่าในการส่งออกผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง เท่ากับ 5892.0595 ล้านบาท เนื่องจากผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง เป็นวัตถุดิบเบื้องต้นในอุตสาหกรรมต่างๆ เช่น แป้ง ทำให้ความต้องการยังอยู่ในระดับสูงแม้ว่าจะไม่มีความช่วยเหลือในการส่งออกก็ตาม มูลค่าการส่งออกก็ยังมีอยู่

3) ถ้าสินเชื่อในการส่งออกผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง เพิ่มขึ้น 1 ล้านบาท มูลค่าการส่งออกผลิตภัณฑ์มันสำปะหลังจะเพิ่มขึ้น 0.9258 ล้านบาท ทั้งนี้เนื่องมาจากระบบเศรษฐกิจที่เสรีในโครงสร้างปัจจุบันทำให้ผู้ประกอบการสามารถใช้เครดิตได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยสามารถระดมการส่งออกได้มากถึง 0.9258 ล้านบาท ในวงเงินเครดิต 1 ล้านบาท

4) ค่าทดสอบทางสถิติ T-value ซึ่งเป็นค่าในวงเล็บคำนวณได้เท่ากับ 3.850

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แสดงว่ามีความเชื่อถือว่าได้ในระดับสูง คือมีความเชื่อมั่นที่ระดับ 99% แสดงว่าสินเชื่อในการส่งออกผลิตภัณฑ์ไขมันสัตว์หลังมีผลอย่างแท้จริงต่อมูลค่าการส่งออกผลิตภัณฑ์ไขมันสัตว์หลัง โดยปกติค่า T-value สูง ค่าความคลาดเคลื่อนของสัมประสิทธิ์ (S.E.) C_t จะคงที่ในที่นี้เท่ากับ 0.2405

5) ค่า $R^2 = 0.6222$ แสดงว่าสมการนี้สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงมูลค่าในการส่งออกผลิตภัณฑ์ไขมันสัตว์หลังได้ถึง 62.22 เปอร์เซ็นต์

6) ค่าทดสอบทางสถิติ F-value เท่ากับ 14.823 หมายความว่าสินเชื่อในการส่งออกผลิตภัณฑ์ไขมันสัตว์หลัง สามารถอธิบายมูลค่าในการส่งออกผลิตภัณฑ์ไขมันสัตว์หลังได้อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 99%

7) ค่าคลาดเคลื่อนของสมการ ($S_{y \cdot x}$) เท่ากับ 2461.5988 หมายความว่าผลต่างระหว่างค่าที่คำนวณได้จากสมการกับค่าจริงเท่ากับ 2461.5988 ล้านบาท

4) สินเชื่อในการส่งออกน้ำตาล หน่วย : ล้านบาท

$$\text{Model } V_s = f(C_s)$$

$$\text{Regression Equation } V_s = a + bC_s$$

ผลการวิเคราะห์ C_s ต่อ V_s ได้ดังนี้

$$V_s = 4117.63 + 0.52 C_s$$

$$(0.276)$$

$$\text{S.E. } 5676$$

$$R^2 = 0.09$$

$$F = 0.938$$

$$S_{y \cdot x} = 2936.91$$

สรุปผลการวิเคราะห์ที่ได้ดังนี้

จากสมมติฐานที่ตั้งไว้ $B = 0$

เรายอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ $B = 0$ แสดงว่าตัวแปร C_s ไม่มีความสัมพันธ์กับตัว

แปร V_s

ดังนั้นย่อมแสดงว่าการให้สินเชื่อแก่น้ำตาลในการส่งออกไม่มีผลต่อการส่งออก

น้ำตาลซึ่งในสภาพความเป็นจริงในเศรษฐกิจประกอบด้วยปัจจัยหลายชนิด เช่น อุตสาหกรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประเทศ แรงงานการผลิต สิทธิพิเศษทางศุลกากร ภาวะแวดล้อมทางธรรมชาติ เป็นต้น ที่ไม่
 ให้นำมาพิจารณาในที่นี้จะเป็นปัจจัยที่มีผลกระทบต่อมูลค่าการส่งออกมากกว่า จึงเปรียบเสมือน
 ว่าการให้สินเชื่อนำในการส่งออกไม่ใช่เป็นวิธีการในการสนับสนุนการส่งออกนี้ตลาดให้ขยายตัว
 มากขึ้น จึงควรแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับชาวไร่อ้อยให้ลุล่วงไปด้วยดีก่อนทั้งการผลิต แรงงานใน
 การผลิตควบคู่กันไปเพราะการให้สินเชื่อนำไปแล้วผู้ส่งออกก็ไม่สามารถนำผลผลิตสู่ตลาด
 ต่างประเทศได้มากขึ้น เนื่องจากการผลิตไม่พอเพียงกับความต้องการภายในประเทศ ภาวะ
 การแข่งขันในตลาดโลกสูง และในบางโอกาสที่อ้อยมีปริมาณมากเกินไปเกินความต้องการของ
 ตลาดชาวไร่อ้อยมักจะใช้วิธีการแก้ปัญหาโดยการเผาไร่อ้อยเพื่อกระตุ้นระดับราคาให้ดีขึ้นแต่
 เป็นผลเสียหายแก่ทั้ง เศรษฐกิจและทรัพยากรธรรมชาติอย่างมาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุปและข้อเสนอแนะ

ในการพัฒนาระบบเศรษฐกิจแบบเปิด การค้าระหว่างประเทศมีผลต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่สำคัญ 2 ประการคือ 1. ก่อให้เกิดการขยายกำลังการผลิตภายในประเทศ คือจะมีการจัดสรรสินค้าไปสู่การผลิตที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น 2. ทำให้ความได้เปรียบในการผลิตสินค้าของประเทศที่ได้เปรียบกว่าเปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากมีการแลกเปลี่ยนสินค้าและบริการตลอดจนเทคโนโลยีที่ถ่ายทอด จากบทบาทการค้าต่างประเทศ ที่ได้ทวีความสำคัญเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ โดยพิจารณาจากสัดส่วนมูลค่าสินค้าเข้าและออกต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ ได้เพิ่มจากร้อยละ 33.8 ในปี พ.ศ. 2503 เป็นร้อยละ 52 ในปี พ.ศ. 2530 (ตารางที่ 2) การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างเศรษฐกิจทางการส่งออกจากเดิมที่มีสินค้าเกษตรเป็นสินค้าหลักของไทยได้เปลี่ยนมาเป็นสินค้าอุตสาหกรรมและบริการที่มีมูลค่าสูงกว่าขึ้นมาเป็นสินค้าที่หน้าแทน แต่สินค้าหลักเกษตรดั้งเดิมก็ไม่เปลี่ยนแปลงมากนัก และจากการที่พัฒนาอุตสาหกรรมจึงจำเป็นต้องนำเข้าสินค้าพวกวัตถุดิบ เครื่องจักรกล น้ำมันเชื้อเพลิง มากขึ้นทำให้เกิดการขาดดุลการค้าระหว่างประเทศอย่างต่อเนื่อง เป็นระยะเวลายาวนาน

เพื่อแก้ไขการขาดดุลการค้าระหว่างประเทศ และเพื่อให้เศรษฐกิจสามารถปรับตัวเข้ากับ การเปลี่ยนแปลงสถานการณ์เศรษฐกิจโลก อันจะเป็นผลให้การค้าระหว่างประเทศมีบทบาทมากและอิทธิพลต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศมากขึ้น จึงมีการปรับโครงสร้างและเพิ่มประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจในหลายด้าน โดยเฉพาะการส่งออกนั้นให้เพิ่มขีดความสามารถให้มากขึ้น เพื่อก่อให้เกิดกำลังการผลิตมากขึ้น การจ้างแรงงานในประเทศก็สูงขึ้น ตลอดจนการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่เพื่อแข่งขันกับตลาดต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

จากโครงสร้างการส่งออกของประเทศไทย ระหว่างปี พ.ศ. 2502 ถึงปี พ.ศ. 2531 ได้พิจารณาถึง 1. แนวโน้มการส่งออกปี พ.ศ. 2502 ถึงปี พ.ศ. 2531 ซึ่งในช่วงเวลา 30 ปีนี้มีอัตราการขยายตัวของการส่งออกในแต่ละปีเฉลี่ยร้อยละ 15.1 ต่อปี ซึ่งจัดว่าเป็นอัตราที่ค่อนข้างสูงหากเปรียบเทียบกับ การขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (GDP) ซึ่งมีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยเพียงร้อยละ 8.25 ต่อปีเท่านั้น (ตารางที่ 4)

2. การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการส่งออกจะแบ่งกลุ่มสินค้าออกเป็น 3 วิธี

ก. กลุ่มสินค้าออกสำคัญและสินค้าอื่นๆ

ข. กลุ่มสินค้าตามหมวด SITC

ค. กลุ่มสินค้าตามลักษณะทางเศรษฐกิจ

จากกลุ่มสินค้าออกที่สำคัญๆในอดีต 7-8 ชนิดในช่วงปี พ.ศ.2501-2511 มาเป็น 17 ชนิดในปี พ.ศ.2531 จะสังเกตเห็นว่ามีการขยายตัวสู่สินค้าใหม่ๆอยู่ตลอดเวลาจากสินค้าเดิมคือ ข้าว ยาง ดีบุก และไม้สัก ได้ขยายสินค้าเพิ่มมาเป็น วงจรทรานซิสเตอร์ สับปะรดกระป๋อง สิ่งทอ กุ้งสด ซึ่งเป็นผลมาจากความต้องการในตลาดต่างประเทศและแนวโน้มค่านาการค้าในตลาดโลกที่เพิ่มมากขึ้นได้กระตุ้นให้ผู้ผลิตขยายการผลิตและส่งผลผลิตออกขายในตลาดต่างประเทศมากขึ้นเป็นลำดับ และจากโครงสร้างการส่งออกตามหมวด SITC หมวดสินค้าที่ยังสำคัญอยู่คือ หมวดอาหาร และรองลงมาคือสินค้าหัตถอุตสาหกรรม เครื่องจักรและยานพาหนะ ซึ่งรวมสัดส่วนได้ถึง 88.8% ของทั้งหมดส่วนโครงสร้างการส่งออกตามลักษณะเศรษฐกิจ สินค้าเกษตรเป็นสินค้าส่งออกที่สำคัญในอดีตได้กลายมาเป็นสินค้าอุตสาหกรรมที่สำคัญในปัจจุบัน และที่สำคัญรองลงมาคือ ผลิตภัณฑ์ประมง แต่เพิ่มขึ้นในอัตราที่ยังน้อยอยู่ ส่วนอีก 2 สัดส่วนคือ ผลิตภัณฑ์ป่าไม้ และเหมืองแร่ ก็ได้ลดความสำคัญลงเรื่อยๆ เนื่องจากการลดลงอย่างรวดเร็วของทรัพยากรธรรมชาติ

3. ตลาดของสินค้าออกของไทย ตลาดที่สำคัญๆของไทยก็คือ กลุ่มประเทศอุตสาหกรรม 12 ประเทศ ดังระบุในตารางที่ 10 ที่สำคัญ 3 อันดับแรกคือ อเมริกา ญี่ปุ่น เนเธอร์แลนด์ โดยอเมริกาจะกระจายการซื้อขายสินค้าหลายประเทศด้วยกัน เช่น ผลิตภัณฑ์เกษตรสินแร่ วัตถุประสงค์ และอุตสาหกรรม ส่วน ญี่ปุ่น ซื้อสินค้าประเภทอาหาร วัตถุประสงค์เป็นส่วนใหญ่สินค้าเกษตรบางชนิดมีตลาดขนาดกลางอยู่ในประเทศกำลังพัฒนา เช่น ยาง ข้าวโพด คือกลุ่มอาเซียนและกลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่

การเงินเพื่อการส่งออกได้เข้ามามีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาการส่งออก โดยเริ่มเกี่ยวข้องกับตั้งแต่เริ่มเตรียมการผลิตเพื่อการส่งออก นอกจากนี้ยังเข้ามาเกี่ยวข้องกับการให้เครดิตแก่ผู้ซื้อต่างประเทศ เพื่อจูงใจหรือขยายปริมาณการส่งออกแต่ก็จำเป็นต้องมีเงินทุนจำนวนหนึ่งในการให้สินเชื่อแก่ผู้ซื้อซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้ส่งออก ประเภทของสินเชื่อที่ได้รับที่ผู้ส่งออกนิยมในปัจจุบันมีทั้งรูปแบบการขายลดตัวเงิน (Discount facilities)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เงินกู้แบบมีกำหนดระยะเวลา (loans) เบิกเกินบัญชี (O/D) ซึ่งโดยปกติผู้ส่งออกมักจะมี การใช้สินเชื่อหลายประเภทควบคู่กันไป ในปัจจุบันสถาบันที่สำคัญในการอำนวยความสะดวกเพื่อการส่งออก 3 สถาบัน ได้แก่ ธนาคารพาณิชย์ บริษัทเงินทุน และธนาคารแห่งประเทศไทย มีบทบาทสนับสนุนการส่งออกในด้านการรับซื้อลดตั๋วสัญญาใช้เงินด้วย การค้าระหว่าง ประเทศมีวิธีที่นิยมมาช้อยู่ 2 ชนิดคือ การไม่เปิดเลตเตอร์ออฟเครดิต การเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิต

การไม่เปิดเลตเตอร์ออฟเครดิต ประกอบด้วย

1. การชำระเงินล่วงหน้า
2. การลงบัญชีไว้ก่อน
3. การส่งตัวเพื่อเรียกเก็บ
4. การรับซื้อลดตั๋วแลกเงิน
5. การขอสินเชื่อก่อนการส่งออก

วิธีการนี้ดีในแง่ของความสะดวกรวดเร็วไม่ต้องมีขั้นตอนในด้านเอกสารมากจะสามารถใช้กันอยู่ระหว่างบริษัทในเครือ หรือบริษัทที่มีการค้าขายติดต่อกันอยู่เป็นประจำซึ่งบริษัทนั้นได้แสดงถึงการซื้อตรงต่อการชำระหนี้หรือมีประวัติที่น่าเชื่อถือและมั่นคง ซึ่งอาจจะ เป็นข้อเสียในแง่บริษัทเปิดใหม่ที่ไม่มีประวัติการค้าติดต่อดำเนินเลย จึงทำให้เสียโอกาสในแง่ การติดต่อด้านนี้ไปเนื่องจากการระวังและการพึงกลัวในการค้าขายที่จะกลายเป็นหนี้สูญหรือหนี้ ที่ค้างชำระ ที่ก่อให้เกิดการหยุดชะงักตัวทางการดำเนินธุรกิจ

การเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิต ประกอบด้วย

1. ประเภทที่เพิกถอนได้ (Revocable L/C)
2. ประเภทที่เพิกถอนไม่ได้ (Irrevocable L/C)

วิธีนี้ดีในลักษณะของการจัดปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับธุรกิจ เพราะถ้าคู่ค้าทำการค้า โดยการส่งมอบสินค้าเป็นที่เรียบร้อย ก็มั่นใจได้เลยว่าจะได้รับการชำระค่าสินค้าเป็นที่ เรียบร้อยโดยการค้าประกันการจ่ายเงินของธนาคารและทั้งตัวผู้ซื้อ-ผู้ขาย ก็สามารถขอสินเชื่อ จากธนาคารได้ในกรณีที่มีการสั่งซื้อสินค้า การสั่งซื้อวัตถุดิบ ซึ่งคู่ค้าจะต้องปฏิบัติตาม ระเบียบ และ ข้อตกลง ซึ่งกันและกันจึง จะทำให้ได้รับการชำระ เงินและการส่งสินค้าที่สมบูรณ์อัน เป็นผลพึงพอใจแก่ทุกฝ่าย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การอำนวยความสะดวกเพื่อการส่งออกของธนาคารพาณิชย์ ประกอบด้วย

1. สินเชื่อก่อนการส่งออก 2. สินเชื่อหลังการส่งออก

1. สินเชื่อก่อนการส่งออก (PRE-EXPORT FINANCING) เป็นสินเชื่อที่ผู้ส่งออกสามารถที่จะกู้เพื่อไปซื้อสินค้า แล้วนำมาผลิตพร้อมทั้งเอาไว้เป็นค่าใช้จ่ายในการส่งสินค้าออก รวมทั้งค่าแรง ซึ่งประกอบไปด้วย ซึ่งประกอบไปด้วยสินเชื่อจำนำสินค้า สินเชื่อ PACKING CREDIT สินเชื่อพรีเมียมส่งข้าวออก สินเชื่อพรีเมียมส่งน้ำตาลออก สินเชื่อ BID BOND สินเชื่อเพื่อยืนยันการชำระ เงินตามแอลซี

2. สินเชื่อหลังการส่งออก (POST-EXPORT FINANCING) เป็นสินเชื่อที่ธนาคารพาณิชย์ได้ให้การสนับสนุนผู้ส่งออกให้มีเงินใช้หมุนเวียนอยู่ตลอดเวลา โดยจัดบริการหลังจากการส่งออก ซึ่งประกอบไปด้วย ให้เงินล่วงหน้าการส่งสินค้าตามแอลซี ให้เงินล่วงหน้าตามตั๋วเรียกเก็บ ให้เงินตามตั๋วแลกเงิน

ธนาคารแห่งประเทศไทยได้แบ่งการให้สินเชื่อสำหรับผู้ส่งออกตามความเหมาะสมไว้ 3 ประการ อันประกอบด้วย

1. การรับซื้อตั๋วสัญญาใช้เงินที่มีเลตเตอร์ออฟเครดิตค้ำประกัน ซื้อสินค้าหรือสัญญาซื้อขายเป็นเอกสารประกอบ
2. การรับซื้อตั๋วสัญญาใช้เงินที่มีตั๋วแลกเงินเป็นเอกสารประกอบ
3. การรับซื้อตั๋วสัญญาใช้เงินที่มีใบรับฝากสินค้าเป็นเอกสารประกอบ

แหล่งเงินทุนของสินเชื่อเพื่อการส่งออก

1. แหล่งเงินทุนในประเทศแบ่งเป็น
ระยะสั้น ผู้ส่งออกใช้สินเชื่อเพื่อการหมุนเวียนเงินในกิจการของตน
ชั่วคราวไม่เกิน 180 วัน

ระยะยาว ผู้ส่งออกมีความจำเป็นที่ใช้เงินทุนสูง เช่น เครื่องจักร จึงจำเป็นต้องใช้สินเชื่อระยะยาว

2. แหล่งเงินทุนจากต่างประเทศ ส่วนมากจะเป็นผู้ส่งออกรายใหญ่ที่ธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินเชื่อเครดิตและมีสถิติการส่งออกสูง อาจจะติดต่อขอกู้จากสถาบันการเงินจากต่างประเทศโดยตรง หรือขอให้ธนาคารพาณิชย์ในประเทศติดต่อขอให้ แบ่งเป็น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เงินกู้ระยะสั้น เงินกู้ไม่เกิน 1 ปี ทว่าการต่ออายุสัญญาปีต่อปี

เงินกู้ระยะยาว คือเงินกู้ระยะเวลายาวเกิน 1 ปี เพื่อชำระค่าสินค้าหรือเครื่องจักร หากครบปีแล้วต้องการใช้ก็จะขอต่ออายุสัญญาออกไป ซึ่งจากการสำรวจการใช้นโยบายสินเชื่อเพื่อการส่งออกของธนาคารแห่งประเทศไทยในปี พ.ศ. 2526 (हरषा श्रीविथाविथीและน้ำพิथี่ มาสกุลรัตน์, 2526: 54-69) พบว่าผู้ส่งออกส่วนใหญ่อาศัยแหล่งเงินทุนในประเทศเป็นหลัก

สรุปผลการวิเคราะห์

จากการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ไทยที่ให้แก่การส่งออกสินค้าเกษตร โดยส่วนรวมแล้วนับได้ว่านโยบายในการปล่อยเงินเข้าสู่ระบบการส่งออกสินค้าเกษตรเป็นไปอย่างมีระบบ มีเหตุมีผล ซึ่งสามารถดูได้จากสภาพความเหมาะสมในแต่ละปีการเพาะปลูกถ้าปีการเพาะปลูกปีใดผลผลิตออกสู่ตลาดมากวงเงินในการปล่อยสินเชื่อก็เพิ่มขึ้นด้วย เพื่อเป็นการรองรับผลผลิตที่เพิ่มมากขึ้นไว้ในการส่งออกให้มีปริมาณและมูลค่าสูงขึ้นอันเป็นการเพิ่มระดับรายได้แก่เกษตรกรในทางอ้อม โดยจะส่งผลต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศไทย และถ้าปีการเพาะปลูกปีใดที่ผลผลิตสู่ตลาดน้อยธนาคารพาณิชย์ก็จะให้วงเงินเครดิตน้อยลงไปด้วย อันจะไม่ทำให้เกิดการขาดแคลนการบริโภคนสินค้าในประเทศที่ผู้ส่งออกอาจจวดยโอกาสส่งออกสินค้าออกให้มากขึ้น เนื่องจากราคาที่สูงกว่าจากต่างประเทศ เพื่อไม่ทำให้เกิดการปั่นป่วนทางเศรษฐกิจภายในประเทศ และจากแนวโน้มของมูลค่าที่ส่งออกสินค้าเกษตร โดยส่วนมากมีมูลค่าสูงขึ้นเรื่อยๆ ปัจจัยหนึ่งที่มีส่วนช่วยในการส่งออกก็คือสินเชื่อส่งออกสินค้าเกษตรที่เริ่มจากการให้เครดิตในการเตรียมการส่งออก เพื่อให้ผู้ส่งออกสามารถขยายการรับซื้อสินค้าที่มีแนวโน้มมากขึ้นจากนโยบายการส่งเสริมการส่งออกให้เพิ่มมากขึ้นในอนาคตโดยเมื่อก่อนตั้งสถาบันประกันสินเชื่อเพื่อการส่งออกปัญหาหลักของผู้ส่งออกคือ การให้วงเงินเครดิตต่ำ ดอกเบี้ยสูง และมักจะเรียกหลักทรัพย์ค้ำประกันสูง ทำให้เป็นปัญหาต่อผู้ส่งออก โดยเฉพาะผู้ส่งออกรายเล็กและรายใหม่ ซึ่งมักจะมีปัญหาเกี่ยวกับความเชื่อในตัวผู้ส่งออก โดยธนาคารมักจะพิจารณาแต่เฉพาะผู้ส่งออกที่ดำเนินธุรกิจมานานแล้วเท่านั้น (हरषा श्रीविथाविथी) จากกองทุนประกันสินเชื่อเพื่อการส่งออกคาดว่าจะยังประโยชน์แก่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง เนื่องจากช่วยลด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความเสี่ยงของผู้ส่งออกจากการไม่ได้รับชำระค่าสินค้า ช่วยเพิ่มโอกาสและช่องทางในการส่งออกจากการได้รับความสะดวกในเรื่องของสินเชื่อ และการได้รับบริการข่าวสารข้อมูลซึ่งเป็นผลกระทบทางตรงแก่ธนาคารพาณิชย์ในการที่จะขยายสินเชื่อให้แก่ผู้ส่งออกให้เพิ่มมากขึ้น เนื่องจากมีความเสี่ยงลดลง อันจะยังโอกาสให้ผู้ส่งออกรายเล็กและรายใหม่ที่ยังมีความสามารถในการขอสินเชื่อได้น้อยมีโอกาสดูรับเพิ่มมากขึ้น อันเป็นการร่วมมือทางการแก้ปัญหาที่รัฐบาลกับเอกชนร่วมกัน จะส่งผลเกิดจากสินเชื่อจากธนาคารพาณิชย์ได้ขยายเพิ่มขึ้นสูงเรื่อยๆ กันสินค้า เกษตรที่ไม่ค่อยเป็นที่สนใจของธนาคารพาณิชย์เท่าใดนัก

ข้อเสนอแนะ

ควรจะผลักดันสินค้าเกษตรอื่นๆให้มีความสำคัญมากขึ้น เช่น กุ้งสดแช่แข็ง ไข่สดแช่แข็ง มาผสมผสานกับวิธีทางอุตสาหกรรมหรืออุตสาหกรรมเกษตรที่ทำได้ผลผลิตแน่นอน และจัดหาตลาดรองรับให้เหมาะสมกับทุกฤดูกาล เพื่อที่จะเป็นการลดความเสี่ยงในสินค้าเกษตรให้มีความแน่นอนมากขึ้น ในอันที่จะจูงใจให้ธนาคารพาณิชย์หันมาสนใจในเครดิตด้านนี้มากขึ้นในอันที่จะขยายสินเชื่อ ตั้งแต่เริ่มผลิตจนกระทั่งได้รับการชำระค่าสินค้าให้เพิ่มมากขึ้น เพื่อเป็นการขยายการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจให้มีเสถียรภาพ เพราะประชาชนในประเทศไทยมีอาชีพทางการเกษตรมากกว่าครึ่ง ดังนั้นถ้าสามารถกระจายรายได้สู่ตัวเกษตรกรได้มากขึ้นแล้วก็น่าจะเป็นการสร้างควมมั่นคงขึ้นทางเศรษฐกิจของประเทศมากขึ้น ดังนั้นธนาคารพาณิชย์ก็ควรจะขยายการให้สินเชื่อให้มากขึ้น และมีระยะเวลายาวนานขึ้นเพื่อให้ผู้ส่งออกมีระยะเวลาในการรอรับการชำระค่าสินค้าได้นานขึ้น และขยายวงเงินให้มากขึ้น โดยเฉพาะผู้ส่งออกรายใหม่หรือรายเล็กพร้อมทั้งอัตราดอกเบี้ยต่ำเป็นพิเศษ เพื่อที่จะขยายการค้าต่างประเทศในด้านนี้ให้มากที่สุด และจากกองทุนประกันสินเชื่อเพื่อการส่งออกทางรัฐบาลควรจะทำอย่างต่อเนื่องมีระบบ และขยายกองทุนออกไปเรื่อยๆ และควรตัดเอาผู้ส่งออกรายเล็กหรือรายใหม่ให้มาใช้บริการของกองทุนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ อันจะยังความมั่นใจให้กับธนาคารพาณิชย์ในการให้เครดิตมากขึ้นเพื่อการขยายตัวอย่างคล่องตัวของสินเชื่อ ตัวผู้ส่งออกเองก็ควรกระทำการส่งออกสม่ำเสมอ และหาช่องทางในการส่งออกให้เพิ่มมากขึ้น โดยเน้นความสุจริตด้วยข้อเสนอแนะดังกล่าวแล้ว ก็ควรที่จะเป็นเหตุผลสมควรให้ธนาคารพาณิชย์ขยาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สิ้นเชื่อเพื่อการส่งออกด้วยความมั่นใจ และด้วยสำนึกในการที่เป็นตัวจักรสำคัญในการพัฒนา
ประเทศโดยการตรึงครองอย่างสมเหตุสมผลมากที่สุดในการปล่อยสิ้นเชื่อให้พ้อๆ กับความคิด
อันเรืองกาาร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารอ้างอิง

กรมพาณิชย์สัมพันธ์. สินเชื่อเพื่อการส่งออก. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สำนักข่าวพาณิชย์.

กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์. 2532. ข่าวเศรษฐกิจการพาณิชย์. กองระดั้บราคา.

กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์, กระทรวงพาณิชย์. (โรเนียว)

ชัยพฤกษ์ ตั้งศิริชัยพงศ์. 2523. โครงสร้างของการส่งเสริมอุตสาหกรรมในประเทศไทย การศึกษาเกี่ยวกับนโยบายการส่งเสริมอุตสาหกรรมในระหว่างปี 2507-2517.

กรุงเทพมหานคร: วิทยาลัยนิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ชัยวัฒน์ วิบูลย์สวัสดิ์. 2531. "การดำเนินนโยบายเศรษฐกิจของไทยในระหว่างปี พ.ศ. 2523-2532". รายงานเศรษฐกิจรายเดือนธนาคารแห่งประเทศไทย.

ชัยวัฒน์ วิบูลย์สวัสดิ์ และสมคิด แสงเพชร. 2532. โครงสร้างการส่งออกของประเทศไทย 2502-2521. ฝ่ายวิชาการ ธนาคารแห่งประเทศไทย. (อัดสำเนา)

ณรงค์ชัย อัครเศรณี และศิริกุล จงธนสารสมบัติ. 2523. การคุ้มครองและควบคุม อุตสาหกรรม. กรุงเทพมหานคร. สมาคมนักวิจัยมหาวิทยาลัยไทย.

ธนาคารกรุงไทยจำกัด. 2531. "การให้สินเชื่อเพื่อการส่งออก". ผู้ส่งออก. ปีที่ 1 ฉบับที่ 20 (ปีที่แรกมีกฎหมาย 2531) : น.63-65

ธนาคารแห่งประเทศไทย. 2531. มูลค่าการรับซื้อตั๋วสัญญาใช้เงิน+การให้กู้ยืมที่เกิดจากการส่งออก. กองธุรกิจเกษตร, ธนาคารแห่งประเทศไทย.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ธนาคารแห่งประเทศไทย. 2532. การรับช่วงซื้อลดคำสัญญาใช้เงินเพื่อช่วยเหลือการส่ง
สินค้าออก การอุตสาหกรรม การเกษตร ของธนาคารแห่งประเทศไทย. รายงาน
เศรษฐกิจรายเดือนธนาคารแห่งประเทศไทย.

วรันท์ กิตติอัมพานนท์. 2530. เศรษฐกิจระหว่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

วราภรณ์ กัญจนาทิพย์ และ วิไล วิสนุวัฒน์. 2523. การพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก.
กรุงเทพมหานคร: สมาคมนักวิจัยมหาวิทยาลัยไทย.

สมพงษ์ อรพินท์. 2528. เศรษฐกิจระหว่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่ง
ผู้จัดการพิมพ์.

สมาคมเศรษฐศาสตร์ธรรมศาสตร์. 2532. สัมมนาทางวิชาการเรื่องทิศทางการเศรษฐกิจไทย
ปี 2532. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สุรัชย์ สุพรประสิทธิ์. 2532. "รัฐบาลกับความมั่นคงของธนาคารพาณิชย์". รายงานเศรษฐกิจ
ธนาคารแห่งประเทศไทยจำกัด. 22(ฉบับที่ 5 พฤษภาคม 2532) : น.49-54.

สำนักคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2525. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม
แห่งชาติ. ฉบับที่ 5 พ.ศ. 2525-2529. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การ
เกษตรแห่งประเทศไทย.

"_____". 2527. วารสารเศรษฐกิจและสังคม
แห่งชาติ : ฉบับเส้นทางส่งออก 2504-2527. กรุงเทพมหานคร.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พรรษา ศรีอิทธิยาวิทย์ นั้ชั้พย์ มาสกกรั้ตน์. 2526. รายงานผลการสำรวจการใช้สินเชื่อเพื่อ
การส่งออก. ธนาคารแห่งประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร: รายงานเศรษฐกิจรายเดือน
ธนาคารแห่งประเทศไทย.

อัจฉรา วรศิริสุนทร. 2531. "สินค้าภายในตลาดส่งออกหลัก". วารสารเศรษฐกิจธนาคาร
กรุงเทพจำกัด. 20 ฉบับที่ 1 มกราคม 2531): น.14-22.

เจลีศว จั้ตรแก้ว. 2525. สถิติสำรับนักเศรษฐศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: บริษัทประชาชน
จำกัด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

----- REGRESSION ANALYSIS -----

HEADER DATA FOR: C:P1 LABEL:
 NUMBER OF CASES: 11 NUMBER OF VARIABLES: 8

INDEX	NAME	MEAN	STD.DEV.
1	CRICE	10670.58	5600.94
DEP. VAR.:	VRICE	22037.09	6396.13

DEPENDENT VARIABLE: VRICE

VAR.	REGRESSION COEFFICIENT	STD. ERROR	T(DF= 9)	PROB.
CRICE	.88	.24	3.653	.00529
CONSTANT	12620.37			

STD. ERROR OF EST. = 4279.06

r SQUARED = .60

r = .77

ANALYSIS OF VARIANCE TABLE

SOURCE	SUM OF SQUARES	D.F.	MEAN SQUARE	F RATIO	PROB.
REGRESSION	244311801.43	1	244311801.43	13.343	5.295E-03
RESIDUAL	164793333.48	9	18310370.39		
TOTAL	409105134.91	10			

STANDARDIZED RESIDUALS

	OBSERVED	CALCULATED	RESIDUAL	STANDARDIZED RESIDUALS	
1	10425.000	14384.653	-3959.65	*	
2	15292.000	17802.815	-2510.82	*	
3	19508.000	18216.352	1291.65	*	
4	28366.000	17630.199	10735.80	*	>*
5	22510.000	23072.007	-562.01	*	
6	20157.000	23898.550	-3741.55	*	
7	25932.000	25540.076	391.92	*	
8	22524.000	22525.214	-1.21	*	
9	20315.000	22618.758	-2303.76	*	
10	22703.000	24089.434	-1386.43	*	
11	34676.000	32629.941	2046.06	*	

DURBIN-WATSON TEST = 1.6910

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

----- REGRESSION ANALYSIS -----

HEADER DATA FOR: C:P1 LABEL:
 NUMBER OF CASES: 11 NUMBER OF VARIABLES: 8

INDEX NAME MEAN STD.DEV.
 1 CCORN 3472.90 1980.84
 DEP. VAR.: VCORN 7022.36 2239.47

DEPENDENT VARIABLE: VCORN

VAR. REGRESSION COEFFICIENT STD. ERROR T(DF= 9) PROB.
 CCORN .81 .26 3.064 .01349
 CONSTANT 4216.98

STD. ERROR OF EST. = 1651.57

r SQUARED = .51
 r = .71

ANALYSIS OF VARIANCE TABLE

SOURCE	SUM OF SQUARES	D.F.	MEAN SQUARE	F RATIO	PROB.
REGRESSION	25603338.85	1	25603338.85	9.387	.0135
RESIDUAL	24549029.70	9	2727669.97		
TOTAL	50152368.55	10			

	OBSERVED	CALCULATED	RESIDUAL	STANDARDIZED RESIDUALS
			-2.0	0
1	4275.000	4949.651	-674.65	*
2	5643.000	5860.032	-217.03	*
3	7299.000	5673.029	1625.97	*
4	8349.000	5961.249	2387.75	*
5	8330.000	6918.239	1411.76	*
6	8486.000	8302.148	183.85	*
7	10147.000	9415.931	731.07	*
8	7700.000	9163.092	-1463.09	*
9	9261.000	8743.848	517.15	*
10	3928.000	5634.093	-1706.09	*
11	3828.000	6624.688	-2796.69	*

DURBIN-WATSON TEST = .8886

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

----- REGRESSION ANALYSIS -----

HEADER DATA FOR: C:P1 LABEL:
 NUMBER OF CASES: 11 NUMBER OF VARIABLES: 8

INDEX	NAME	MEAN	STD. DEV.
1	CMUN	11352.14	3237.33
DEP. VAR.:	VMUN	16401.36	3799.40

DEPENDENT VARIABLE: VMUN

VAR.	REGRESSION COEFFICIENT	STD. ERROR	T (DF= 9)	PROB.
CMUN	.93	.24	3.850	.00391
CONSTANT	5892.06			

STD. ERROR OF EST. = 2461.60

r SQUARED = .62
 r = .79

ANALYSIS OF VARIANCE TABLE

SOURCE	SUM OF SQUARES	D.F.	MEAN SQUARE	F RATIO	PROB.
REGRESSION	89818877.05	1	89818877.05	14.823	3.906E-03
RESIDUAL	54535219.50	9	6059468.83		
TOTAL	144354096.55	10			

STANDARDIZED RESIDUALS

	OBSERVED	CALCULATED	RESIDUAL	STANDARDIZED RESIDUALS
			-2.0	0
1	10892.000	11090.085	-198.08	*
2	9891.000	11801.343	-1910.34	*
3	14887.000	15192.478	-305.48	*
4	16446.000	14751.911	1694.09	*
5	19752.000	16311.439	3440.56	*
6	15387.000	19223.866	-3836.87	*
7	16600.000	19231.550	-2631.55	*
8	14969.000	16849.211	-1880.21	*
9	19086.000	17256.821	1829.18	*
10	20661.000	18372.356	2288.64	*
11	21844.000	20333.940	1510.06	*

DURBIN-WATSON TEST = 1.5057

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

----- REGRESSION ANALYSIS -----

HEADER DATA FOR: C:P1 LABEL:
 NUMBER OF CASES: 11 NUMBER OF VARIABLES: 8

INDEX	NAME	MEAN	STD. DEV.
1	CSUGAR	5686.98	1745.37
DEP. VAR.:	VSUGAR	7049.09	2927.85

DEPENDENT VARIABLE: VSUGAR

VAR.	REGRESSION COEFFICIENT	STD. ERROR	T(DF= 9)	PROB.
VSUGAR	.52	.53	-.969	.35799
CONSTANT	4117.63			

STD. ERROR OF EST. = 2936.91

r SQUARED = .09
 r = .31

ANALYSIS OF VARIANCE TABLE

SOURCE	SUM OF SQUARES	D.F.	MEAN SQUARE	F RATIO	PROB.
REGRESSION	8094338.03	1	8094338.03	.938	.3580
RESIDUAL	77628798.88	9	8625422.10		
TOTAL	85723136.91	10			

	OBSERVED	CALCULATED	RESIDUAL	STANDARDIZED RESIDUALS	
			-2.0	0	2.0
1	3969.000	6868.841	-2899.84	*	
2	4797.000	7991.840	-3194.84	*	
3	2975.000	5833.574	-2858.57	*	
4	9572.000	9234.892	337.11	*	
5	12932.000	7014.615	5917.38	*	>*
6	6338.000	7066.729	-728.73	*	
7	5222.000	6445.899	-1223.90	*	
8	6247.000	6720.025	-473.03	*	
9	7271.000	7133.637	137.36	*	
10	8573.000	6788.428	1784.57	*	*
11	9644.000	6441.518	3202.48	*	*

DURBIN-WATSON TEST = 1.1803

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับ... เท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่วารณใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลง... ต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้